

Giới thiệu Dưa Gang Nhỏ Của Tôi

Truyện Dưa Gang Nhỏ Của Tôi của tác giả Nhạc Nhan xoay quanh một cuộc tình thú vị giữa chàng trai nhỏ tuổi hơn cô gái. Nhưng cậu ta luôn có những suy nghĩ đen tối bởi thân hình hấp dẫn của cô.

Thân hình cô tròn tròn, vì vậy mà vòng một của cô khá đầy đặn và cũng tròn tròn như “quả dưa gang”. Trong một lần say mềm cô ta đã trần tình về điều này với cậu ta bởi những gã đàn ông chỉ thích ngực của cô.

Nhưng cô không biết rằng chính cậu ta cũng là một trong những số người đam mê cô? Vì cậu ta đã yêu cô gái đáng yêu này mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Dưa Gang Nhỏ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Lần đầu tiên Trình Viên Viên gặp Khương Đường là lúc cô mười ba tuổi còn hấn mới mười tuổi.

Khương Đường là em trai mới của Diệp Linh - bạn thân của cô.

Cha của Diệp Linh qua đời từ khi cô ấy còn nhỏ, mẹ Diệp cũng không muốn tái giá, chỉ muốn ở vậy nuôi con gái trưởng thành. Nhưng không ngờ đến, tại nơi làm việc lại gặp cha của Khương Đường, người đàn ông kia cứ theo đuổi mẹ Diệp không chịu buông tha. Sau hơn một năm rớt cuộc cũng đã động được trái tim giai nhân, mẹ Diệp gật đầu, đồng ý gả cho ông.

Khương Đường cũng mất mẹ từ nhỏ, cũng do cha một mình gà trống nuôi con, ban đầu vì có chút không quen nên hấn vô cùng bài xích thành viên mới trong nhà, thường bày ra vẻ mặt không ưa cho mẹ Diệp và Diệp Linh nhìn, mà bạn bè của Diệp Linh cũng bị liên lụy.

Lần đầu tiên Diệp Linh mang Trình Viên Viên về nhà làm bài tập nhóm, tên tiểu quỷ Khương Đường cũng chỉ liếc nhìn Trình Viên Viên một cái rồi “Hừ” một tiếng.

Khi đó, Trình Viên Viên còn có chút sợ, hỏi Diệp Linh: "Này, tớ làm gì đắc tội với em trai của cậu à?"

Diệp Linh nhún nhún vai nói: "Ai biết tên ranh con ấy nghĩ gì?"

Trình Viên Viên như có chút khó hiểu, xoay đầu nhìn Khương Đường một cái lại thấy hấn giống như là đứa trẻ làm việc sai bị bắt gặp, đột nhiên xoay người đi không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Cô dụi mắt tự hỏi. Có phải mình vừa hoa mắt? Nếu không tại sao hình như cô thấy tên nhóc này đang xấu hổ nhưng lại giả vờ làm mặt lạnh lùng?

Khi đó vẻ ngoài của Trình Viên Viên cũng không đặc biệt xuất sắc, tóc ngắn ngắn, vóc người tròn tròn. Nhưng da cô cực kỳ tốt, không giống như những đứa con gái khác trong giai đoạn dậy thì, mặt liền nổi đầy mụn, da cô nhìn bóng loáng tinh xảo, màu da lại trắng nõn nà tôn lên đôi mắt nai to tròn cũng hết sức đáng yêu.

Ở trên lớp, Trình Viên Viên cũng được các bạn nam hoan nghênh nhưng không phải vì vẻ ngoài xinh xắn hay là vì cá tính của cô gây ấn tượng, càng không phải vì thành tích đặc biệt xuất sắc mà chính bởi vì cô gặp may mắn có bộ ngực tuyệt vời như thế.

Mới mười ba tuổi ngực của cô đã là cỡ B, hơn nữa vẫn không ngừng “tăng trưởng”, so với vóc người gầy như củi khô của các bạn học nữ khác thì vẻ “đặc biệt” ấy của cô hấp dẫn không ít ánh mắt của bọn con trai.

Bao gồm cả Khương Đường.

Từ khi Trình Viên Viên vừa vào cửa, ánh mắt của hấn liền bị hormone testosterone trong cơ thể thúc giục không ngừng, tìm cơ hội nhìn chằm chằm bộ ngực của cô.

Chính Khương Đường cũng hiểu rõ hành vi như vậy là biến thái nhưng hấn không thể khắc chế được chính mình.

Cũng chính vào thời khắc đó, hấn thoáng hiểu rõ vì sao trên TV hoặc trong tiểu thuyết đều đem đàn ông “ví von” thành “Đàn ông như động vật, dựa vào nửa người dưới mà sống” hoặc là “Chỉ cần tình trùng lên não là trở thành thú hoang không có tính người”.

Trước kia hấn cùng cha ở với nhau, mặc dù nhà không coi là nhỏ nhưng bởi vì hai người là đàn ông, lại không biết dọn dẹp nên trong nhà lúc nào cũng bừa bộn, ngổn ngang. Thỉnh thoảng hai người cũng sẽ cố gắng sửa sang lại nhà cửa sạch sẽ nhưng vẫn có cảm giác trong nhà thiếu thiếu cái gì đó.

Nhưng rốt cuộc là thiếu cái gì thì hấn cũng không biết.

Cho đến khi trong nhà xuất hiện mẹ kế cùng chị gái, hấn mới hiểu được, trong nhà chính là thiếu bàn tay phụ nữ.

Không chỉ đồ đạc lộn xộn trong nhà được sắp xếp lại chỉnh tề mà rèm cửa xám xịt cũng đã được thay thành màu sắc tươi mới, cả gian phòng bừng lên sức sống. Trên bàn ăn trong phòng bếp có thêm hoa tươi được cắm vào bình pha lê, trong tủ lạnh luôn đầy đủ rau quả tươi, sân sau đầy quần áo được phơi phồng sạch sẽ, không khí ấm áp khắp nhà...

Hấn không thể không thừa nhận rằng thật ra hấn cũng thấy thích thú với những thay đổi này, cùng với cả hương vị phái nữ dịu dàng và tỉ mỉ.

Chỉ là hấn thấy ngại, một phần vì mặt mũi, một phần cũng vì bản thân có chút bốc đồng của tuổi mới lớn cho nên hấn không bao giờ gọi “Mẹ” hoặc là gọi “Chị”, tự cảm thấy như vậy thật vô cùng gượng gạo. Bình thường đối mặt với các cô, hấn giả vờ hồ hững không quan tâm, nhưng sẽ bí mật len lén nhìn xem nhất cử nhất động của các cô, tò mò xem các cô đang làm những gì.

Ngay cả bạn thân của chị gái, hấn cũng tò mò quan sát.

Cô lớn tuổi hơn hấn, vóc người tròn tròn thật đáng yêu, nhất là bộ ngực tròn trịa kia... .

Từ đó Khương Đường luôn cảm thấy buồn bực trong lòng, tại sao mỗi lần hấn nhớ đến Trình Viên Viên, hiện lên đầu tiên trong đầu hấn không phải là gương mặt của cô mà chính là bộ ngực đáng yêu đó.

Chẳng lẽ hấn là bẩm sinh đã “biến thái” như vậy?

Khương Đường lo sợ đến cả mồ hôi lạnh nhưng vẫn cố tình nghe lén hai cô gái trên lầu đang cười nói vui vẻ, không nhận được ngắt đầu nhìn với vẻ mặt hâm mộ.

Thật ra thì... Có một chị gái mới cũng không tệ, cô sẽ mang theo cô gái khác về nhà chơi, hơn nữa cô gái kia lại rất đáng yêu... Hấn thật hy vọng có thể thân thiết với họ.

※ ※ ※ ※ ※ ※

Sau đó cho dù Trình Viên Viên không học chung cấp ba nhưng vẫn thường xuyên tìm đến nhà hấn chơi. Tình cảm của hai cô càng ngày càng thân thiết giống như hai chị em, có lúc thậm chí Trình Viên Viên còn ở nhà hấn qua đêm, hôm sau cha của Khương Đường lại lái xe đưa hai người đi học.

Vào kỳ nghỉ xuân năm lớp mười một, mẹ Diệp Linh và chồng cùng nhau đến Nhật Bản ngắm hoa anh đào, việc nhà liền đặc biệt giao cho hai chị em, trước khi đi còn gọi điện cho Trình Viên Viên báo cô rảnh rồi thì đến chơi với Diệp Linh và Khương Đường, tiện thể chăm sóc cho hai đứa.

Vì vậy ngày nghỉ xuân đầu tiên, Trình Viên Viên khí thế bừng bừng ôm một đồng hành lý đến nhà Diệp Linh. Đêm đó hai cô gái mặc đồ ngủ, ở trong phòng trò chuyện đến nửa đêm cũng không có ý định đi ngủ.

Sáng hôm sau, Diệp Linh vẫn còn ngủ trong chăn còn Trình Viên Viên bị “buồn” nên rời giường đi nhà vệ sinh.

Đi vệ sinh xong, cô vừa mở cửa ra, chút nữa đã dẫm lên Khương Đường.

Cô sợ hét hồn, suýt lớn tiếng hét lên.

"Này, Cục Đường, cậu bị thần kinh à, sáng sớm nằm bẹp ở cửa nhà vệ sinh làm gì? Muốn rình coi cũng không cần lộ liễu như vậy chứ?"

Cả khuôn mặt của Khương Đường đang dính chặt vào sàn nhà, thân thể co quắp lại, không giống như ngày thường hay nhảy dựng lên hoặc hung hăng tặng cô một cái trừng mắt.

"Này, Cục Đường! Cậu bị làm sao vậy?"

Thân thể nằm trên sàn giấy giụa một chút như đang muốn nói điều gì đó.

Cô tò mò nên cẩn thận ngồi xổm xuống, nghe Khương Đường khàn khàn nói:

"Không được... Gọi tôi là Cục Đường... Cô là Viên Viên ngốc"

"Này! Cậu bị làm sao thế?" Trình Viên Viên cũng phát hiện tình huống này có cái gì đó không đúng.

Cô đưa tay sờ sờ tay Khương Đường. Trời ạ, thật là nóng!

Cô cố gắng đem thân thể hấn lật qua, sờ trán của hấn, cũng thật nóng.

"Cục Đường, cậu bị sốt rồi!"

"Viên Viên chết tiệt... Không được gọi tôi là Cục Đường nữa..."

Đầu hần thật đau, mắt cũng hoa cả lên, thật muốn nôn... .

Mấy ngày trước thân thể Khương Đường đã không thoải mái nhưng lúc mẹ kể hỏi thăm, hần ngang bướng khăng khăng nói không vấn đề gì, chỉ là chút ho khan, uống nhiều nước là không sao.

Không ngờ hiện đang có dịch cảm cúm cộng thêm mấy ngày nay toàn lên thức khuya chơi game nên thân thể càng không tốt. Đến sáng hôm nay đột nhiên bị sốt cao khiến hần thấy buồn nôn.

Vốn định bỏ tới nhà vệ sinh nôn trước đã, ai ngờ đã bị người khác nhanh chân giành lấy, hơn nữa hần không đợi được bao lâu thì toàn thân đã vô lực, trượt chân nằm dài trước cửa nhà vệ sinh, bộ dạng hết sức tức cười.

"Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ? Có muốn tới bệnh viện không? Nhưng bây giờ còn sớm như vậy... . Đợi tôi đi hỏi Diệp Linh!" Trình Viên Viên hét hoảng lắm bầm lều bầu thật lâu, mới tắt tả đi tìm Diệp Linh.

Nhưng Diệp Linh ngủ rất say, lay mãi vẫn không chịu tỉnh, cuối cùng Trình Viên Viên đành phải từ bỏ, chạy lại bên cạnh Khương Đường.

"Làm thế nào? Bây giờ nên làm thế nào? Cậu sốt cao như vậy..." Cô hoảng sợ nhìn hần, quanh hốc mắt đã ngân ngấn nước.

Khương Đường rất muốn trêu chọc cô, rõ ràng là lớn hơn hần nhưng sao lại vô dụng như vậy?

Hần cũng biết sốt cao như thế này thì nên nhanh chóng đến bệnh viện cấp cứu chứ ở đây rề rà như vậy để làm gì?

"Viên Viên ngốc..." Cổ họng của hần quả như đang bị đốt cháy, ngay cả nói chuyện cũng hết sức khổ sở: "Gọi một một chín đi... ."

"Hả? Tại sao? Phải đưa cậu đi bệnh viện thật sao? Bệnh của cậu thật nghiêm trọng đến vậy à? Trời ơi! Cục Đường, cậu sao có thể chết dễ như vậy?" Càng nói càng hồ đồ, cô bật khóc .

Dòng lệ ấm áp nhỏ xuống trên làn da nóng rực của hần lại có vẻ có chút lạnh.

Khương Đường thật rất muốn trừng mắt hét to với cô.

"Chị mà không đưa tôi đến bệnh viện thì tôi mới chết thật đó..."

Nhưng giọng nói của hần quá khàn, Trình Viên Viên nhất thời không nghe rõ, vẫn không ngừng hét hoảng roi nước mắt.

Khương Đường hoàn toàn bất lực.

Xong rồi, chắc hần sắp chết rồi, mà còn chết trẻ như vậy, thật không cam lòng.

Hơn nữa khi nghĩ đến nguyên nhân mình chết là do cô gái ngốc nghếch gây ra, hần lại cảm thấy cả một bụng oan ức.

Tốt nhất là khi chết hần sẽ biến thành quỷ, sau đó ngày ngày đi hù chết cô!

"Cục Đường, Cục Đường! Cậu không được chết! Nhìn tôi, nhìn tôi đây này!" Trình Viên Viên khóc nức nở liều chết lay lay thân thể hần.

Ôi... .Đừng lắc nữa... Hần lại muốn nôn rồi...

※ ※ ※ ※ ※ ※

Lúc tỉnh lại thì Khương Đường đã ở trong phòng cấp cứu của bệnh viện.

Người đứng bên giường hưng phấn kêu lên: "Cậu tỉnh rồi!" - chính là Diệp Linh.

Hần nháy mắt mấy cái, lăm lét nhìn trái phải một chút, mở miệng nói câu đầu tiên là: "À, Viên Viên ngốc đâu?"

Diệp Linh thương ngay cho hần một cái cốc đầu: "Sao có thể gọi người ta như thế? Là người ta gọi xe cứu thương đưa cậu đến bệnh viện đấy!"

Đó là tôi bảo chị ta gọi điện đây chứ! Trong lòng Khương Đường nhủ thầm

"Nó về nhà nghỉ trước rồi. Giờ là nửa đêm, cậu đã hôn mê cả ngày rồi đấy! Người một tay đưa cậu đến bệnh viện là Viên Viên, nó còn tắt tả về nhà gọi tôi dậy, nếu không tôi cũng không biết cậu bị ốm nặng như vậy!"

Khương Đường nhìn bà chị thần kinh thô này không nói gì.

Rõ ràng hai người ở chung một mái nhà sao chị vẫn không phát hiện được em trai bảo bối của chị bị bệnh nặng như vậy?

Xem ra không thể tin vào phụ nữ được, Khương Đường quyết định tương lai sẽ dựa vào chính mình.

Hắn quyết định muốn làm bác sĩ, về sau có bệnh sẽ tự mình chữa trị, không cần phải nhờ cậy phụ nữ.

Diệp Linh vỗ ngực một cái, thở phào nhẹ nhõm: “Phù! Cậu cũng thật là, sao phải ngoan cố làm gì? Trước đó mẹ đã cảm thấy cậu có điều gì đó khác lạ mà cậu vẫn cứ làm bộ nói không sao.”

Khương Đường nhìn cô, đột nhiên hỏi: "Rất lo lắng cho tôi sao?" *lúc này KĐ chưa thật sự chấp nhận DL là chị nên chưa chịu gọi tiếng “chị”*

“Bốp”

"Ui! Sao lại đánh tôi?" Hắn giận xoa xoa cái trán đáng thương nhìn Diệp Linh chăm chăm.

"Cậu hỏi nhầm gì đấy? Tất nhiên là tôi phải lo cho cậu rồi! Cậu là em trai tôi, ngộ nhờ có chuyện gì không hay xảy ra tôi cũng không sống nổi! Hơn nữa tôi biết nói sao với cha mẹ đấy? Cậu cũng thật là, thân thể cũng mình thì mình phải rõ nhất chứ, còn cố tình làm ra như vậy. May mà cha mẹ không có ở đây nếu không bọn họ sẽ rất lo lắng."

Khương Đường cúi đầu.

Qua một lúc lâu, hắn mới nhỏ giọng nói: "Cảm ơn chị."

"Hả? Cậu vừa nói cái gì?" Diệp Linh lập tức vành tai.

Cô có phải mới nghe nhầm không? Tên nhóc này lần đầu tiên ngoan ngoãn gọi cô là “Chị”.

"Lời hữu ích không nói lần thứ hai. Đầu tôi tự nhiên thật choáng váng, phải nghỉ ngơi rồi."

"Ôi này, chẳng phải lời hữu ích thì càng phải nói thêm lần thứ hai hay sao? Nửa đi em trai yêu quý, gọi “Chị” cho chị nghe nữa nào!" Diệp Linh chọc ghẹo hắn.

Khương Đường đang định phản kích thì đột nhiên có một vật thể mềm mại nhào đến bên người, khiến hắn sững sốt, mắt mờ cực lớn, trong nháy mắt không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này, giọng Diệp Linh nghe sao lạ lạ như vậy?

"Viên Viên, làm ơn, điểm này của cậu tớ thấy thật không thể chấp nhận nổi, đối với ai cũng là một bộ dạng thương người như vậy sao? Mà lá gan thì lại nhỏ... Nhìn xem em trai tớ còn vui vẻ khỏe mạnh, cậu không cần phải tự trách mình đâu. Nó bị sốt là đáng đời nó, không liên quan đến cậu, nếu cậu không kịp thời đưa nó lên xe cứu thương thì giờ nó đã không ở đây thoải mái như vậy, yên tâm, yên tâm! Cậu đừng khóc nha... "

Khương Đường phục hồi lại tinh thần, trong ngực hắn là Trình Viên Viên sao?

Thì ra thân thể con gái lại mềm mại thế này, ấm áp, hơn nữa tràn ngập khoang mũi của hắn là mùi thơm nhẹ nhàng không thể tưởng tượng được, làm hắn tê liệt cả người.

Còn nữa...cái thứ mềm mại dán vào ngực hắn chẳng lẽ là...

Thật là hồng bét, hắn cảm giác thân thể mình dường như càng lúc càng nóng thêm.

"Viên Viên, chị Viên Viên, tôi không sao đâu!"

"Nhưngtôi thật sự lo lắng, sáng nay cậu ngất đi như vậy, tôi gọi mãi cậu cũng không tỉnh lại, tôi không có cách nào đưa cậu xuống lầu... "

Diệp Linh lúc này mới chen miệng vào: "Ôi trời, Viên Viên, em ấy mập như thế dĩ nhiên là cậu không làm được gì rồi!"

"Diệp Linh ngu ngốc, tôi mập ở chỗ nào hả? Bây giờ là thời kỳ trở mã của tôi, đây gọi là khỏe mạnh có biết chưa!" Khương Đường cực kỳ tức giận rống lên.

Không biết vì sao đột nhiên hắn không muốn trước mặt Trình Viên Viên bị chị gái chế nhạo.

Hắn nghĩ... bây giờ thật giống người lớn an ủi cô gái nhỏ đang ở trong lòng hắn, vì hắn mà khóc.

Vào giờ khắc này, hắn có một cảm giác lâng lâng, thì ra mình cũng có thể là nam tử hán đội trời đạp đất, ôm cô gái mà mình yêu thích vào trong ngực, cô nhu nhược không có chỗ nương tựa, tâm địa lại thiện lương, là người cần được hết sức thương yêu như bảo bối cần được bảo vệ...

Diệp Linh đứng ở một bên cảm thấy có điều gì đó không đúng, sao trên mặt em trai mình lại lộ ra vẻ háo sắc giống như mấy lão dê già vậy?

Tên nhóc này rõ ràng chỉ đang diễn kịch mà thôi.

Chẳng lẽ là bởi vì... Ánh mắt của cô dời xuống dưới, quả nhiên là thấy bộ ngực cỡ C của cô bạn thân đang đè gấu gao trên người Khương Đường, khó trách vẻ mặt tên nhóc kia như muốn phun hết cả máu mũi ra.

"Viên Viên, thằng nhóc này không chết được đâu! Đừng vì hấn mà roi nhiều nước mắt như thế, lãng phí." Diệp Linh kéo Trình Viên Viên một cái thuận tiện đưa cho cô mấy tờ khăn giấy lau nước mắt, nước mũi.

Khương Đường đột nhiên cảm thấy trong ngực mát đi ấm áp, biểu tình mát mát như đưa đám không giấu được.

Lúc này Diệp Linh vỗ đầu hấn một cái.

"Ui! Sao lại đánh em?"

"Tên nhóc đáng chết này, còn bé như vậy đừng có tự biến đầu óc của mình thành "phế liệu" như thế có được không hả?"

"Em có làm gì đâu?"

"Còn nói không? Mặt của em đều đỏ hết lên! Còn nữa... đây là cái gì?" Ngón tay Diệp Linh chỉ xuống chỗ chần bông đắp nửa người dưới: "Sao chị lại cảm thấy nơi đó có vẻ như mới nhô ra một chút?"

"Á... Không có, không có, không có, chị nhìn nhầm rồi!" Khuôn mặt đỏ bừng vội run lấy bầy lật người đắp chần, kéo lấy cái gối úp lên đầu.

"Hả, Cục Đường, sao em lại nằm như thế này? Như vậy không phải là không tốt với tim mình sao?" Trình Viên Viên lau khô nước mắt, tò mò hỏi.

"Như vậy mới dễ ngủ." Khương Đường núp đầu dưới gối nói vọng ra.

Ánh mắt nghi hoặc của Trình Viên Viên nhìn về cô bạn thân Diệp Linh đứng bên cạnh, chỉ thấy cô bạn đang cô nén cười, bả vai vẫn run không ngừng.

Chị em nhà này thật là kỳ quái.

Cuối cùng Trình Viên Viên kết luận như vậy.

※ ※ ※ ※ ※ ※

Sau khi hạ sốt xong, ngày hôm sau Khương Đường trở về nhà tiếp tục tịnh dưỡng.

Trình Viên Viên cũng ở lại nhà hấn, cùng Diệp Linh thay phiên nhau chăm sóc hấn.

Nhưng hấn trước mặt Trình Viên Viên ngày càng không được tự nhiên, có lúc thậm chí không có cách nào để không chế tính tình của mình, còn hét lên với cô.

Mặc dù Trình Viên Viên không thêm để ý, cho rằng hấn là vì ngã bệnh mà tâm tình không tốt, nhưng cô càng cười an ủi hấn thì cảm giác tội lỗi của hấn càng lúc càng nặng.

Hấn quả thật không phải cố ý nhưng là do ai đã khiến hấn gặp giấc mộng kia...

Giấc mộng đó thật là kinh khủng!

Trong mộng hấn thấy mình không mảnh vải che thân, trong ngực còn ôm một cô gái trần truồng.

Cô gái vóc người đầy đặn, chiều cao cùng hấn không kém là bao nhiêu nhưng ôm vào trong ngực cảm giác thật thoải mái, thật ấm áp, tựa như lúc bé được mẹ ôm vào ngực.

Cô gái kia chính là Trình Viên Viên.

Nếu như giấc mộng của hấn chỉ là thuần khiết ôm nhau thì đã tốt, đáng tiếc mong muốn cũng chỉ là mong muốn.

Trong mộng hai người ôm nhau rồi bắt đầu vuốt ve lẫn nhau. Đó là lần đầu tiên hấn đụng chạm tới thân thể một cô gái, mềm mại, bóng loáng, tinh xảo và vẫn rất ấm.

Thân thể thật ấm áp, cảm giác thật chân thật, không hề giống trong mộng.

Tay của hấn nơm nớp lo sợ đặt trên ngực đầy đặn của cô, chạm vào nơi trơn mịn khiến hấn không nhịn được hưng hăng mà nắm lấy, thật quá mịn màng. Bộ ngực trắng như tuyết nhẹ nhàng đu đưa, phía trên bộ ngực mềm mại như bánh ngọt là hai trái anh đào, long lanh như một món ăn ngon, hấp dẫn đến độ khiến người ta muốn cắn một ngụm.

Hấn cúi đầu xuống bộ ngực mềm mại vừa hôn lại vừa cắn, tay còn đi xuống giữa hai chân cô. Hấn muốn nghe cô rên rỉ, muốn thấy cô bị dục vọng khống chế mà trở nên mê người...

Viên Viên...

Trong mộng hân không kiềm chế được mà vùi mình vào cơ thể cô. Thì ra cơ thể con gái là như thế này, nhưng mà... Sao không giống như hân tưởng tượng?

Lúc hân đạt tới cao triều cũng là lúc hân mở mắt ra đối diện với trần nhà tối om.

Sững sốt ước chừng năm giây hân mới lĩnh ngộ được rằng mình vừa mới nằm mộng mà thôi.

Hai chân của hân còn đang kẹp cái gối nằm đáng thương, mà ga trải giường vẫn còn chứng cứ xấu hổ lần đầu tiên hân đạt tới cao triều.

Không thể nào?

Hân... Hân sao có thể có giấc mộng như thế này?

Hon nữa đối tượng trong mộng còn là Trình Viên Viên.

Nếu như bị Diệp Linh biết, hân nhất định sẽ bị hành hạ cho đến chết!

Khương Đường ảo não len lén bò xuống giường, mang quần lót đi giặt sạch sẽ.

Giặt xong, trên đường trở về phòng hân không nhịn được nhìn cửa phòng chị gái.

Đèn trong phòng đã tắt, hai người chắc đã đi ngủ rồi.

Nếu như chị gái mà không có ở nhà...

Khương Đường kinh ngạc phát hiện, hân thế nhưng lại dám có ý định “Tập kích ban đêm”!

Hai chân hân run rẩy chạy về phòng mình, lại trần trọc trở mình không thể nào ngủ nổi.

Không được, tiếp tục như vậy thật không được!

Nhất định là hân ít gần bọn con gái cho nên mới đói khát như vậy, hon nữa hân mới học cấp hai sao đã... khát vọng bọn con gái?

Rốt cuộc là do hormone trong cơ thể gia tăng quá nhanh khiến cho tốc độ tế bào sinh trưởng không theo kịp hay là bởi vì nguyên nhân khác?

Hình như là, có thể là, nói không chừng hân lại thích Trình Viên Viên?

Nhưng sau đó hân liền phủ nhận ngay.

Không thể nào, người con gái kia ngốc nghếch lại vừa yếu đuối, gương mặt cũng bình thường, cả người chỉ có bộ ngực là nhìn được một chút. Hon nữa gặp đại sự cũng chẳng biết xoay sở, chỉ biết rơi nước mắt. Ưu điểm duy nhất xem ra là lòng thương người mà thôi.

Cô yêu nhất là trẻ con, đối với động vật cũng đối xử tốt hơn cả người. Trên xe bus thấy người già nhất định nhường chỗ, trên đường thấy chó lang thang nhất định sẽ vọt vào cửa hàng mua thức ăn cho nó.

Hân nhớ có một lần, Diệp Linh đột nhiên mang hai con mèo nhỏ về nhà, thì ra là Trình Viên Viên nhặt được một ổ mèo con bị bỏ rơi, cô mang về nhà hai con, bảo Diệp Linh mang về hai con. Sau đó những con mèo kia lớn lên lại vấy đuôi rồi đi khiến Trình Viên Viên đau lòng suốt một thời gian.

Khương Đường hừ một tiếng, loại con gái này có gì tốt?

Cô chỉ thích hợp làm một người mẹ chiều con mà thôi.

Nhưng... Gương mặt hân lại đỏ lên. Dù sao thì trừ chị gái ra thì Trình Viên Viên chính là nữ sinh quan tâm đến hân nhất, hon nữa cô còn vì hân mà khóc... Vừa nghĩ tới lúc trong bệnh viện vì lo lắng cho hân mà rớt không ít nước mắt nước mũi lên người hân... chỉ cần nghĩ lại hình ảnh đó hân lại cảm động không thôi.

Mà hân đã quên lần trước mình từng có phản cảm động này là vào lúc nào rồi.

Căn phòng cách vách đột nhiên có tiếng mở cửa.

Cả người Khương Đường cứng đờ, đột nhiên có một ý nghĩ xông lên.

Không phải là Trình Viên Viên chứ?

Nếu như hiện tại hân ra ngoài giả vờ mình đi nhà vệ sinh có phải sẽ được nhìn thấy cô mặc áo ngủ hay không?

Nghe nói các cô gái lúc ngủ không mặc áo lót, nếu như hân giả vờ choáng đầu, không cẩn thận ngã vào người cô, tay nhẹ nhẹ để ở... Không được, chỉ cần tưởng tượng hân đã cảm thấy máu nóng toàn thân bắt đầu chảy xuống thân dưới.

Hắn ảo não vỗ vỗ đầu muốn mình đừng vọng tưởng nữa nhưng vẫn không có cách nào khiến mình không chú ý tiếng bước chân càng lúc càng gần bên ngoài cửa. Chủ nhân của đôi chân kia không phải đến phòng hắn đây chứ?

A, nếu sự thật là như vậy đây chẳng phải là mộng đẹp thành sự thật?

Khương Đường cười khúc khích chợt nghe tiếng cửa phòng mình mở ra thì nụ cười lập tức cứng đờ trên mặt.

Không thể nào?

Bạn đang đọc truyện *Dưa Gang Nhỏ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Khương Đường nằm ở trên giường không dám động đậy.

Là ai đến phòng của hắn?

Là Trình Viên Viên sao?

Đây không phải là thật chứ?

Mới vừa rồi hắn còn hi vọng mộng đẹp có thể trở thành sự thật, bây giờ thật sự sẽ thành sự thật sao?

Vậy... . Vậy hắn nên làm cái gì?

Mới mười ba tuổi Khương Đường chưa xem “phim đen” nhiều, mộng xuân cũng chỉ làm một chút, đối với chuyện nam nữ hoàn toàn lơ mờ, nhiều nhất cũng chỉ là yêu ảo tưởng thật muốn “Tác chiến thực tế” nhưng chút kinh nghiệm cũng không có.

Không nói đùa, hắn "Tự mình động thủ" cũng còn chưa từng thử qua!

Hắn chỉ là một tiểu tử nam đơn thuần làm sao có thể đối phó được bà chị nửa đêm đánh lén?

Chẳng lẽ... Trình Viên Viên đã có “kinh nghiệm” hay sao? Cho nên cô mới có thể to gan như vậy giữa đêm tìm đến hắn?

Không biết vì sao Khương Đường đột nhiên nóng giận, rất muốn lật chăn lên mà hung hăng mắng một tiếng: “Cô không là người không biết kiềm chế muốn chơi trò tình cảm với trẻ vị thành niên sao?”

Đang lúc do dự có nên vùng dậy hay không thì có một bàn tay ấm áp sờ lên trán hắn.

Trong bóng tối, ánh mắt của hắn càng nhắm chặt hơn, nhắm chặt đến mức sắp bị chuột rút.

"Ừ, hạ sốt rồi." Thiếu nữ nhỏ giọng nói.

Sau đó bàn tay của cô vuốt ve gương mặt hắn.

Không, không thể nào, chẳng lẽ Trình Viên Viên muốn trộm hôn hắn sao?

Thật ra thì ý định như vậy không tồi, đây là nụ hôn đầu của hắn, hắn còn chưa biết sẽ dâng ra lúc nào.

Đột nhiên mặt hắn trở nên nhói đau, khiến hắn không nhìn được mà hít một ngụm khí lạnh.

"Thằng nhóc đáng ghét, ngã bệnh còn búống bình hại chị lo gần chết, cho em đau chết đi!"

Giọng điệu này, cái giọng nói này rõ ràng là Diệp Linh rồi.

Khương Đường cũng không nhìn được nữa, hắn đẩy tay cô ra thở phì phò hỏi: “Nửa đêm chị đến phòng em làm gì?”

"Hả, em không ngủ à?" Diệp Linh rất kinh ngạc: "Chị vừa nhìn thấy em ngủ ngon đến không nhúc nhích cơ mà?"

"Đó vì em tưởng..." Hắn giật mình lỡ lời, lập tức im miệng.

Diệp Linh tò mò nhướn mi: “Tưởng chị là ai? Chẳng lẽ em cho rằng chị là Viên Viên, nửa đêm tới đây đánh lên em à? Ngủ ngốc! Em đang mộng xuân sao? Ha ha ha....” Cô không khách khí cười nhạo hân.

Khương Đường tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng lại không cách nào phản bác, bởi vì điều cô nói đều là thật.

"Ha ha ha, chị sẽ đi nói cho Viên Viên biết, nói em trai mình thâm mến cậu ấy, còn nửa đêm trong phòng chờ cậu ấy đến đó!"

"Đừng mà! Không cho phép chị nói!"

"Cầu xin chị à?" Diệp Linh đắc ý bày ra tư thế nữ vương.

Khương Đường giận đến cắn răng nghiêng lợi nhưng không làm được gì.

"Cầu xin, cầu xin chị..." Đáng chết, nổi nhục hôm nay hẳn nhất định sẽ báo thù.

“Nói lớn chút, chị nghe không rõ?”

"Chị! Cầu xin chị đừng nói cho chị Viên Viên biết!"

"Ồ, giờ cũng chịu ngoan ngoãn gọi chị! Thật là dễ nghe, gọi thêm nữa đi!"

Đồ con gái đáng ghét...

Sau khi Khương Đường lớn lên, nhớ tới chuyện cũ khi còn bé luôn có cảm giác từ đó trở đi mình là đối tượng bị chị gái đùa bỡn.

Hơn nữa, đêm hôm đó bị Diệp Linh trêu chọc như vậy cho nên dù hẳn có ý định gì với Viên Viên cũng không dám mặt dày nói ra.

Chưa cần nói đến chuyện cô lớn tuổi hơn hẳn, mà chỉ cần biết đến chuyện từ nhỏ hẳn đã có ý nghĩ xấu với cô, nhất định cô sẽ ghét hẳn...

Haizzzz!

Chớp mắt một cái, hơn mười năm đã qua.

Diệp Linh cùng Trình Viên Viên đều đã tốt nghiệp đại học, rồi đi làm.

Diệp Linh làm ở tòa soạn một tạp chí du lịch, thâm mến một nhiếp ảnh gia, mỗi ngày đều nghĩ hết cách để theo đuổi người ta, tạm thời không có ý định bắt nạt Khương Đường.

Trình Viên Viên học đại học Sư phạm Mầm non, sau khi tốt nghiệp thì đến nhà trẻ cô đã từng thực tập làm việc. Trước đó hiệu trưởng nhà trẻ rất thích cô, đợi cô thực tập xong liền đem cô giữ lại chính thức nhận làm nhân viên. Rồi cô vẫn cứ thế theo đuổi nghề này nhiều năm cũng bởi vì cô rất thích trẻ con cho nên công việc dù có bận rộn, cô vẫn cảm thấy như cá gặp nước.

Cha mẹ Trình cũng rất sáng suốt, cũng không vì nghĩ cô đến tuổi hôn nhân mà cố tình thúc giục kết hôn nhưng thỉnh thoảng có đối tượng tốt cũng không ngại sắp xếp cho cô xem mắt.

Mỗi lần Trình Viên Viên nghe cha mẹ bàn đến chuyện đây cũng chỉ cười trừ, không nói thêm gì.

Đối với cuộc sống hiện tại cô đã rất thỏa mãn rồi.

Cô thích trẻ con, tuy không phải nhất định phải do mình sinh ra nhưng ở trong nhà trẻ, cô đã chăm sóc nhiều đứa trẻ đáng yêu. Tan việc có Diệp Linh làm bạn cũng thường cùng đồng nghiệp ở nhà trẻ uống trà nói chuyện phiếm. Chủ nhật sẽ tụ tập đồng nghiệp giao lưu, đi nấu ăn làm trong phòng bếp của vườn trẻ cũng thường rủ họ đến nhà chơi và chiêu đãi bọn họ. Cuộc sống phong phú như vậy khiến cô không nghĩ quá nhiều về tương lai.

Về phần bạn trai, cô không phải là không từng cân nhắc qua, cũng từng nghe theo đồng nghiệp hoặc bạn bè giới thiệu, cũng từng thử hẹn hò nhưng kết quả đều thất bại.

Thay vì nói thất bại không bằng nói cô đã nhìn rõ bản tính háo sắc của những tên đàn ông kia.

Có lẽ là do tác dụng của thuốc bổ hằng ngày mẹ cô ti mi hãm cách thủy, nên vào thời kỳ cấp ba ngực cô đã đột phá lên cỡ C và sau khi học đại học vẫn còn tiến triển. Giờ đã ngưng trở mã nhưng bộ ngực cỡ D vẫn còn vô cùng “hùng vĩ” cộng thêm đáng người nhỏ nhắn, eo nhỏ mảnh khảnh càng tôn thêm bộ ngực “ngạo nhân”. Làm cho ánh mắt đàn ông như bị dính chặt vào chỉ chăm chăm nhìn vào ngực cô không thể rời mắt đi được. (ngạo nhân = trêu người; ý nói bộ ngực “cực phẩm như vậy hấp dẫn ánh mắt của nhiều người)

Hôm nay cô đi xem mắt kết quả vẫn như vậy.

Cô không nhận được tức giận, liền gọi điện thoại đến tìm bạn tốt Diệp Linh ra ngoài ăn tối giải sầu.

Nhưng rõ ràng ở trong điện thoại đã hẹn ra ngoài cùng đi ăn mà khi đến nhà Diệp Linh, mở cửa lại là Khương Đường.

"Chị tôi không có ở nhà!" Khương Đường đẩy đẩy kính mắt nói.

Hắn lên cấp hai cũng xem như là dễ nhìn, đeo kính nữa làm cho người ta cảm thấy lịch sự không ít. Lúc đó Trình Viên Viên có chút không quen, nói thẳng ra thì đột nhiên thấy Khương Đường trưởng thành cô nhìn không nhận ra được.

"Diệp Linh không có ở đây sao? Nhưng mới một tiếng trước tôi có hẹn với cậu ấy mà?"

"Chị ấy đuổi theo ‘Đầu Gỗ’ rồi!"

Trình Viên Viên lập tức hiểu tại sao bạn tốt lại cho mình leo cây rồi.

Vị ‘Đầu Gỗ’ tiên sinh kia chính là người đàn ông mà Diệp Linh vẫn đau khổ thầm mến, tình yêu và bạn bè đặt lên bàn cân thì tất nhiên bạn bè phải nhẹ hơn rồi.

Trình Viên Viên không che giấu được vẻ mặt đờ đẫn. Đối với cô Khương Đường không phải là người ngoài nên cô hoàn toàn vô tư trước mặt hắn.

"HaizzzHôm nay tôi có nhiều lời muốn tâm sự với nó mà!"

"Không sao, tôi có thể đi cùng chị!" Khương Đường vỗ vỗ ngực.

Trước đó Diệp Linh nhận được điện thoại của đồng nghiệp gọi tới, biết tối nay mọi người tụ tập ở KTV còn rủ cả ‘Đầu Gỗ’ đi cùng liền lập tức không nói hai lời lao đến chỗ KTV. Nhưng trước khi ra cửa mới nhớ tới việc mình vừa mới hẹn cùng Viên Viên, không thể làm gì khác hơn là lấy tờ hai ngàn nguyên năn nỉ em trai bảo bối bảo hắn thay cô dẫn Viên Viên đi ăn tối.

Có bữa tối miễn phí lại có cô gái đáng yêu đi cùng dĩ nhiên Khương Đường không phản đối mà đáp ứng, hơn nữa còn thề son sắt sẽ chăm sóc tốt người ta.

"Đi cùng cậu sao?" Trình Viên Viên chớp mắt mấy cái: "Có hơi kỳ quái không?"

Dù nói thế nào cô cũng luôn luôn xem Khương Đường như em trai của mình, nói chuyện tình cảm uẩn khúc của mình với hắn có vẻ không thích hợp lắm.

"Có sao đâu? Mặc dù tôi nhỏ tuổi hơn chị nhưng không phải là không tiếp thu được. Đi thôi, đi thôi! Tôi đói bụng rồi!" Hắn vỗ vỗ đầu của cô nói.

Trình Viên Viên khẽ nhăn lại mày né tránh tay của hắn.

Thật đáng ghét, từ lúc nào hắn cao lên như vậy?

Lần đầu tiên đến nhìn thấy hắn thì hắn vẫn thấp hơn cô nửa cái đầu, kết quả là lên cấp hai người hắn như bị kéo dài ra nhanh chóng cao đến 1m80 khiến cô muốn nói chuyện cũng phải liếc chết mới ngửa mặt lên được... Haizzz, có trách thì trách chiều cao của cô không bằng người ta.

"Cũng được, vậy trước tiên đi ăn cơm đi." Cô nhún nhún vai, thuận theo ý Khương Đường.

※ ※ ※ ※ ※ ※

Khương Đường đưa cô tới một quán bia tươi để dùng cơm tối.

Vốn cô đang khước từ không uống rượu liền bị Khương Đường kéo đến đây, lúc đến đây cô đành ngoan ngoãn im lặng.

Thật hồng бет, có phải cô là người không có chủ kiến không vậy?

Nếu không tại sao cô không có cách nào để cự tuyệt người khác?

Haycô không có cách cự tuyệt người nào đó?

Còn chưa kịp nghĩ quá nhiều cô đã bị kéo vào trong quán ngồi yên vị rồi.

Cô cũng không cần mở miệng, Khương Đường đã cầm lấy thực đơn trước, nhanh chóng nhìn qua một lượt sau đó gọi một đồng món ăn ra.

"Sao cậu không hỏi tôi muốn ăn cái gì?" Cô kháng nghị hỏi.

"Không sao, chờ một chút nữa thức ăn đưa lên nhất định chị sẽ thích."

Trình Viên Viên liếc hắn một cái, thầm nhủ trong lòng: "Tên nhóc này đúng là tự đại tự cuồng."

Nhưng đến khi món ăn được bung lên bàn xong không thể không khiến cô thu hồi lại lời bình phẩm lúc nãy.

Rau luộc, ớt xanh nướng, tôm he bóc vỏ, rau xào sò... những món ăn kia đều là món cô thích.

"Tôi biết chị thích ăn hải sản và rau chứ không thích ăn thịt đúng không?" Hấn nháy mắt với cô mấy cái, thái độ thật đặc ý.

"Làm sao mà cậu biết? Chị cậu nói cho cậu biết à?"

Khương Đường cười mà không nói, cổ lẳng đi.

Thật ra thì không phải là Diệp Linh nói cho hắn biết, Diệp Linh từ khi si mê "Đầu Gỗ" tiên sinh xong thì còn tâm tư nào đặt lên bạn thân?

Đối với sở thích của Trình Viên Viên thì hắn đã nhớ kỹ trong lòng từ lâu.

Chỉ là điều này không cần thiết để cho cô biết.

"Nhanh ăn đi, uống với bia lạnh chính là là mỹ vị nhân gian đó!"

Thức ăn ngon miệng cùng với bia lạnh, lại còn Khương Đường thật hiểu ý người đang ngồi bên cạnh thỉnh thoảng nói chút chuyện trêu chọc cô, khiến bao buồn bực trong lòng Trình Viên Viên nhanh chóng tan đi hết. Cứ như vậy cùng với Khương Đường uống hết ly này sang ly khác.

Đợi đến Khương Đường phát hiện hình như cô uống quá nhiều thì cô đã uống sạch bốn ly bia lớn rồi.

Hắn có chút giật mình, không nghĩ tới tư lượng của cô lại tốt như vậy.

"Chị Viên Viên, chị không sao chứ?" Hấn hươ hươ tay trước đôi mắt sưng mù của cô: "Chị vẫn ổn chứ? Có muốn tôi đưa chị về không?"

"Ổn? Chị rất ổn! Chị thật sự vô cùng ổn! Hi hi..." Trình Viên Viên nhìn hắn, cười khúc khích.

Xong rồi, cô say.

Khương Đường có chút ảo não, sao lại để cô uống say như vậy chứ?

Mọi người đều nói phụ nữ say là khủng khiếp nhất mặc dù hắn không có chút kinh nghiệm nào về phương diện này.

Lúc này, Trình Viên Viên đột nhiên kích động nắm tay hắn, đôi mắt nóng bỏng nhìn hắn rồi hỏi: "Cục Đường, tôi hỏi cậu một chuyện, cậu phải trả lời thành thật cho tôi!"

"Không được gọi tôi là Cục Đường..." Khương Đường vô lực phản bác.

Hắn thật sự hận cha đến chết, tại sao có thể đặt tên này cho hắn khiến mỗi lần hắn tự giới thiệu mình xong đối phương đều không nhịn được cười trộm sau đó khỏi hắn vì sao lại có tên gọi là "Kẹo Gừng"? Tiếp đó mọi người sẽ gọi hắn là "Cục Đường", nói biệt danh này hợp với hắn.

Sau một thời gian dài, bạn bè và các giáo sư đã quen với cái tên này của hắn, thậm chí có người cho rằng đây là tên thật của hắn, cho nên đến năm thứ bảy trước khi hắn đến bệnh viện thực tập có đi xin chữ ký giới thiệu của giáo viên, giáo viên ấy còn giật mình hỏi tại sao hắn lại cầm đơn xin của người khác, khiến hắn phải tốn công giải thích.

Đã uống say Trình Viên Viên căn bản không quan đến chuyện của hắn chỉ cảm đầu cảm cổ hỏi chuyện: "Có phải bề ngoài của tôi rất xấu?"

"Không biết." Khương Đường ngay lập tức như đao chém sắt mà trả lời.

Mặc dù cô chưa tính là đại mỹ nữ nhưng người rất thanh tú mỏng manh, khuôn mặt sáng sủa làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

"Vậy có phải tính tình của tôi rất tệ không?"

Khương Đường nghiêm túc suy nghĩ một chút.

"Thật ra thì cũng không phải, tình cảm của chị hơi phong phú một chút."

"Hàaa...! Tình cảm phong phú?"

Trình Viên Viên hí hửng cầm cốc bia của Khương Đường đang uống dở, ngửa cổ uống một hơi hết nửa cốc.

"Tôi thấy xem ra thì nơi này có vẻ phong phú?" Cô đặt rằm ly bia xuống bàn, tay chỉ vào ngực của mình: "Mỗi người, mỗi tên đàn ông vừa thấy tôi đều dán mắt vào đây! Hôm nay đối tượng xem mắt của tôi..."

"Chị đi xem mắt?" Khương Đường nhăn mày lại như đang mất hứng: "Tại sao chị lại muốn đi xem mắt?"

Trình Viên Viên mắt say lơ lơ nhìn hắn một cái, thường ngày đôi mắt cô giống như đôi mắt nai tơ trong sáng giờ lại mang theo tầng nước mỏng khề khếp hờ hờ mang đầy vẻ phong tình.

Khương Đường đột nhiên cảm thấy cổ họng rất khô, hần đoạt lại cốc bia trên tay cô sau đó uống hết rồi gọi bồi bàn mang thêm ba cốc nữa.

"Dù sao... Đàn ông đều là như thế ... Chỉ nhìn bộ ngực của tôi, không nhìn vào mặt tôi... "Trình Viên Viên đập bàn một cái: "Hôm nay xem mặt chính là một tên đàn ông thôi, từ lúc tôi giới thiệu cũng chưa từng thèm nhìn mặt tôi một cái, hai con mắt hau háu chỉ dán vào ngực tôi y như là mặt tôi mọc ở đó không bằng... Đồ điên, thích ngực lớn như vậy thì về nhà ôm quả dưa gang mà sống!"

Khương Đường phụt cười, thiếu chút nữa phun hết bia trong miệng.

"Tôi thật chán ghét ngực của mình, vừa lớn lại còn kềnh!" Cô khoa trương nắm lấy bộ ngực ngạo nghễ: "Cậu xem đi! Xem nó có phải là thứ rất vô dụng không?"

"Á..." Mắt Khương Đường chăm chăm nhìn vào đôi tay đang cầm lấy khuôn ngực mỹ lệ. Nó rất đẹp giống như đang tản ra luồng hơi nóng ngọt ngào... . Hần nuốt từng ngụm nước bọt, phát hiện cổ họng mình khát khô.

Lúc này người hầu bàn vừa lúc đưa bia lên, hần không nói một hai lời trực tiếp uống hết nửa ly bia.

Trình Viên Viên thấy thế cũng không cam chịu yếu thế, cầm lấy một cốc khác hùng hổ uống.

"Phiền chết rồi... Cục Đường, cậu bảo tôi nên làm gì mới phải?" Để cái cốc xuống, cúi đầu như con mèo nhỏ đáng thương, mắt ngược lên nhìn hần như đang mong đợi hần sẽ thay cô giải quyết vấn đề.

"Không được gọi tôi là Cục Đường..." Hần gào khóc trong lòng.

Trời ạ, không cần giả bộ ra bộ đáng đáng thương hấp dẫn này, hần sắp không chịu nổi nữa rồi!

Viên Viên ngu ngốc, hần dù sao cũng là một người đàn ông trưởng thành không còn là đứa con nít của năm đó nữa, cô có nhất thiết phải dùng cách thức nguy hiểm liều chết này hấp dẫn hần không?

Hần có nên uống thêm chút bia để hạ nhiệt không nhỉ?

"Nóng quá..." Trình Viên Viên có chút ngây thơ nói.

Khách trong nhà hàng càng ngày càng nhiều, mà bàn nướng thì ở trước mặt bọn họ không ngừng bốc lên hơi nóng, hơn nữa có cả cồn thúc giục nên nhiệt độ cơ thể cũng từ từ cao lên.

Trình Viên Viên không nhịn được lại sờ soạng mà cởi áo khoác trên người xuống, một lát sau lại cởi áo lông làm lộ ra chiếc áo vàng nhạt đáng yêu ôm trọn bộ ngực ngạo nghễ. Vì nóng nên làn da trắng nõn của cô đã nhuộm màu hồng nhạt trông hết sức mê người.

Khương Đường lơ đãng nhìn một cái, lần này thật sự đã phun hết sạch bia ra ngoài.

"Á! Sao cậu lại phun hết lên người tôi?"

Hơn nữa còn vừa phun trúng ngực cô!

Cô còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần thì Khương Đường đã cầm khăn giấy lau vết bia cho cô nhưng tay hần vừa đụng phải luồng mềm mại ấm áp kia liền hình như có cái gì đó trong thân thể đột nhiên sống lại khiến cho lòng hần bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Chuyện gì vừa xảy ra?

Từ trước đến nay hần chưa từng có cảm giác này?

Chẳng lẽ trái tim của hần có vấn đề?

Nhưng dòng họ nhà hần chưa từng có tiền sử bị bệnh tim, trái tim hần từ nhỏ đã khỏe như trâu theo lý sẽ không yếu đuối như vậy, hần phải giải thích như thế nào với hiện tượng tim đập nhanh đến mức không thở nổi thế này?

Còn nữa... tại sao hần lại khó thở như thế? Hơn nữa cổ họng lại... .

"Quý khách! Ba cốc bia của cô đây!" Nếu khát nước thì nên uống bia lạnh.

"Cô ơi! Tôi cũng ba cốc giống họ!" Trình Viên Viên cũng đưa ba ngón tay lên.

Động tác đưa tay này làm cho bộ ngực vĩ đại của cô nhảy lên mấy cái khiến cho Khương Đường phát hiện ánh mắt của mình cũng nhảy lên mấy cái.

Xong rồi.

Hần nghĩ, hần biết tại sao mình lại đột nhiên trở nên kỳ quái như thế rồi.

"Chị Viên Viên, chị mặc áo vào có được không?"

"Chị Viên Viên? Cậu dám gọi tôi là chị? Sao, tôi rất già sao? Tôi cũng chỉ hơn cậu có mấy tuổi, hơn nữa nhìn vào còn trẻ hơn cậu! Hừ hừ đàn ông các người đều như vậy, nhìn vào phụ nữ chỉ nhìn mỗi vòng một... Tôi ghét bộ ngực của mình lắm rồi, thật muốn phẫu thuật thu gọn nó lại, lớn như vậy lại nặng nề, ngủ còn khó thở... Cục Đường, loại khổ sở như thế này cậu có hiểu rõ không?" Nói xong cô quờ quạng túm lấy tay hắn.

"Không được gọi tôi là Cục Đường... " Ánh mắt Khương Đường không tự chủ nhìn vào khe rãnh mê người.

Khô vì bộ ngực quá lớn hắn không thể nào hiểu được... nhưng giờ hắn đang khổ sở vì điều khác.

Máu toàn thân đã vọt xuống phía dưới, quần của hắn như muốn rách toạc ra.

Đáng chết, hôm nay sao hắn có thể mặc chiếc quần chật như thế này ra ngoài?

Trình Viên Viên đột nhiên cười duyên ra tiếng.

Hắn hỏi cô cười cái gì, cô cũng không trả lời, chỉ là không ngừng cười khúc khích, hơn nữa càng cười càng lớn tiếng.

"Viên Viên, chị làm sao vậy?"

"Hi hi... Ha ha ha... Cậu thật đáng yêu!" Cô say rồi lại làm nhảm, căn bản là không biết mình đang nói gì.

Khương Đường mắt tròn trắng, không muốn để ý cô.

Hiện tại hắn chỉ muốn nhìn ở phía dưới nếu không hắn sợ bản thân sẽ làm ra chuyện đáng sợ nào đó.

Mặc dù nơi này là nơi công cộng, nhưng là đàn ông một khi tinh trùng lên não thì chuyện gì cũng làm ra được, chính hắn cũng không dám bảo đảm đợi lát nữa có thể bị tình dục điều khiển hay không, sáng mai có thể khi tỉnh lại biết đâu hai người lại ở trong xe hơi hay khách sạn nào đó.

Hít sâu, hít sâu. Hít thở... .

"Cục Đường, cậu thăm mền tôi có đúng không?" Trình Viên Viên đột nhiên ghé vào lỗ tai hắn hét lên.

Khương Đường sợ hết hồn, trước mắt tối sầm, cảm giác ấm áp bao trùm cả khuôn mặt.

Ợi chút, này, đây là... Đây có phải là...

Hai tay hắn run rẩy duỗi ra phía trước, quả nhiên sờ tới bộ ngực mềm mại ấm áp.

Trình Viên Viên say khướt dám đem cả người tựa sát vào ngực hắn, dùng bộ ngực cọ xát hắn, trong miệng không ngừng nói.

"Cục Đường thăm mền tôi...ợ... , hi hi! Đây là Diệp Linh nói, còn nói buổi tối cậu toàn không ngủ chỉ nghĩ tới chuyện xấu, ha ha ha... "

"Đủ rồi! Viên Viên, chị say rồi."

"Tôi không có say! Một chút cũng không say!"

Khách ở đó đều nhìn đôi oan gia này, trong lòng rối rít nghĩ, người say toàn nói mình không say, đôi lời kịch mới đi!

Khương Đường vốn cảm thấy rất mất thể diện, định giãy giụa nhưng lại sợ thương tổn tới cô, vì vậy khước từ mấy cái cho có lệ rồi cho phép cô làm cần.

Dù thế nào đi nữa hắn cũng không phải ngày ngày có cơ hội hưởng thụ sự mềm mại này, thỉnh thoảng phóng túng một lần cũng không sao. Ngực lại đang cố nghĩ cách trấn an nửa dưới của mình mới khiến cho hắn phiền não.

"Cục Đường thăm mền tôi... Hi hi... Thăm mền tôi..." Trình Viên Viên vẫn nói xằng nói bậy .

Theo bản năng Khương Đường cúi đầu xuống quyết không để cho người khác thấy mặt mình.

Thật là mất thể diện, haizzzz!

Bạn đang đọc truyện *Dưa Gang Nhỏ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Khương Đường một mặt đút tay vào túi da của Viên Viên tìm chìa khóa, một mặt không nhận được than thở mình thật sự là chính nhân quân tử.

Cô gái trong ngực say như vậy bất kể làm cái gì đối với cô, cô cũng không biết, hơn nữa nếu cô tỉnh cũng không thể làm gì được nữa, vì hết thấy đều là do rượu còn gây ra và hấn cũng chỉ là người bị hại.

Hơn thế hấn còn cố gắng can đảm chịu đựng dục vọng sắp bộc phát, đem Viên Viên đưa về nhà, cố gắng đem cô vào cửa.

Hấn trước kia từng thuận đường đưa cô về nhà, biết cô hiện tại sống bên ngoài một mình.

Hấn đẩy cửa ra, trong phòng khách đen như mực, không biết phòng ngủ cô ở đâu?

Hấn lần mò đi vài bước, ôm cô vào trong ngực, đột nhiên thất lưng cô uốn cong, tránh tay của hấn, lao đảo chạy vào phòng tắm ới ra.

Khương Đường tìm được chót đèn điện, mở đèn, sau đó đi về phía phòng tắm, chỉ thấy cô đã ới xong rồi, đang yếu ớt ngồi bệp bên cạnh bồn tắm, hấn suy đoán là cô muốn tắm.

"Viên Viên! Nếu chị muốn tắm, trước tiên đem quần áo cởi xuống đi!" Khương Đường suy nghĩ cảm thấy mình có thể già hơn đối với cô, cô chỉ dài thân thể không dài đầu, cử chỉ của cô có lúc còn ngây thơ hơn so với hấn, thường làm cho hấn không biết rõ rốt cuộc người nào lớn tuổi hơn. (Dài thân thể không dài đầu :Thân thể lớn lên nhưng não không to ra)

Lớn lên lại càng khiến hấn phải chăm sóc cô nhiều hơn.

"Không muốn. tôi muốn tắm !"

"Không được tùy thích! Chị là nữ quý say!"

"Cậu thật là ác với tôi." Viên Viên chu cái miệng nhỏ nhắn, mắt húng trợn mắt nhìn hấn một cái, sau đó y phục cũng không cởi, liền leo lên lấy vòi nước, trong nháy mắt nước từ từ ào ào chảy xuống, làm khắp người cô đều ướt.

"Viên Viên ngốc! Chị rốt cuộc đang làm gì thế? Sớm biết tù lượng chị kém như vậy, tôi sẽ không dẫn chị đi uống ."

Hại hấn cũng bị vạ lây, quần áo trong nháy mắt ướt hơn phân nửa.

Hấn quyết định làm người tốt, đi tới đem vòi nước đóng lại đuổi tay vòng qua cánh tay phía dưới của cô, đỡ cô dậy. "Đi thôi, trở về phòng đem quần áo ướt thay ra."

Đột nhiên Viên Viên trượt chân, cả người liền rơi xuống, Khương Đường nhất thời theo bản năng đưa cánh tay về phía trước ôm lấy cả thân thể cô, tránh cho cô trượt chân.

Động tác này mang đến một chút ma sát, Viên Viên cảm giác ngực mình có chút nhột, không nhận được khê rên rỉ một tiếng.

Thân thể Khương Đường không khỏi cứng đờ.

"Ừ... Tôi muốn tắm nữa... Thật là ác mà..." Cô một chút cũng không nghe lời, cô ở trong ngực hấn vận vẹo, cái mông nhỏ vừa lúc ma sát đụng vào hấn mà cô có vẻ nhanh chóng làm thức tỉnh dục vọng của hấn.

Khương Đường than khóc một tiếng.

Viên Viên ngốc, không chịu nhìn một chút đây là hoàn cảnh nào, hấn đã không nhận được, cô còn mặc quần áo ướt làm tất cả đường cong lộ ra trước mặt trêu đùa hấn, nhưng hấn cũng là đàn ông trưởng thành bình thường a, cơ thể đã sớm căng thẳng đến cực hạn, nếu cô không dừng lại...

Viên Viên lại trượt, thân thể lần nữa rơi xuống, hấn lại ôm chặt cô, tay hơi dùng sức, làm ngực cô đau.

Cô bắt đầu kêu một tiếng, hất tay hấn ra, kéo quần áo xuống nhìn một chút coi mình có bị thương không.

"Thật là đau a! Cậu làm gì vậy!" Cô một mặt nói, một mặt xoa chỗ đau mới vừa bị áp.

Chính là màn này, để cho trong đầu Khương Đường có cái gì đó bị cắt đứt.

Thanh âm của hấn đột nhiên trở nên trầm thấp, một tay đỡ hông của cô, một tay không khách khí mà nhẹ nhàng xoa bộ ngực cô. "Thật xin lỗi tôi giúp chị xoa được không?"

Viên Viên không biết mình sắp gặp đại nạn trước mắt, cô thỏa mãn nhắm mắt lại, gật đầu một cái.

Tay của hấn mặc dù có chút nóng, nhưng sờ ở trên người cô thật thoải mái a... A, hấn thế nào càng sờ càng vào bên trong, sờ tới áo lót trong của cô, hơn

nữa còn...

"A... Ừ..." Đôi môi anh đào cô khẽ phát ra tiếng rên rỉ.

"Thế nào, không thoải mái sao?"

Thanh âm hần trầm ấm bên tai cô thỉnh thoảng thổi hơi thổi vào tai cô, làm toàn thân cô trở nên run rẩy, mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm giác người đàn ông trước mắt này rất quen thuộc, cũng có chút xa lạ.

"Cục Đường?"

"Đã nói với chị bao nhiêu lần, không được gọi tôi là Cục Đường." Khương Đường tựa như giận, ngón tay đột nhiên ở nơi mềm mại hung hăng bóp một cái.

Làn da mềm mại của Viên Viên đau, lập tức lớn tiếng kháng nghị.

"Thật là đau! Thật là ác! Cậu tại sao lại muốn khi dễ tôi... Ừm Ừm..." Không để cô mắng xong, đôi môi đột nhiên liền bị chặn lại.

Cô "Ừm Ừm" nửa ngày, Khương Đường vẫn không buông tha cô. Cô giãy giụa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai tay muốn đẩy hần ra, nhưng lại bần rùn vô lực.

Nụ hôn của hần vừa bắt đầu đã rất bá đạo, hút lấy tất cả tiếng rên rỉ cùng hô hấp của cô, không cho cô dù chỉ một chút thời gian để thở, cuối cùng cô cũng không chịu nổi, miệng nhỏ nhắn mở ra muốn hút một chút không khí, lại làm cho hần có cơ hội đem lưỡi cuốn vào trong miệng cô, thuần thục quét qua nơi ẩn cảm nhất của cô, liếm, hôn, cuốn lưỡi cô, sống lưng của cô chợt cảm thấy từng đợt lại từng đợt khoái cảm.

Thật kỳ quái... Nhưng cũng rất thoải mái ...

Khương Đường cuối cùng cũng buông cô ra — nhìn đôi môi sưng đỏ của cô, hần không nhịn được lại cúi đầu cắn môi dưới của cô, giống như là trừng phạt cô. "Sau này không cho phép chị gọi tôi là Cục Đường nữa."

"Ừm ừm..." Môi dưới bị cắn, cô ngay cả nói cũng không thể nói, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Nhìn thấy bộ dáng ngoan ngoãn của cô, Khương Đường cũng không cách nào đè nén cơ thể bị kích thích.

Bây giờ hần chỉ muốn “ăn” cô gái này, hần tạm thời không nghĩ Viên Viên lớn hơn so với hần nữa, nếu hôm nay không đem cô “ăn sạch”, sau này chắc chắn sẽ hối hận vô cùng.

Dục vọng đã làm cho hần không thể nghĩ gì được nữa, vì vậy hần thuận theo bản năng khát vọng của mình muốn cô gái này.

Có lẽ, dục vọng với cô gái này, hần đã chôn sâu quá lâu rồi?

Khương Đường hai tay xoa nhẹ bộ ngực trắng nõn của cô, khi còn trẻ trong giấc mơ hần không biết bao nhiêu lần nhớ đến cô.

Hần có chút thô lỗ kéo chiếc áo nịt ôm trọn bộ ngực của cô xuống, lập tức hai “nụ hoa” liền bung ra ngoài, rơi vào lòng bàn tay hần.

Ngực của cô thật đầy đặn, một tay hần không cách nào nắm giữ hoàn toàn, vì vậy hần cúi đầu, tham lam ở nơi “tuyệt nữ” lưu lại dấu vết, lại cắn lại hôn lại mút, thỉnh thoảng nặng nề liếm qua làm “nụ hoa” đứng thẳng, người trong ngực hần bị kích thích trở nên thở gấp, rên rỉ càng lúc càng lớn.

"A... Không muốn... Thật kỳ quái..." Viên Viên không tự chủ được kêu lên.

Thân thể của cô tại sao lại trở nên kỳ quái như thế?

Rõ ràng cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng không cách nào cự tuyệt, hơn nữa giữa hai chân còn có cảm giác gì đó? Tê dại, giống như khát vọng chỗ ấy có người vuốt ve...

Thân thể của cô phát ra bất mãn, bắp đùi không tự chủ mà sát lẫn nhau.

Khương Đường thấy vậy, hần tạm thời buông thả bộ ngực cô, một tay đi xuống tới giữa hai chân cô, cách quần mông kia không ngừng tuôn ra yêu dịch, ngón tay của hần cảm nhận được chút ướt.

"Viên Viên chị thật là hư... Phía dưới đã như vậy..."

Cô đã có kinh nghiệm sao?

Tại sao vừa nghĩ như thế, ngực hần có một loại bức mình khó tả?

Giống như... Giống như hần muốn hần phải là người đàn ông đầu tiên của cô.

"Không phải... A... Không muốn sờ nữa tôi chịu không nổi..." Cô lắc đầu, trong miệng nói không muốn, thân thể lại phản bội cô, bắp đùi không tự chủ được mở ra, để cho bàn tay hắn có thể dễ dàng động tác hơn.

Thật thoải mái... Cô chưa từng có cảm giác như thế...

Không biết tại sao Khương Đường lại làm cho cô có cảm giác này, làm cho cô cho một chút đều không sợ, thậm chí còn có chút yên lòng...

Khương Đường đã mất đi sự nhẫn nại, hắn gỡ bỏ quần lót cô xuống, ngón tay thăm dò vào mảnh đất ướt át kia, tay trơn trượt, hắn thuận thể lấy tay vuốt ve, ma sát không ngừng làm nơi tư mật không ngừng ướt át, mang đến từng trận khoái cảm mãnh liệt, để cho cô cơ hồ không thể chống đỡ được.

Chân Viên Viên đã mềm nhũn ra, đứng cũng không được nữa, vì vậy Khương Đường đem cô xoay người, để cho hai tay cô vịn vào bồn tắm, cả thân thể đưa lưng về phía hắn. Rút đi toàn bộ quần áo xóc xệch dính trên người cô, vài sợi tóc cùng hơi nước kết hợp, dính vào da thịt của cô, mang đến một loại kích thích khác lạ.

Hắn nhắc quần của cô lên, nhìn thấy cô khẽ run mông tuyết trắng, còn có mông đang như lúc ẩn lúc hiện như bóng ma, giờ phút này lý tính hắn đã hoàn toàn mất hết, chỉ còn lại dục vọng nguyên thủy nhất bộc phát theo động tác của hắn, hắn nhanh chóng cởi quần lót xuống, thậm chí không kịp đội quần hoàn toàn rơi xuống, liền thúc vào trong thân thể mềm mại kia.

Tốt, rất chặt! Hắn không nghĩ tới cô sẽ chặt như vậy, hơn nữa...

"Thật là đau! Thật là đau, thật là đau. . . . Cậu đang làm cái gì vậy? Thật là đau..." Đột nhiên xuất hiện đau đớn làm cho Viên Viên có chút cuồng loạn đứng lên, cô không ngừng giãy giụa, muốn thoát đi đau đớn kịch liệt kia.

Tại sao đau như vậy?

Mới vừa rõ ràng rất thoải mái a...

Nước mắt rơi xuống, cô bơi vì uống say, không có ký chút nào, cứ như vậy khóc thành tiếng, một mặt khóc một mặt chỉ trích người đàn ông phía sau "Ngu ngốc! Cậu ở đây làm cái gì hả? Mau tránh ra! Thật là đau... Ồ... Cậu cũng chỉ biết khi dễ tôi... Thật là đau..."

"Viên Viên, đây là lần đầu tiên của chị sao?"

Khương Đường ngây ngốc, ngay sau đó vừa mừng vừa sợ.

Cô trước giờ cũng không có quá nhiều người đàn ông khác!

"Thứ gì lần đầu tiên... Đau chết được, cậu mau tránh ra..." Cô căn bản không để ý tới lời hắn, giùng giàng muốn né ra, nhưng cô không biết như vậy chẳng qua lại càng lay động thêm dục vọng của hắn.

"Viên Viên, chị không nên cử động."

"Nhưng tôi rất đau!"

"Chị... Đáng chết!" Hắn không thể làm gì khác hơn kéo một cánh tay cô, tay còn lại đi vòng qua phía trước, ôm thật chặt hông của cô, để cô không thể chạy trốn.

Tư thế này làm cho thân thể cô giờ cao hơn, sau lưng hoàn toàn dính vào ngực trắng kiện của hắn.

Khương Đường ôm eo cô, tay dời xuống, vuốt ve nơi hai người giao hợp. Môi của hắn rơi trên cổ cô, tinh tế mà liếm, thỉnh thoảng lướt qua lỗ tai của cô, là cho thân thể cô dâng lên từng trận run rẩy.

Thừa dịp cô hơi phân tâm, hắn lại thúc vào một chút.

Trong cơ thể cô vẫn chặt như vậy dường như muốn đem thứ cứng rắn của hắn mà cắt đứt. Hắn kinh ngạc thở dốc, quyết định từ từ, tránh cho mình đã thương cô.

"Viên Viên..." Giọng hắn vô cùng dịu dàng gọi cô.

Tựa như bị thôi miên, Viên Viên chậm rãi quay đầu lại, trong mắt tràn đầy hôn dỗi cùng bất mãn. Cô đang muốn mắng hắn tại sao khi dễ cô, môi của hắn lần nữa hôn lên môi cô.

Lần này nụ hôn rất dịu dàng, nhẹ nhàng thăm dò, dường như mong cô đồng ý. Cô mơ mơ màng màng, khẽ mở môi ra, đưa cái lưỡi ra, cùng lưỡi hắn quấn lẫn nhau, khó khăn chia lìa.

Từ từ, cô buông lỏng thân thể, đùi tựa hồ tê liệt đau đớn cũng dần dần nhạt đi, cô cảm giác được trong cơ thể trở nên nóng rực đồng thời cô ngửa ra một chút, vì vậy tò mò cúi đầu xem một chút rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Khương Đường động tác chậm chậm, chậm rãi tiến vào, lần nữa chậm rãi rút ra một chút, để cho cô từ từ thích ứng, rồi lại tiến vào.

Loại cảm giác này làm cho thân thể của Viên Viên sinh ra một loại khoái cảm, thế nhưng khoái cảm sinh ra quá chậm chạp, quá ôn hòa, cô chợt bắt đầu cảm thấy bất mãn.

Đau đớn không biết lúc nào đã hoàn toàn biến mất, cô không nhận được vận vào vòng eo, bản năng muốn tăng thêm một chút khoái cảm, nhưng cô mới vận vào mấy cái, lại cảm giác được người đàn ông phía sau đột nhiên cứng đờ.

"Viên Viên, chậm một chút, không cần loạn." Khương Đường giọng nói mang theo chút thờ dốt dòn dập, tựa hồ đang nhẫn nại cái gì.

"Ừm, tại sao?" Cô ngây ngốc hỏi.

"Bởi vì nếu chị làm loạn tôi sẽ không nhận được nữa." Tay của hắn nắm ở hai "quả anh đào" của cô, yêu thương xoa nhẹ, hôn lên cổ mềm mại của cô.

"Nhưng là như vậy thật kỳ quái..." Thân thể của cô lại chuyển động, "Cảm thấy không thỏa mãn, còn muốn... Nhưng là tôi lại không biết mình muốn cái gì..."

Ngay cả cô cũng không biết mình đang nói cái gì, chỉ biết giữa hai chân bị một loại nóng rực lấp đầy, nhưng như vậy còn chưa đủ, cô muốn nhiều hơn.

"Chị đúng là một yêu nữ hư hỏng..." Khương Đường cười nhẹ, ở trên cổ cô hung hăng hôn xuống.

Cô bất mãn yêu kiều rên nhẹ, hắn đột nhiên nắm hông của cô, cả hạ thân dùng sức thúc vào.

Sức lực kia quá lớn, làm cho Viên Viên cơ hồ không chịu nổi, nhưng cũng đồng thời cảm thấy trong cơ thể có chỗ nào bị hung hăng va chạm, bộc phát ra khoái cảm mãnh liệt.

Cô còn chưa kịp phản ứng, lại tiếp tục một cái, trước ngực cô không chịu được mà đung đưa.

"A... A... Như vậy..."

Tốc độ càng lúc càng nhanh, sau lưng Khương Đường một lần dùng sức thúc vào chỗ sâu nhất của cô, cô không chịu nổi cái loại đánh thẳng đó vào nữa, không thể không cúi người xuống, hai tay vịn bồn tắm chống đỡ mình, tư thế này làm cho cái mông cô nhếch lên cao, làm cho hắn dễ dàng thúc vào hơn.

Lần đầu tiên áp dụng loại tư thế sau lưng này, loại đó giống như Cuồng Phong cấp tốc ban khoái cảm từ nơi giao hợp truyền đến cô, cô không cách nào nhận được nữa, lớn tiếng rên rỉ, cao triều không ngừng tích lũy, giống như muốn đem cô từ trên vách đá đẩy xuống, cô thật sợ rằng khi đạt tới cực điểm sẽ vì vậy chết đi.

"Nụ hồng" sưng cứng không ngừng ma sát với quần áo ướt đầm, hai "nụ hồng" của cô theo tiết tấu luật động không ngừng lay động, thanh âm thân thể đung chạm mập mờ vang vọng trong phòng tắm. Viên Viên bắt được cái gì thì bám thật chặt cái đấy, nhưng tay của cô lại chỉ có thể vịn chặt bồn tắm, cái gì cũng không thể làm.

Trời ạ, sẽ chết... Cô sẽ chết...

"Viên Viên... Viên Viên..." Khương Đường níu bên tai cô.

Đây rốt cuộc không phải là một giấc mơ? Một cái thật đau, rồi lại thật thoải mái...

Khi đạt tới cao triều một tiếng thét chói tai vang lên, trước mắt Viên Viên bỗng trở nên tối lại.

Là giấc mơ đi? Chờ sau khi cô tỉnh lại, sẽ phát hiện hết thảy chẳng qua là giấc mơ mà thôi, đúng không?

Nhưng, tại sao người đàn ông trong mộng của cô. . . lại là cậu ấy.

Ngày thứ hai.

Viên Viên mở mắt ra, trong nháy mắt cô không biết mình đang ở đâu.

Trước mắt là trần nhà quen thuộc, gian phòng quen thuộc, nhưng là, cô cảm thấy có gì đó kì lạ, giống như cô vẫn còn trong giấc mơ.

A, cái giấc mơ ngày hôm qua...

Cô ngồi dậy, trên người cô đau đớn không khỏi hô lên. Giấc mơ này làm sao lại giống thật như vậy? Tại sao cô cảm thấy toàn thân đau nhức, giống như bị một bộ xe buýt đụng qua?

Viên Viên nhìn qua bên cạnh mình.

A, như thế nào lại là cậu ấy?

Cô bị dọa làm cho sợ theo bản năng quay ngược lại, lại không cẩn thận ngã xuống giường, cũng may vì trên mặt đất có thảm, cô không có bị thương.

Đợi một chút, không phải cô còn chưa tỉnh ngủ hay sao?

Nhưng toàn thân tại sao lại đau như vậy?

Cô cẩn thận ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông kia vẫn còn ngủ say .

Tóc có chút xốc xếch, lỗ mũi cao thẳng , giống như trẻ con đang ngủ say ... Tầm mắt dò xuống chút nữa, nhìn thấy bả vai rộng của hắn, cơ ngực cùng cơ bụng trắng kiện... Cô không dám nhìn xuống nữa.

Nói như vậy, chuyện ngày hôm qua là thật?

Cô mơ hồ liền cùng Khương Đường lên giường?

Ừm, lạnh quá cô vội vàng từ dưới giường bò vào trong chăn, trước giữ cho mình ấm đã hãy nói.

Từ trước đến nay, cô chưa từng cùng người đàn ông nào thân mật qua đêm với nhau như thế này, nên giờ đây, cho dù trời có lạnh như băng thì cô vẫn cảm thấy toàn thân nóng ran như bị đốt lửa.

Cô lặng lẽ quay đầu nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh.

Có nghĩ cô cũng không nghĩ đến, sao cô có thể cùng hắn... .

Cô nhắm mắt lại đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác hoang đường, không chân thật.

Người đàn ông này không phải cùng cô lớn lên hay sao?

Lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn thì hắn cũng mới chỉ là một thằng nhóc mười tuổi, một chút ngoan ngoãn cũng không có.

Sau đó, hắn học lên cấp hai rồi cấp ba, sau lại thi đậu Đại học Y được, trở thành sinh viên. Tốt nghiệp rồi ra ngoài làm bác sỹ thực tập nhưng trong mắt cô hắn vẫn chỉ là thằng nhóc chưa trưởng thành.

Một chút ý nghĩ đem hắn để trong lòng cô cũng không có, hắn chỉ là em trai của bạn thân mà thôi. Giữa hắn và cô chỉ có thế, không thể nhiều hơn.

Nhưng chuyện đêm qua cho thấy mọi thứ hoàn toàn thay đổi.

Hai người dường như là đã mười năm rồi không liên hệ với nhau nhưng chỉ cần một buổi tối lại đủ để sinh ra tình dục mãnh liệt động trời.

Tất cả như vậy mà xảy ra, nhanh chóng đến nỗi làm cho người ta không thể nghĩ ngợi được gì.

Đợi đến khi cô khôi phục thần trí thì đã thành ra thế này, vừa mới trải qua một đêm ân ái với người đàn ông này, phủ đầy trên da trắng nõn, trần trụi của cô là những “ấn ký dấu tây” hồng hồng. Cô cúi xuống nhìn bộ ngực đầy đặn của mình chẳng những có vết cắn, vết hôn còn có vết cào thật là thê thảm.

Viên Viên cảm giác đầu mình đau.

Là bởi vì rượu, hay là bởi vì quá phiền não?

Đêm qua cô cùng người đàn ông này ân ái nhưng hắn lại là em trai của Diệp Linh! Lần này cô làm sao đối mặt với Diệp Linh đây?

Trước kia Diệp Linh nói giỡn với cô thử suy nghĩ đến Khương Đường một chút xem sao, cô còn nghiêm khắc nói, một - cô không thích đàn ông nhỏ tuổi hơn mình , hai - cô mới không cần trâu già gặm cỏ non , tránh cho tương lai xảy ra vấn đề, sẽ làm mọi người cảm thấy khó xử.

Hắc! Khó xử?

Rốt cuộc lần này thật khó xử!

Cô muốn lập tức dọn hành lý rời khỏi nơi này, cô không còn mặt mũi để xuất hiện trước mặt cậu nhóc này nữa!

Viên Viên cảm giận nhìn người đàn ông bên cạnh vẫn ngủ say.Hắn thật là con sói con hào sắc! Đàn ông đều là động vật dựa vào nửa người dưới mà sống, người “chị” nhiều năm quen biết với hắn như cô, hắn cũng có thể ăn được, thật sự quá đáng!

Cô không nhịn được hung hăng nắm mũi của hắn, nghĩ thầm, tốt nhất đem hắn giết chết!

Ngày hôm qua hắn đem cô làm cho thảm như vậy, hiện tại hại cô chẳng những thất lưng đau, ngay cả giữa hai chân cũng đau làm cho cô khóc không ra nước mắt, bộ dáng hôm nay như vậy sao cô có thể đi làm đây?

Mà hắn lại có thể ngủ ngon như vậy, nhìn hắn bây giờ cô rất tức giận!

Ghê tôm, giết chết hần là tốt nhất!

Khương Đường chỉ chốc lát sau không thể nào hô hấp mà tỉnh lại, hần chợt mở to mắt ra, vừa nhìn thấy bộ dáng tức giận thẹn thùng của cô .

Sau đó hần cười.

"Cười? Còn cười? Cậu lại còn cười được!" Cô càng nói càng giận.

"Viên Viên yêu quý, nếu như em còn có tinh thần như thế, vậy thì chúng ta “làm” lại lần nữa được không?”

"Cậu nói thế mà nghe được à! Tội qua chỉ là... Á! Không được thò cái móng vuốt sói của cậu qua đây!" Cô vội vàng rút tay về bảo vệ ngực mình: “Này! Không được tới đây! Cái đồ quỷ hắc sắc...”

Hần dễ dàng lật người, dễ dàng ôm cô, vùi mặt vào khuôn ngực mềm mại đầy đặn, đầu lưỡi rà theo “ấn ký” tội qua vẫn còn in dấu, rồi lại tiếp tục lưu thêm ấn ký mới.

“Cậu... Ừm...” Dục vọng bị khơi lên lần nữa, tay cô trở nên vô lực: “Không...được...như vậy!...” “Ừm... Ừm!...”

Trời ngoài cửa sổ dần dần sáng lên nhưng người trong nhà hình như không có ý định rời giường.

Bạn đang đọc truyện *Dưa Gang Nhỏ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Viên Viên cảm thấy đầu thật đau.

Buổi sáng cô bị Khương Đường cuốn lấy, thật vất vả thỏa mãn thú tính của hần, vội vã mặc quần áo từ tể chạy tới nhà trẻ đi làm, nhưng dọc đường đi cô không thể chạy cũng không thể đi mau, bởi vì chỉ cần động tác hơi kịch liệt một chút, cô đã cảm thấy giữa hai chân đau như nhũn ra, ngay cả đứng cũng không được.

Khương Đường vốn là muốn đưa cô đi làm, nhưng bị cô thương một đầu gối.

Cô mới không cần tên sói hắc sắc kia đưa cô đi! Ai biết được hần sẽ lại đem cô đến nơi nào?

Mặc dù lý trí cô biết là mình không đúng, không nên vì rượu giả điên dụ dỗ người ta, hơn nữa tuổi cô lại tương đối lớn, phải nói là có phong độ của người trưởng thành mới đúng, nhưng là... nhưng là cô còn bức bối!

Khương Đường tại sao có thể lợi dụng cô mềm yếu mà làm như vậy?

Cô vốn là muốn đem đêm đầu tiên để lại cho người đàn ông mình yêu mến nhất , ai ngờ... Ô...

Không muốn, càng suy nghĩ đầu cô càng đau, đại khái là cô say rượu vẫn chưa hoàn toàn tỉnh.

"Cô Viên Viên , Cô Viên Viên!" Mấy người bạn nhỏ nhiệt tình vung tay đối với cô.

Nhìn thấy đám con nít đáng yêu, tâm tình cô cuối cùng cũng khá hơn một chút.

"Thế nào? Có chuyện gì không?"

Một đứa bé tóc đuôi gà, âm thanh non nớt hỏi: "Cô Viên Viên, em thích cô, cô có thể làm mẹ em được hay không?"

Viên Viên không khỏi bật cười: "Tiểu Lam, không phải là con đã có mẹ rồi sao?" Hơn nữa cô nhớ mẹ Tiểu Lam là đại mỹ nhân cơ đấy!

"Ồ hay! Không quan trọng mà." Tiểu Lam bộ dáng người lớn: "Ba ba con thường nói, chỉ cần là phụ nữ thì đều có thể mang về nhà chơi."

Viên Viên trên mặt xuất hiện một mảng xám xịt.

Con bé đang nói cái gì vậy?

Vị phụ huynh này giáo dục con cái cũng không thể không chú ý đến đạo đức như thế chứ?

Nhưng là bảo cô phải làm sao đối mặt với cô bé mới ba, bốn tuổi để giải thích lời nói của ba cô bé mang một ý nghĩa sâu xa, cũng giống như khi nói về

vấn đề “chuyện riêng bên ngoài”, “người thứ ba” hoặc là “bắt cá hai tay” là như nhau chứ?

Cô còn đang lúng túng, một cậu bé đẩy Tiểu Lam ra, nhiệt tình kéo tay Viên Viên.

"Cô Viên Viên, không cần để ý cậu ấy nữa! Nhà cậu ấy không có tiền, ba của cậu ý chỉ có thể chạy Lexus. Ba của con chạy Mercedes-Benz khắp mọi nơi! Hơn nữa cô đến nhà con, không cần làm mẹ con, làm vợ con là tốt rồi, ha ha!" Cậu bé vừa nói, cũng không có chút ngượng ngùng sờ sờ đầu cười khúc khích, lộ ra hàm răng trên thiếu một răng cửa.

Viên Viên càng nghe nói, vạch đen trên mặt hiện càng nhiều.

Con nít bây giờ, bảo đơn là thơ ngây cũng không hẳn là thơ ngây hoàn toàn, đôi lúc cũng có thể nói ra mấy lời làm người lớn nghe xong cũng suýt té ghế vì kinh sợ; bảo là “rành đời” cũng không đúng, có ai “rành đời” nhưng lại đi cãi nhau chỉ vì so bì xem trái dâu tây trong đĩa của ai lớn hơn, thậm chí còn đánh nhau chỉ vì chuyện còn con đồ.

Ôi, không chỉ có đàn ông mới là khó đối phó, bây giờ đến ngay cả một đứa trẻ cũng càng ngày càng khó đối phó hơn rồi.

Cô đã cố gắng giả vờ thành thật, dùng giọng nói uyển chuyển càng nhiều càng tốt để giải thích cho thằng bé, nhưng chúng vẫn là một đám con nít ngang bướng, cố chấp không chịu hiểu, không buông tha cho cô.

Cuối cùng cũng đành qua loa, xoa đầu bọn trẻ rồi dỗ dành chúng trở về phòng học.

Dù sao những hài tử này mỗi ngày đều hết ca hát rồi lại chơi trò chơi, ngủ một giấc thì sẽ đem những chuyện này vứt ra sau đầu, cô cũng không cần quá để ý.

Lúc này, hiệu trưởng bảo cô đến cổng trường đón học sinh.

Bây giờ mới đến trường học, đứa bé không cần đoán cũng biết là ——

"Hiệu trưởng, hôm nay Cường Cường trông thế nào?"

Hiệu trưởng nhà trẻ thật ra là một người phụ nữ trung niên, đánh người mảnh mai, trên mặt đeo kính mắt gọng vàng, tóc tai chải chuốt kỹ càng, nhìn sơ vô cùng nghiêm túc khó khăn, nhưng sự thật lại rất hiền lành, nói chuyện rất được lòng người.

Hiệu trưởng nghe cô hỏi cũng không nói gì, chỉ nhún nhún vai, cười khò.

Cường Cường có thể chính là cậu bé gây đau đầu nhất trong nhà trẻ, cậu bé rất ghét đi học, mỗi ngày đều cùng ba của cậu ở cổng trường “trình diễn” màn "Mười tám lần đưa tiễn", cậu bé khóc lóc không chịu rời ba, nhất định đi học; còn ba của cậu lại bày ra bộ mặt đau lòng, có lúc còn dùng một tay ôm lấy trái tim, giống như việc đưa con đến nhà trẻ chẳng khác gì đưa con vào hang hùm, miệng cọt vạy.

Các giáo viên ở nhà trẻ cũng làm rất nhiều trò hề để dỗ dành cậu bé Cường Cường, còn ba của cậu lại không phát hiện con mình đang dùng “khả năng trời phú” mà diễn kịch, nên lần nào cũng mất rung rung nước, đưa con vào “nhà trẻ kinh khủng”.

Trình Viên Viên đi tới cửa, quả nhiên lại xem màn Cường Cường cùng ba của cậu đang "Khó khăn chia lìa".

"Ba, con không muốn đi học, con không xa ba được, hu hu..."

"Bé ngoan, con phải đi học, như vậy mới có thể trở thành một người có ích cho xã hội, biết không? Thật ra thì... thật ra thì ba cũng không muốn xa con, hu hu..."

"Ba... hu hu hu..."

"Cường Cường, con không được nghe ba muốn xa con như vậy..."

Viên Viên lắc đầu một cái, không nhìn nổi, cô trực tiếp đi tới chỗ hai người, kéo tay Cường Cường nói: "Vương tiên sinh, hôm nay Cường Cường lại dậy trễ sao?"

Vương tiên sinh ngượng ngùng gãi đầu: "Đúng vậy, sáng nay thằng bé nói cảm thấy bụng khó chịu, cho nên để cho bé nằm thêm một lát."

Viên Viên xem đồng hồ đeo tay một chút, bây giờ cũng đã đến giờ ăn trưa rồi!

Mặc dù bọn họ đã khuyên Vương tiên sinh rất nhiều lần, không nên cưng chiều cậu bé như vậy, nhưng kể từ khi vợ của anh qua đời vì tai nạn giao thông, bên người cũng chỉ còn lại đứa bé này làm bạn, hẳn ngay cả mắng một tiếng cũng không nỡ, như thế nào có thể để đứa trẻ "bệnh yếu" cực khổ dậy sớm đi nhà trẻ đây?

"Cô giáo Trình, Cường Cường đánh làm phiền cô."

Con trai ngoan, đừng dùng ánh mắt buồn bã nhìn ba như vậy, ba sẽ không chịu được... hu hu...

Tầm mắt Vương tiên sinh lại bắt đầu mơ hồ.

"Ba ba... Ba không thương con sao?" Cường Cường buồn bã hỏi.

Viên Viên không nhịn được vỗ nhẹ đầu cậu bé một cái. Cường Cường ngẩng đầu lên, liếc cô một cái.

"Vương tiên sinh, anh không cần phải đi làm sao? Trẻ giờ rồi đấy."

"À, đúng rồi, tôi biết rồi, tạm biệt Cường Cường." Trong âm thanh Vương tiên sinh mang một chút ghen ngào.

Ba vừa mới lái xe đi, Cường Cường liền bày ra khuôn mặt lạnh lùng, đi vào bên trong trường.

"Cường Cường, con không phải là không rời xa ba của con được hay sao?" Viên Viên hỏi với theo hắn.

Chỉ thấy Cường Cường quay đầu, làm ra dáng "ông cụ non" trả lời: "không chịu được lâu, ba sẽ đến đón con về nhà thôi."

Viên Viên khoanh tay trước ngực, nhìn không được muốn ngắt khuôn mặt cậu bé một cái.

Thiệt là, rõ ràng còn là con nít, đừng chính ba của mình thăm đến vậy có được không?

Vương tiên sinh mỗi lần lái xe rời đi trong lòng đều cảm thấy tràn đầy tội lỗi!

Hắn nhất định sẽ không nghĩ tới, đôi mắt đầm lệ sưng mù của con trai bảo bối của hắn đã nhanh chóng biến mất, khi hắn vừa rời đi lập tức quên đi sự hiện hữu của hắn, hí hửng chạy tới nhà bếp tìm thức ăn.

Thật vất vả để trôi qua một ngày, nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện tối qua lại làm trái tim Viên Viên trở nên bộp chộp.

Cô nên nói cho Diệp Linh biết sao?

Nếu nói, thì nên nói như thế nào?

Giả vờ ung dung nói: "Này! Diệp Linh à, mình thật xin lỗi, tối hôm qua mình vì không cẩn thận nên đã cùng em trai của cậu lên giường."

Còn thử nghiêm túc nói: "Bởi vì tối ngày hôm qua mình uống say, không tính toán được gì nên đã lên giường cùng em trai cậu."

Hay là khóc lóc kể lể mình chẳng biết gì cả liền bị em trai của cậu lấy mất trinh tiết?

Đúng vậy ... Đó chính là lần đầu tiên của cô...

Cô cũng rất tức giận, dù sao cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ đến lần đầu tiên của mình sẽ cùng người đàn ông kia... Nhưng mà, hiện tại, vì sao cô lại không cảm thấy tức giận hoặc mất mát?

Thậm chí cô còn không hiểu được cảm giác hiện tại lúc này, giống như là có một chút hạnh phúc, hoặc là một chút mừng vui.

Không không không, nhất định là cô đang gặp ảo giác mà thôi.

Lắc đầu một cái, Viên Viên từ trong túi da lấy điện thoại di động ra.

Khương Đường không gọi đến.

Cô biết bản thân mình không mong hắn sẽ gọi đến, nhưng khi nhìn thấy trên màn hình di động không có hiển thị cuộc gọi của hắn, tự nhiên cảm thấy trong lòng có chút mất mát.

Đúng là đồ con sói háo sắc đáng chết! Ngay cả một câu giải thích cũng không muốn nói hay sao?

Như vậy bọn họ sau này nên đối mặt với nhau như thế nào?

Tiếp tục làm bằng hữu? Hay dứt khoát không bao giờ ... nhìn mặt nhau nữa?

Nhưng cô lại thấy hai cách giải quyết này thật tệ, cô không muốn như thế.

Nhưng mà, trừ phương án đó ra, cô còn sự lựa chọn nào khác sao?

Hay là... Cô nên chủ động nói rõ ràng với Khương Đường?

Suy nghĩ một chút, cô thấy tạm thời cách này là tốt nhất, quyết định lấy dũng khí đi tìm hắn.

Bất kể nói thế nào, tuổi cô cũng tương đối lớn hơn hắn, phải có phong độ của người lớn một chút, dù xảy ra chuyện gì, cũng phải nghĩ biện pháp giải

quyết, không nên chỉ biết trốn tránh.

Cô nhớ rằng Khương Đường đang làm thực tập sinh trong bệnh viện, vì vậy cô gọi cho hắn, nhưng hắn lại không nghe, không biết là bởi vì quá bận rộn, hay là cô ý không nhận điện thoại của cô?

Nếu thật hắn cố ý không nhận điện thoại, thì điều đó có ý nghĩa gì?

Có phải hắn chỉ muốn đùa vui với cô hay không?

Viên Viên không tức giận, nhưng lại cảm thấy có chút ủy khuất.

Đều là vì mình quá nhu nhược, không biết tự bảo vệ bản thân, nên mới bị người khác ức hiếp như thế.

Chuyện xảy ra thế này, cũng không thể đổ lỗi hoàn toàn cho người ta.

Cô cũng không không phát hiện, cô đang nhận tất cả sai lầm thuộc về mình.

Đúng vậy, dù gì cô cũng lớn hơn người ta, quả thật không nên cùng so đo với thế hệ sau.

Cô cũng cảm thấy điều kiện mình cũng không tốt, Khương Đường cùng mình làm loại chuyện đó, nói không chừng ngược lại là mới chính là hắn đang chịu thiệt.

Thật ra thì Khương Đường đáng người tuần tú, chiều cao đến một mét tám mươi, vóc người không phải là đặc biệt cường tráng, nhưng cũng không phải rất gầy yếu, cởi bỏ quần áo ra, có thể nhìn thấy cơ bắp cường tráng..

Cô lại nghĩ tới đêm phát sinh những chuyện kia, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhìn được liền ứng đỏ lên.

Thì ra là, hắn đã trưởng thành.

Thì ra là, hắn đã là người đàn ông .

Tại sao cô chưa từng chú ý tới?

Hay là bởi vì cô cố ý coi thường, bởi vì cô chắc chắn rằng giữa mình và hắn không thể có thứ tình cảm nam nữ như vậy?

Càng nghĩ càng loạn, Viên Viên chưa bao giờ cảm thấy phiền lòng như thế này .

Đi gặp Khương Đường, mọi chuyện đều sẽ được giải quyết hay sao?

Không, cô không cho là như thế.

Nhưng cô thật sự không muốn trốn tránh, cô không muốn mất hắn.

Cô chợt dừng bước, hoảng sợ khi thấy mình có ý nghĩ này

Cô sợ mất đi hắn sao? Tại sao lại như vậy?

Hôm nay bệnh viện vẫn rất bận rộn, bệnh nhân vào vào ra ra, y tá chạy khắp nơi tìm bác sĩ, âm thanh cứ liên tục không ngừng.

Trong phòng nghỉ ngơi có ba, bốn bác sĩ thực tập vẫn chưa thay áo phẫu thuật, tất cả đều là nam. Bọn họ đã theo giáo sư cả một buổi chiều để phẫu thuật một ca ung thư, do chân đứng nhiều nên rất mỏi, tay cũng run lên, ánh mắt tiêu tụy, nhưng bọn họ chỉ có nửa giờ nghỉ ngơi, sau đó sẽ phải trở lại chia nhau tiếp tục công việc.

Khương Đường hôm nay bị phân làm ca đêm, nếu là bình thường, hắn nhất định sẽ không ngừng oán trách, hơn nữa quần chết bạn tốt Ôn Phong Nhã, năn nỉ người ta đổi ca cho hắn.

Nhưng hôm nay hắn chẳng những tinh thần thấy sáng khoái mà tâm tình cũng đặc biệt tốt, đứng suốt một buổi chiều cũng không thấy hắn lộ ra chút ý tứ oán trách, ngay cả nhắm mắt nghỉ ngơi, khóe miệng cũng còn mang theo nụ cười kì lạ, làm cho người khác nhìn vào thấy ngay có gì đó không đúng.

"Này! Cục Đường, cậu tối hôm qua có chuyện vui gì hả? Xem tâm tình cậu hôm nay tốt như vậy, cậu còn phải tiếp tục trở về khoa sản để trực ca đêm! Ai cũng biết phụ nữ có thai thích nhất là nửa đêm canh ba chạy tới bệnh viện sinh con, nếu là gặp phải ca khó sinh, không chừng ngay cả ngày mai cậu cũng không được ngủ đây." Một đàn anh khoá trên thấy không ưa khuôn mặt tươi cười của hắn, không nhìn được liền buông lời châm chọc.

Khương Đường không lên tiếng, nhưng trên mặt nụ cười đắc ý càng sâu hơn.

"Thế nào? Chẳng lẽ tối hôm qua gặp được cô gái xinh đẹp nào hay sao?" Ôn Phong Nhã không nhìn được cười trêu nói.

Nhìn bộ dáng kia của Khương Đường, 99% là có liên quan đến phụ nữ.

Bởi vì cậu ta đã lâu không thấy trên mặt Khương Đường xuất hiện nụ cười như thế, không thể nói là tà ác, nhưng tuyệt đối cũng không phải nụ cười lương thiện gì. Cậu còn nhớ rõ trước kia Khương Đường lộ ra nụ cười như thế này, đều là đang nói về phụ nữ, hơn nữa hình như là một phụ nữ có bộ ngực rất lớn.

"Gặp được mỹ nhân sao?" Học trưởng đột nhiên nói "Mau! Em trai à, thẳng thắn khai báo sẽ được khoan hồng! Tôi “chôn mình” ở đây lâu đến nỗi ngay cả hai chữ “mỹ nhân” cũng không biết viết như thế nào rồi!"

"Thật ra thì cũng không có gì." Khương Đường thu hồi lại ham muốn, đôi mắt đắc ý híp lên: "Chẳng qua là gặp được cô gái có chút xinh đẹp mà thôi."

Hắn càng nói qua loa, mọi người càng không tin, rồi rít nhau bức cung.

Khương Đường có chút đắc ý vênh váo, liền không nhịn được đem chuyện đêm qua kể lại sơ sơ - dĩ nhiên, có một vài “chi tiết” hắn không có kể lại “cặn kẽ”, mọi người tự hiểu ngầm là được.

"Chẳng lẽ là cô gái mà cậu bảo có bộ ngực rất lớn đó à?" - Ôn Phong Nhã khoa trương múa máy tay chân trước ngực để diễn tả, "Có phải người đó chính là mối tình đầu mà cậu đã từng nói?"

"Mối tình đầu?" Ánh mắt đàn anh khoa trên kia sáng lên. Những chuyện như vậy ai cũng thích nghe, hắn cũng không ngoại lệ: "Cô gái kia bộ ngực rất lớn sao?"

"Anh à, nước miếng của anh muốn chảy ra rồi kìa." Ôn Phong Nhã “tốt bụng” nhắc nhở.

"Chuyện đó không quan trọng! Nghe xong tôi sẽ tự lau nước miếng của mình. Nói! Cô gái đó có phải bộ ngực rất lớn hay không? Cỡ bao nhiêu vậy?"

Đàn anh suốt ngày bị phim đen đầu độc, lấy số đo ba vòng trên người phụ nữ để phân biệt đẹp xấu, nói trắng ra, hắn ta đã bị những bộ phim kia “huấn luyện”, chỉ quan tâm xem ngực phụ nữ lớn hay nhỏ, không để ý đến những ưu điểm khác.

Khó trách vì sao đến bây giờ hắn cũng không tìm được bạn gái, chỉ sống độc thân một mình.

"Cũng không có khoa trương như vậy." Khương Đường có chút chán ghét, nhưng ngại vì đối phương là đàn anh của mình, nên cũng không tiện nói gì.

"Nhưng nhìn bộ dáng khua tay múa chân của Phong Nhã, không chừng cũng phải cỡ D?"

"Cỡ D là bao nhiêu?" Thật ra, nói đến số đo vòng ngực của con gái, một chút khoái niệm Khương Đường cũng không có

Hắn chỉ biết bộ ngực của Viên Viên rất lớn, rất đầy đặn, rất mê người...

Hồngбет, hắn lại nghĩ đến chuyện hoan ái đêm qua, nghĩ đến bộ ngực mềm mại ấm áp cứ như vậy âm thầm vào khuôn mặt của hắn, còn có mùi hương nhàn nhạt, mùi hương chỉ của riêng cô...

"Tôi nghĩ cô ấy nhất định là cỡ E rồi! Oa! Không phải là cùng kích cỡ với trái dưa gang sao?" Học trưởng không biết vì cái gì mà trở nên hưng phấn.

Nãy giờ, Thi Vịnh Triền ở bên cạnh một mực yên lặng không lên tiếng, đột nhiên nói ra một câu làm mất vui "Lớn như vậy để làm cái gì? Không phải người ta thường nói, người có ngực lớn chính là người không có đầu óc hay sao? Cô gái kia đại khái cũng rất đàn, nếu không làm sao sẽ cùng Cục Đường xảy ra chuyện như thế?"

Thi Vịnh Triền ở trong lớp luôn luôn một mình, không thích cùng bạn học giao tiếp, mặc dù vẫn chưa tới trình độ cô độc, nhưng rất nhiều bạn học khác cũng cảm thấy hắn là quái nhân, thường thường khi mọi người cùng thảo luận một vấn đề gì đó rất nhiệt tình nhưng hắn lại chỉ toàn nói ra mấy câu làm người khác mất hứng, phá hư sự hăng hái của mọi người.

"Cậu không được nói Viên Viên như vậy!" - Khương Đường đột nhiên nóng giận, "Các người muốn nói tôi thế nào cũng được nhưng không được nói Viên Viên như vậy!"

Thi Vịnh Triền hơi sùng sốt, ngay sau đó dòi đầu đi chỗ khác, trong mắt lại lóe lên ánh sáng không biết đang tính toán cái gì.

Học trưởng cũng bị khí thế Khương Đường hù dọa, lấp bắp một lát mới nói: "Tôi chỉ là nói đùa mà thôi, không cần nghiêm túc như vậy chứ. Nhưng nói thật, một ngày nào đó cậu có thể đưa cô gái kia đến cho chúng tôi nhìn một chút hay không? Thật muốn tận mắt xem thử cỡ E thì hùng vĩ đến thế nào. Đúng rồi, đúng rồi, nếu có thể, để cô ấy mặc quần áo mát mẻ một chút, được không?" Học trưởng đầu óc đã bị “màu vàng phê liêu” chất đầy, hoàn toàn xem Viên Viên thành nhân vật chính của những bộ “phim đen” rồi. (Màu vàng phê liêu: Đầu óc đắm mê đen tối)

"Đàn anh! Đừng biến thái như vậy có được không? Cô ấy là người phụ nữ của tôi! Anh không được ở trước mặt tôi có loại suy nghĩ bậy bạ như vậy!" Khương Đường tay nắm thành quả đấm, vẻ mặt cực kì nặng nề.

"Người phụ nữ của cậu? Mới ngủ với người ta một lần liền biến thành người phụ nữ của cậu? Em trai à, cậu cũng không nên tưởng bở như vậy! Theo tôi thấy, tiểu thư dưa gang này..."

"Phải là chị dưa gang mới đúng." Vẫn yên lặng nghe mọi người đàm luận, Ôn Phong Nhã lúc này đột nhiên chen vào nói: "Tuổi của cô ấy so Khương

Đường có lớn hơn một chút."

Đàn anh về mặt chưa xót "Ôi ôi ôi, cậu em, không nhìn ra nha! Cậu lại lợi hại như vậy? Tôi biết trong bệnh viện có không ít mấy cô bé y tá thầm mến cậu, không nghĩ tới cậu lại có hứng thú với phụ nữ lớn tuổi hơn mình."

Khương Đường tròn mắt nhìn Ôn Phong Nhã một cái, hần có miệng lớn như vậy để làm cái gì chứ?

Ôn Phong Nhã chẳng qua là nhún vai, làm bộ như không thấy, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

"Cậu em, hào phóng một chút đi, đem "chị gái dưa gang" đến đây để cho chúng tôi xem một chút!"

"Không được." Ai lại ngu ngốc mà đem Viên Viên đến cho con sói già háo sắc này thưởng thức chứ?

"Cậu em, đừng hẹp hòi như vậy! Ôi ôi, tôi biết, có phải là cậu sợ cô ấy một khi đã nhìn thấy tôi, sẽ cảm thấy cậu quá xấu xí, sau đó vứt bỏ cậu mà lựa chọn tôi hay không? Ha ha ha, cậu thật sự là lo lắng thái quá rồi..."

Khương Đường lạnh lùng nhìn đàn anh. Hần còn lâu mới hao sức với chuyện vớ vẩn này, người đàn ông này là loại người an phận ở nhà, hơn nữa nhiều năm vì thâm nhuần phim đêm mà biến hoá thành con sói háo sắc từ giọng nói cho đến hành động, cho dù Viên Viên có là một người con gái đơn thuần, cũng sẽ ngay lập tức đem xếp hần vào dạng nhân vật nguy hiểm, tuyệt đối không qua lại.

"Tóm lại là cậu đem chị gái dưa gang đến đây..."

"Tôi đã nói với anh rồi, không được gọi cô ấy là chị gái dưa gang nữa!"

Đám người này rốt cuộc là bị làm sao vậy? Lỗi tại là để trang trí hay sao?

Hần mỗi lần cãi nhau với bọn họ cũng là vì chuyện họ gọi hần là "Cục Đường", cái tới cái lui họ cũng xem như gió thoảng bên tai, hiện tại lại tự ý thay Viên Viên lấy cái tên "Chị gái dưa gang" làm biệt danh, còn hần thì là "Cục Đường", thật là xem thường hần quá rồi!

"Chị gái dưa gang! Chị gái dưa gang! Cục Đường với Chị gái dưa gang, ngọt càng thêm ngọt, thật đang để người ta hâm mộ!"

Đàn anh không biết cái chết sắp đến, không chú ý tới sắc mặt Khương Đường đột nhiên có gì không đúng.

Ôn Phong Nhã chợt đi qua ghế bên cạnh đá thùng rác qua chân học trường.

"Này! Thăng nhóc kia, cậu đem thùng rác đá cho tôi làm cái gì... Ồ, cô gái kia là ai?" Đàn anh đang muốn đứng lên đem thùng rác đá trở về, dạy dỗ cho đám đàn em không biết lớn nhỏ, nhìn ra cửa thấy một sắc mặt phụ nữ.

Cô hình thể nhỏ nhắn xinh xắn, vóc người cũng rất đầy đặn, nhất là áo lông cổ chữ V màu xanh nhạt tôn lên dáng hình bộ ngực tuyệt đẹp, nhìn sơ qua rất co dãn. Cái cái áo hình trái tim bằng thủy tinh không che giấu được khe rãnh giữa ngực mê người, khiến bọn đàn ông ánh mắt không khống chế được rơi lên ngực cô trước, sau mới dời hướng đến khuôn mặt của cô.

Cô gái kia không phải là ai khác, chính là Trình Viên Viên.

Cô đến bệnh viện muốn tìm Khương Đường, tìm đến quầy nhân viên phụ trách phòng quản lý bác sĩ thực tập mới biết bọn họ mới vừa hoàn thành một ca phẫu thuật, đang trong phòng nghỉ ngơi, vì vậy cô hỏi rõ đường, tự mình tìm đến phòng nghỉ ngơi.

Cô mới đi tới cửa, liền nghe bên trong có mấy nam sinh đang bàn về cái gì đó, lòng cô hiếu kỳ, đến gần cửa lắng lắng nghe một lát, vừa lúc nghe được đoạn "... cô gái dưa gang mặc đồ mát mẻ một chút", cô càng nghe càng hoài nghi, cảm thấy người mà bọn đàn ông ấy đang nói đến chính là cô.

Cô gõ vài cái lên cửa, nhưng là bên trong thảo luận âm thanh quá lớn, không ai nghe được.

Cô không thể làm gì khác hơn là tự mình mở cửa, đầu tiên phát hiện cô chính là Khương Đường, hần vừa thấy được cô, lập tức sắc mặt biến đổi, miệng cũng đóng chặt, không dám nói nửa câu.

Tiếp theo là Ôn Phong Nhã, sau đó là Thi Vịnh Triền, cuối cùng là đàn anh đặc ý vênh váo, tất cả đều đem tầm mắt rơi vào trên người cô.

Tên đàn anh giương khuôn mặt ngu ngốc nhìn chằm chằm vào bộ ngực tròn trịa mê người của cô, bày ra loại khát vọng ham muốn vô cùng lộ liễu, ánh mắt hần đắm đắm nhìn chằm chằm mục tiêu, với tốc độ xem ra so với tàu điện Âu Cát Tang ủa Nhật Bản không khác bao nhiêu.

"Chị gái dưa gang là ai?"

Giọng nói Viên Viên nghe rất bình tĩnh, nhưng Ôn Phong Nhã và Khương Đường đều biết, điều này có nghĩa là sắp có bão táp xảy ra, bởi vì bọn họ đã quá quen thuộc khi cô trước khi nổi cơn tức giận sẽ có "dấu hiệu" gì.

Thậm chí trên mặt cô còn mang theo vẻ mỉm cười, thế nhưng nụ cười cực kỳ lạnh khốc, làm cho người ta nhìn có chút tê dại, hơn nữa tay cô gắt gao siết chặt quai xách túi da, mơ hồ có thể thấy mấy đầu ngón tay trắng nõn, trên mu bàn tay còn thấy rõ đường gân màu xanh. Cũng đừng nhìn cô có vẻ yếu đuối, chỉ cần tập trung toàn lực vung ra một cái tát, cũng có thể đem người đánh đến mất nỏ đom đóm luôn.

Chỉ tiếc có người còn chưa biết tai vạ sắp đến nơi.

"Chẳng lẽ cô chính là chị gái của anh đó sao?" Học trưởng miễn cưỡng dời ánh mắt háo sắc đến nơi phát ra âm thanh trên người cô.

Ừ, khuôn mặt cũng không có bộ ngực hấp dẫn đó, vẫn là tiếp tục nhìn bộ ngực kia tốt hơn, còn có khe giữa hai ngực thật hấp dẫn...

"Bốp" một tiếng, Viên Viên vùng thẳng tay tát vào mặt tên đàn anh đó một cái, lưu lại năm dấu màu hồng rõ nét, cô về ngay cả chi tay cũng in lên luôn.

"Cục Đường đáng chết! Tôi ghét cậu! Tôi không bao giờ... muốn nhìn thấy mặt cậu nữa!"

Nói xong, cô xoay người rời đi, Khương Đường vội vàng đuổi theo.

Đàn anh bị đánh đến đầu choáng mắt hoa, chờ hấn đứng vững liền ngay lập tức hô to, "Không công bằng! Tại sao người bị đánh chính là tôi? Tôi chỉ là nhìn bộ ngực của cô ấy một chút thôi mà!"

Ôn Phong Nhã vỗ vỗ bờ vai của hấn "Anh à, cũng may là anh chỉ bị một cái tát thôi đấy, nếu tôi nhớ không lầm, Chị gái của anh có đai đen Judo đấy, chị ấy như vậy đã là khách khí với anh lắm rồi."

Bạn đang đọc truyện *Dưa Gang Nhỏ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Hừ, tức chết! Thật là tức chết đi được!

Viên Viên toàn thân bị tức giận bao phủ, bước nhanh ra hành lang bệnh viện.

Có lẽ là khí thế của cô kinh người đến mức, bất kể là bác sĩ, y tá hay bệnh nhân, tất cả đều tự động tránh đường cho cô đi.

Bản năng nói cho bọn họ biết, cô gái này hiện tại rất nguy hiểm, tốt nhất là không nên đến gần.

"Viên Viên! Em nghe anh giải thích!"

Nghe thanh âm Khương Đường từ sau truyền đến, bước chân của Viên Viên gấp hơn.

"Viên Viên, Chị gái của anh không phải là anh gọi! Em hãy nghe anh nói đi!"

Ghe tởm! Lại còn trong đám đông ở đại sảnh kêu cô như vậy... Cô rất tức giận!

Đột nhiên một cánh tay khoác lên trên vai của cô, cô không chút suy nghĩ, đưa tay lui về phía sau khom đầu gối xuống, trọng tâm dồn về phía trước, sau đó dùng lực.

"Ây da!"

Cô làm một cú ném qua vai, một người đàn ông liền té xuống trước mặt cô.

"Đáng ghét, tốt nhất là người ngã chết luôn đi!"

"Cô..." Người đàn ông té xuống đất đưa hai tay run rẩy, toàn thân đau đến nước mắt hấn lưng tròn.

"A! Phó viện trưởng! anh không sao chứ?" Y tá ở một bên kinh ngạc hô to. "Cô gái này! Cô thật là quá đáng, tại sao vô duyên vô cớ lại ném ngã người ta như vậy? Phó viện trưởng chẳng qua là có chuyện muốn nói với cô thôi mà!"

"Hả, tôi..." Viên Viên khó trả lời.

Cô cho là người mới vừa chụp bả vai cô là tên khốn Khương Đường kia, cho nên mới không thèm nhìn tới dùng chiêu sở trường vật người qua vai.

Cô quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc của Khương Đường đứng ở cách đó không xa.

Đáng ghét! Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!

Cô mắc cỡ dậm chân, nói với người đàn ông xui xẻo đang nằm trên đất nói một tiếng "Thật xin lỗi" rồi liền mặt xám mày tro rời đi.

Mắc cỡ muốn chết, cô sau này không bao giờ... muốn bước chân vào bệnh viện này nữa!

※ ※ ※ ※ ※

Trải qua một ngày bận rộn, tan việc về đến nhà, Trình Viên Viên vẫn cảm thấy tâm thần rối loạn.

Cô vốn là muốn tìm cơ hội đem chuyện của mình với Khương Đường nói cho Diệp Linh biết, nhưng vì Diệp Linh gần đây đang bận rộn chuẩn bị cùng anh chàng Đầu Gỗ đi Hokkaido, nhìn bộ dáng hưng phấn vui vẻ của cô ấy, Viên Viên cũng không muốn quấy rầy.

Mấy ngày sau đó, đến khi Diệp Linh ra nước ngoài, Trình Viên Viên vẫn chưa đem chuyện của mình nói cho cô ấy biết.

Trong mấy ngày này, Khương Đường không phải là không muốn đi tìm cô, nhưng vì cô không chịu nhận điện thoại của hắn, cho dù hắn trăm cay nghìn đắng đứng ở ngoài nhà chờ tìm cô, cũng không thể thấy cô đâu.

Cô chính là không muốn gặp hắn!

Dù sao đối với hắn mà nói, cô chỉ là một phụ nữ ngực có bộ ngực lớn mà thôi!

Dù sao đàn ông đều là giống nhau, chỉ thích bộ ngực của cô, không hề thương cô!

Dù sao... Dù sao cô biết dáng dấp mình không đủ xinh đẹp, điều kiện cũng không đủ hấp dẫn người, hơn nữa tuổi cũng lớn mà vẫn chưa kết hôn, tựa như một cái bánh ngọt quá hạn sử dụng, bán cũng không được, đại khái chỉ có thể chờ nơi sản xuất thu về mà thôi.

Chẳng lẽ cô tìm khắp nơi cũng không tìm được một người bạn đời sao?

Nghĩ tới đây, cô thấy uất ức đến muốn khóc.

Mất đi lần đầu tiên, cô cũng không cảm thấy buồn bã mất mát, hơn nữa nói thật, đối tượng là Khương Đường, cô cũng không cảm thấy có gì xấu hổ hoặc là có cảm giác bị khi dễ.

Suy nghĩ một chút lại thấy thật là kì, sao cô lại có thể có cảm giác như vậy chứ?

Cô cùng Khương Đường quen biết lâu như vậy, có lúc tựa như chị em cãi nhau âm ỉ, trước kia cô thỉnh thoảng gặp phải chuyện suy sụp tinh thần rất khó vượt qua, Khương Đường luôn nghĩ ra biện pháp an ủi cô, chọc cô cười. Giống như lần này cô hẹn hò thất bại, Khương Đường cũng thật lòng muốn an ủi cô, cho nên mới mang cô đi uống bia tâm sự, chẳng qua là tư lượng của cô không tốt nên mới có thể...

Ôi! Trình Viên Viên thờ dài.

Đây là lần đầu tiên cô đối với một người đàn ông có loại cảm giác vừa yêu vừa hận rồi lại có một chút níu kéo không buông.

Mặc dù trong miệng nói ghét hắn, cả đời cũng không muốn gặp lại hắn, nhưng trong lòng cô hiểu, đây chỉ là nói lấy mà thôi.

Chỉ cần hơi tỉnh táo lại, vừa nghĩ tới không thể gặp lại được Khương Đường, cô cảm thấy ngực có cảm giác khó chịu, buồn buồn, lại có chút đau nhói.

Sự hiện hữu của hắn sớm đã thành chuyện hiển nhiên, dùng một cái nói cô muốn rời khỏi hắn, vĩnh viễn không hề nhìn thấy hắn nữa, xem hắn giống như không còn tồn tại trên cái thế giới này, cô đột nhiên có cảm giác... đau lòng.

Đây là yêu sao?

Nhưng sao có thể như vậy? Đối phương tuổi còn nhỏ hơn cô, vừa lỗ mãng vừa háo sắc!

Ở trong mắt Viên Viên, hắn tựa như một người em trai, nhưng cô đối với hắn từ trước tới giờ chưa có bất kì "tà niệm" nào, thỉnh thoảng Diệp Linh có nói đùa, nếu như Khương Đường không phải em trai mà là anh trai của cô ấy thì hắn đã sớm theo đuổi Viên Viên từ lâu, cứ như vậy, Viên Viên sẽ trở thành người nhà của cô, hai người chân chính trở thành chị em tốt.

Nhưng mà, Diệp Linh kể từ khi yêu anh chàng Đầu Gỗ kia, thường huỷ hẹn với cô, tình nguyện theo sau lưng người đàn ông kia đi khắp nơi, cho dù hầu như mỗi lần về nhà đều mang theo hốc mắt đỏ au, nhưng tình yêu của cô ấy đối với anh chàng Đầu Gỗ kia chưa từng biến mất.

Đây chính là cảm giác khi yêu một người hay sao?

Bất kể gặp phải bao nhiêu cản trở, bất kể đối phương cự tuyệt bao nhiêu lần, chỉ cần bản thân đối với hắn cảm thấy có tình yêu, thì bất cứ giá nào cũng vẫn nguyện ý theo đuổi đến cùng.

Thoạt nhìn thì có vẻ tất ngu ngốc, nhưng vì tình yêu mà tranh đấu thì cho dù vết thương có chồng chất, cũng vẫn không hề cảm thấy mệt mỏi, thậm chí còn có thể vì thứ tình cảm ngốc nghếch này mà nở nụ cười mãn nguyện. Loại cảm giác này, không phải ai cũng hiểu được.

Thật ra, Viên Viên cảm thấy có chút hâm mộ Diệp Linh.

Có lẽ là do cá tính của cô, hoặc ví như nếu bản thân cô đối với bọn đàn ông chỉ biết hứng thú với bộ ngực của phụ nữ không có ác cảm thì ấn tượng của bọn họ trong lòng cô vốn vẫn không tốt chút nào.

Nhưng có một người ngoại lệ, đó chính là Khương Đường.

Cô biết chỉ khi nào có Khương Đường ở trước mặt cô, cô mới cảm thấy dễ chịu không cần che giấu khuyết điểm của mình, cho dù không có trang điểm cô cũng không phải sợ, dù sao trước kia Khương Đường cũng đã từng nhìn thấy khuôn mặt của cô lúc cô không trang điểm, cần gì phải cố tình ở trước mặt hắn làm bộ làm tịch?

Cô vẫn cho là, loại cảm giác tự do tự tại này chính là vì cô xem hắn như người nhà, vĩnh viễn cũng không thay đổi, cho dù trong tương ai cũng sẽ có người trong lòng của riêng mình, nhưng dù thế cũng sẽ không ảnh hưởng đến loại tình cảm diệu kì này. Có phải như vậy không?

Nói đến bạn gái mới nhớ, trong trí nhớ của cô, dường như Khương Đường chưa từng nghiêm túc với người bạn gái nào.

Hắn vừa lên trung học, đúng là từng theo đuổi không ít người, nhưng khi lên đại học, giống như ngoan hơn rất nhiều, cả ngày lẫn đêm vội vàng đọc sách, thực tập, có lúc cũng sẽ đi tranh thủ đi làm thêm, ngược lại không giống thời trung học, lúc nào cũng đem hai chữ “cua gái” giắt ở khoe miệng.

Trình Viên Viên thần thờ ngồi nghĩ ngợi, bụng cô bỗng phát ra âm thanh, thì ra trời đã tối rồi, cô vội vàng đứng lên chuẩn bị cơm tối.

Cô ở trong nhà bếp chạy đông chạy tây, một chốc sau, cô ngẩn người, cắn cắn chiếc đũa trong miệng, suy nghĩ không biết cảnh ăn cơm một mình này sẽ kéo dài đến bao giờ?

Cô xoay người nhìn đến cái bàn nhỏ trước ti vi trong phòng khách, nếu như có người cùng với cô ăn cơm... Trong nháy mắt, cô mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Khương Đường.

Cô ngẩn người, chớp mắt mấy cái, đột nhiên cảm thấy hình ảnh giống như thật.

Hắn mặc chiếc áo blouse trắng, mang mắt kính lịch sự, cầm chén cơm trên bàn lên, ngón tay thon dài vun lấy chiếc đũa, sau đó ngẩng đầu lên, hướng về phía cô mỉm cười.

"Viên Viên, ăn ngon thật." Thanh âm hắn trầm thấp nói chuyện với cô.

Hơn nữa, hắn còn quan tâm lại gần cô, hôn lên trên khuôn mặt - nơi cô không cần thận làm vun lại một hạt cơm..

Ôi, hình như cô nghe thấy mùi khét thì phải?

"A! Chết rồi, món thịt hầm khoai tây của cô khét đen thui rồi!"

Ngu ngốc, ngu ngốc, đang nấu cơm lại đi suy nghĩ lung tung làm gì chứ?

Viên Viên vội vàng mở quạt điện hút gió trong nhà bếp, rồi lại mở toang cửa sổ, một tay che mặt ho khan, một tay hướng trong không khí phẩy phẩy xua khói.

"Thật là, dạo này mình bị cái gì vậy?" Cô ảo não lầm bầm.

Rốt cuộc là thế nào?

Tại sao lúc nào cô cũng nghĩ đến người đàn ông kia cơ chứ?

※ ※ ※ ※ ※ ※

Trình Viên Viên vừa ảo não ăn bữa tối, vừa nhìn TV xem tin tức.

Bởi vì Diệp Linh đi công tác ở Nhật Bản, cho nên hôm nay cô đặc biệt chú ý đến thời tiết của Nhật Bản.

"Trời ạ! Hokkaido gần đây có bão tuyết dữ dội!" Cô kinh ngạc nghe tin tức trên TV, vội vàng cầm điện thoại lên, muốn báo cho Diệp Linh.

Nhưng rồi lại chợt tỉnh ra, ngay cả khách sạn mà người ta đang ở cô cũng không biết, vậy thì làm cách nào để thông báo cho Diệp Linh đây?

Nghĩ tới nghĩ lui không tìm ra cách, Viên Viên buộc lòng phải gọi đến nơi làm việc của Diệp Linh, nhờ đồng nghiệp gửi lời cho cô ấy. điện đến nơi làm việc của Diệp Linh, nói đồng nghiệp của cô ấy chuyển tin tức quan trọng này.

Mới cúp điện thoại không lâu, điện thoại của cô lại vang lên.

"Diệp Linh? Là cậu à? Thật tốt quá, tớ đang lo lắng cho cậu! Cậu có biết ngày mai ở chỗ cậu sẽ có bão tuyết đấy..." Viên Viên vội vã thông báo cho cô bạn tin dự báo thời tiết mà mình vừa nghe.

"Viên Viên, nghe tớ nói cái này đã, tớ hiện tại đang có một chuyện rất quan trọng muốn hỏi ý kiến của cậu."

"Chờ một chút hãy nói, chuyện này quan trọng hơn, ngày mai bão tuyết sẽ..."

"Viên Viên! Chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của tớ đây! Cậu trước hết hãy nghe tớ nói!" Bây giờ trong lòng Diệp Linh chỉ có một chuyện quan trọng duy nhất, dù cho trời có sập xuống, cô ấy cũng một mực không quan tâm.

Diệp Linh đem gần đây giữa cô với anh chàng Đầu Gỗ tiến triển ra sao, đầu đuôi gốc ngọn đều kể hết cho cô nghe.

Cực khổ theo đuổi theo nhiều năm, chuyện của Diệp Linh với anh chàng Đầu Gỗ cuối cùng cũng có kết quả, nhưng Diệp Linh có vẻ như lại bắt đầu do dự.

Diệp Linh ở bên đầu bên kia điện thoại thờ dãi: "Thật vất vả hần mới bắt đầu có tình cảm với tớ, nhưng là tớ lại sợ số phận, hơn nữa tớ trở nên thật kỳ quái, lúc thì muốn chủ động tiến lên, lúc lại muốn trốn tránh như con đà điểu ngu ngốc, lập tức muốn chủ động, lập tức lại muốn co lên đảm đương tiểu đà điểu. Ai! Chuyện yêu đương thật khiến người ta khó hiểu, tớ thật là một người ngu ngốc mà." Cô ấy vừa nói vừa gõ gõ vào trán của mình.

"Không có đâu, cậu một chút ngu ngốc cũng không có, chẳng là là cậu đang lúng túng, bối rối không biết phải làm sao mà thôi." Viên Viên dè nén tâm tình hốt hoảng của mình lại, an ủi bạn tốt "Bắt quá, nếu đối phương đã chút ý tứ chấp nhận, thì cậu cần phải quyết định nhanh lên."

"Quyết định? Quyết định chuyện gì chứ?"

"không phải là cậu "muốn" hần hay sao?"

"Nói nhảm! Dĩ nhiên là muốn rồi!" Diệp Linh nói rất khẳng định, tay nhỏ bé kích động nắm thành quả đấm.

"Nếu muốn, vậy thì mau "làm" đi, không cần phải sợ hãi hay rụt rè chi nữa"

"Tốt ! Không thành vấn đề! Tớ lập tức thay áo ngủ mát mẻ đi vào phòng quyền rũ hần!"

Viên Viên phịch một tiếng, từ trên ghế salon té xuống.

Hai người lại nói chuyện một chút nữa, Diệp Linh mới hài lòng cúp điện thoại.

Trình Viên Viên để điện thoại xuống, thờ dãi.

Xem ra "phiền toái" của Diệp Linh cũng muốn nhanh giải quyết, vậy còn cô thì giải quyết sao đây?

Cô tiện tay cầm lên điều khiển TV, đem TV chuyển đài khác.

Sau đó cô nhảy lên.

Hồng bét, mới vừa chỉ lo cùng Diệp Linh nói điện thoại, nhưng cô lại quên nói cho cô ấy biết chuyện quan trọng - Hokkaido sẽ có bão tuyết lớn!

Lúc này, điện thoại lại vang lên.

Viên Viên cho là Diệp Linh, vọt tới bên cạnh điện thoại, nhưng thấy số điện thoại hiển thị, cô lại cau mày.

Là Cục Đường chết tiệt!

Cô vốn là không muốn để ý tới, nhưng điện thoại vang không ngừng, rốt cục cô cũng nổi giận tiếp điện thoại.

"Này! Cục Đường chết tiệt, nói cho cậu biết bao nhiêu lần rồi hã, không được gọi điện thoại cho tôi nữa! Cậu đúng là cái đồ sói già háo sắc đáng ghét!"

"Viên Viên, mọi chuyện đều là hiểu lầm, thật sự đều là hiểu lầm mà thôi, em phải tin tưởng anh!" Bên đầu kia điện thoại, Khương Đường vội vàng giải thích.

"Tôi không cần phải tin tưởng cậu làm gì! Cậu cho người ngày mai bị xe đụng đi!"

Thằng nhóc đáng ghét, lại dám giễu cợt bộ ngực của cô!

Cô từ nhỏ cũng bởi vì bộ ngực của mình quá lớn, luôn thu hút mọi người, cho nên cô ghét nhất là người nào cười nhạo bộ ngực lớn của cô !

"Viên Viên, em nghe anh nói, anh thật không cố ý gọi em là Chị gái dựa gang... .."

Đấy —— còn dám nói?

"Cục Đường, cậu – đi – chết - đi !"

“Phanh” một tiếng, cô nghiêng rặng hướng điện thoại gần nhẹ từng chữ một..

Tức chết, đơn giản tức chết người đi được!

Cái tên đáng ghét đó lại còn dám mang cái “biệt danh đáng ghét” đó chọc tức cô, hẳn thật sự là không muốn sống rồi sao ?

※ ※ ※ ※ ※ ※ *

Khương Đường nhìn điện thoại bị cúp, cảm giác lỗ tai mình giống như bị đau.

Không nghĩ tới Viên Viên nóng giận cũng kinh khủng như vậy, hơn nữa lại còn lớn tiếng với hắn, rõ ràng đêm hôm đó thanh âm của cô nghe thật thẹn thùng đáng yêu, chính vì vậy hắn mới dễ dàng rung động, rồi thì... .

Không được, hiện tại hắn đang ở phòng bệnh nhi, bên cạnh toàn là trẻ con, nếu như để các bà mẹ hoặc y tá nhìn thấy dáng vẻ động dục của hắn, nhất định hắn sẽ bị y tá trưởng đuổi đi.

Tắt điện thoại, hắn không khỏi hít sâu một hơi, nuốt tặc giận vào bụng.

Hắn hiện tại phải chuyên tâm làm việc mới được, làm bác sĩ ngàn vạn lần cũng không thể để chuyện riêng tư cá nhân ảnh hưởng đến việc chẩn đoán bệnh.

Khương Đường thu hồi dáng vẻ nghiêm túc, từ chỗ y tá đứng cầm lấy bộ tài liệu bệnh án.

Ánh mắt y tá có chút lóe lên, thừa dịp hắn không chú ý, đem một tờ giấy hồng bỏ vào phong thư màu trắng rồi nhét vào túi của hắn.

Đừng xem Khương Đường không có bạn gái, trên thực tế “đường tình duyên” của hắn rất tốt, rất nhiều nữ y tá thực tập thầm mến về ngoài anh tuấn của hắn, thân hình thon dài, khi mặc áo blouse vào càng tăng thêm nét lịch sự nhã nhặn.

Đối với các cô mà nói, trên người Khương Đường luôn vô tình tản mát ra một loại cảm giác thân thiết và nhã nhặn, với lại hắn cũng thường giúp đỡ những y tá vừa mới bắt đầu thực tập còn chưa hiểu việc, để những nữ y tá này chỉ cần thấy nụ cười của hắn liền giống như mở cờ trong bụng, làm cho hắn thư tình thu mãi không hết.

Nhưng không biết tại sao, Khương Đường đối với các cô không có chút hứng thú, không phải là hắn không thích những cô gái trẻ tuổi hơn so với hắn, chẳng qua là trong mắt hắn, những nữ y tá này đều giống như em gái hắn, thỉnh thoảng giúp một tay thì còn có thể, nhưng để chăm sóc cả đời thì thật khó.

Về phần hắn, không biết có phải người hắn muốn chính là những cô gái trưởng thành như chị của hắn hay không?

Chính hắn cũng không xác định được điều này, mặc dù hắn rất hâm mộ bạn tốt Ôn Phong Nhã có mối tình chị em, nhưng hắn cũng biết thật ra thì hai người đó để đến với nhau cũng không phải chuyện dễ dàng gì, Ôn Phong Nhã hiện tại vẫn đang cố gắng điều chỉnh bản thân, hy vọng có thể xứng với chị gái xinh đẹp.

Chị gái xinh đẹp... thử hỏi chung quanh hắn có ai có thể trở thành “chị gái xinh đẹp” của hắn, có lẽ cũng chỉ có Trình Viên Viên – Chị gái dưa gang của hắn.

Hai người đều là chị, một người thì xinh đẹp, một người thì có bộ ngực mê người, cảm giác khác nhau không ít, hai cô gái so về cá tính lẫn dáng người thật giống như một trời một vực.

Trong mắt Khương Đường, Trình Viên Viên là một người rất hiền lành, lại thích cậy mạnh giả bộ làm người kiên cường.

Không biết từ lúc nào, hắn có cảm giác mình phải bảo vệ cô, không để cho cô bị thương tổn.

Viên Viên đối với đàn ông có sự chán ghét cùng bài xích, hắn cũng biết rõ nguyên nhân vì sao như thế, cô cũng có vài lần để bạn bè người quen sắp xếp cho mình xem mắt, nhưng không có lần nào được như ý muốn.

Bất quá, mỗi lần Trình Viên Viên xem mắt thất bại, trong lòng hắn sẽ xuất hiện một loại cảm giác nhẹ nhõm, ngày trước hắn vẫn không hiểu vì sao mình như thế, nhưng giờ đây, có vẻ như hắn đã biết được nguyên do rồi.

Là bởi vì hắn thích cô sao?

Nếu thật là vì thứ tình cảm này, vậy thì hắn bắt đầu thích cô từ khi nào?

Khương Đường không khỏi nghĩ về chuyện nhiều năm về trước. Ngày đó hắn bởi vì cảm mạo nặng mà mất đi ý thức, bị đưa đến bệnh viện, tỉnh táo lại, sau đó liền có một cô gái nhào vào trong ngực hắn khóc rống, đó là lần đầu tiên hắn ôm một cô gái.

Sự đau lòng cũng mang lại cảm giác kì diệu như vậy, hắn đến bây giờ cũng còn nhớ rất rõ.

Có phải hay không chính do là cái ôm đó, để cho hắn từ đó luôn bị khống chế, trừ phi trong cuộc đời của hắn xuất hiện một Trình Viên Viên thứ hai, nếu không hắn không bao giờ ... đối với phụ nữ khác động tình?

Loại cảm giác này... Thật là rất khó để làm rõ, giống như đang ở trong sương mù, rõ ràng biết phía trước có gì đó, nhưng là chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy hình dáng, muốn đến gần, nhưng càng chạy lại giống như càng cách xa, lòng bất an kéo dài, không biết phải làm thế nào mới đẹp yên được.

Hắn thở dài, bộ dáng u buồn, không biết có y tá đang núp ở một bên nhìn coi hắn.

Các y tá phía sau mặt trần đầy sau mê, đứng sau đó là một người đàn ông nhìn hắn một cách quái gở.

Hắn chính là bạn học cùng lớp với Khương Đường - Thi Vịnh Triển, hắn ung dung thản nhiên thấy tất cả, trong mắt vẫn như cũ loé lên ánh sáng, giống như đang chuẩn bị cái gì đó.

Khương Đường đột nhiên cảm thấy toàn thân run lên một cái.

Kỳ lạ, máy điều hoà trong bệnh viện rõ ràng là đang ở nhiệt độ bình thường, tại sao hắn lại đột nhiên lại thấy rét run?

※ ※ ※ ※ ※ ※ *

Sau một tuần, Khương Đường vẫn chưa từ bỏ ý định muốn tìm Viên Viên giải thích rõ ràng, nhưng cô giống như không có can đảm, bày ra bộ dạng như con đà điểu trốn tránh hắn, cũng không nhận điện thoại của hắn.

Ngày hôm nay, thời gian trôi qua thật mau, nhà trẻ cũng đã đến giờ tan học, người bạn nhỏ Đại Ban đã bắt đầu quét dọn phòng học, các giáo viên cũng đang chuẩn bị giao cho những bạn nhỏ bài tập về nhà.

Lúc này, một bé gái tóc hai bím đã chạy tới chỗ Viên Viên nói "Cô giáo, có người không chịu quét dọn!"

"Là ai không nghe lời như vậy?" Viên Viên có ý giả bộ rất tức giận "Mau nói cho cô biết xem nào."

Cô bé dắt tay của cô, đi tới một gian phòng học bên ngoài.

Cô vừa nhìn bên trong, chỉ thấy các bạn nhỏ ai cũng đang cố gắng quét dọn, chỉ có một bé trai đang ngồi xếp bằng trên một cái bàn lớn, cặp mắt nhắm lại, cái gì cũng không làm.

Viên Viên nhận ra đứa bé này, nghe các giáo viên khác nói, đứa bé này luôn ở trạng thái "Thiên Mã Hành Không", hay suy nghĩ lung tung, thường gây ra một đồng phiền toái, để cho các giáo viên khác không phải là giận đến thiếu chút nữa phát điên, thì cũng là bị hắn chọc cho cười đến đau cả bụng. [(Thiên Mã Hành Không : Ngựa thần lướt gió tung mây (ví với văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc))]

Giáo viên chủ nhiệm của lớp này hiện không có ở đây, Trình Viên Viên không thể làm gì khác hơn là đi vào phòng học, vỗ nhẹ đầu cậu bé, hỏi: "Tại sao con không chịu quét dọn với các bạn? Như vậy là không được, tất cả các bạn đều đang cố gắng dọn vệ sinh đây!"

Cậu bé không để ý đến cô.

Trình Viên Viên lại nói thêm mấy câu, cậu bé cũng không có đáp lại, vì vậy cô không khỏi có chút nổi giận.

Đứa trẻ này rốt cuộc là muốn cái gì, đáng về sao không tự nhiên lại thành ra như vậy!

"Nếu con không chịu trả lời cô, cô sẽ phạt con từ nay về sau không được phép uống trà và ăn điểm tâm nữa!"

Nhà trẻ buổi chiều là lúc tất cả những bạn nhỏ mong đợi nhất, bởi vì phòng bếp có bánh kem, luôn làm mê những bạn nhỏ thích ăn bánh ngọt, bạn nhỏ nào cũng yêu chết món bánh này.

Quả nhiên, vừa nghe đến những lời này, cậu bé lập tức mở mắt.

"Cô ơi! Đừng mà! Di đầu bếp nói rằng ngày mai sẽ có món bánh sô-cô-la trứng đó!"

"Vậy con tại sao con không cùng các bạn khác quét dọn?"

Cậu bé ngược cổ lên, giả bộ vẻ mặt nghiêm túc "Cô không nhìn ra được sao?"

Trình Viên Viên vô cùng khó hiểu "Không nhìn ra cái gì?"

"Con chính là Thần thổ địa đó! Thần thổ địa đương nhiên không cần quét dọn, chỉ cần ngồi đây nhìn người khác quét dọn là tốt rồi."

Viên Viên thiếu chút nữa trượt chân ngã trên mặt đất.

Rốt cuộc thì trong đầu cậu bé có thể tự mình tưởng tượng thêm cái gì nữa đây!

"Mặc kệ con có phải là Thần thổ địa hay không, ngay lập tức xuống dọn dẹp cùng các bạn cho cô!"

Bạn đang đọc truyện *Dưa Gang Nhỏ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Viên Viên lê lét thân thể mệt mỏi về đến nhà.

Mở cửa, trong nhà đen như mực .

Thật là tịch mịch quá.

Lần đầu tiên cô cảm thấy tịch mịch như vậy... . Tại sao vậy chứ?

Là bởi vì không có người ở cùng sao?

Cô bật TV lên, dù cho trong nhà đã có âm thanh ồn ã, nhưng sao cô vẫn thấy trống trải quá.

Cô đi vào phòng ngủ thay quần áo ở nhà ra, lơ đãng liếc thấy cái giường có chút xóc xệch, mặt Viên Viên không khỏi hồng lên.

Lúc trước, ở ngay tại cái giường này còn có một người đàn ông nằm...

Tại sao lại có cảm giác chút nhớ nhung như thế?

Khi đó cô từng cẩn thận nhìn hắn, hắn nằm trên giường, thân thể trần truồng, khuôn mặt anh tuấn ngủ ngoan như một đứa con nít, trong cổ họng vang lên tiếng thở nhẹ nhàng, trầm thấp, lồng ngực nhẹ nhàng lên xuống Hắn thật sự đã trở thành người đàn ông thật sự, không còn là cậu nhóc ngỗ ngược ngày nào.

Hơn nữa còn rất ra vẻ trưởng thành.

Thật ra thì... tuy cùng hắn xảy ra loại chuyện ngoài ý muốn như vậy, nhưng cô lại không cảm thấy tệ tí nào... .

Không được, không được! Trình Viên Viên dùng sức gõ gõ đầu của mình.

"Đau quá..." Cô dùng sức quá tay rồi.

Không thể tiếp tục như thế này nữa!

Đàn ông... . Đàn ông là cái gì chứ, không có đàn ông cô vẫn sống tốt cơ mà, chẳng qua là có chút xíu cảm giác trống vắng mà thôi, một chút xíu mà thôi ...

Bụng cô lại ục ục kêu.

Trống vắng thì mặc kệ trống vắng, giờ trước phải đi lấp đầy cái bụng đã.

Trình Viên Viên mở tủ lạnh nhìn xem một chút, hình như không có gì có thể ăn được, đành phải ra ngoài mua thôi.

Nhưng vừa mở cửa ra, cô ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt Khương Đường, tay của hắn đang chuẩn bị đi xuống chuông cửa.

"Cậu tới đây làm gì?"

Ngoại trừ kinh ngạc, cô có chút cảm giác vui mừng.

"Viên Viên ,em hãy nghe anh nói, chuyện trước đây thật ra là hiểu lầm, anh không có ý giễu cợt em như vậy."

Cô cắn cắn môi dưới, quay đầu đi chỗ khác không muốn nhìn hắn.

"Viên Viên, đừng không để ý tới anh như vậy, được không?" Khương Đường đột nhiên cầm tay của cô.

Cô sợ hết hồn, theo tự nhiên muốn rút tay về, nhưng Khương Đường biết ý định của cô, càng nắm càng chặt.

Trình Viên Viên luống cuống, lờ lờ kéo kéo một lúc lại theo bản năng của người học Judo, lấy chân mình chèn vào sau gót chân của Khương Đường, khiến hắn mất đi trọng tâm, sau đó dùng sức đẩy người về phía trước.

Và, Khương Đường ngã sóng soài trên mặt đất, bày ra tướng ngã hình chữ “đại” vô cùng khó coi.

Cô lần này có ý dùng võ với hắn, nhưng cũng không dồn quá sức, thấy bộ dạng như thế của hắn cô không khỏi nghi ngờ, tại sao Khương Đường lại dễ dàng bị cô quật ngã như vậy?

Cô nhớ hắn trước kia từng đi theo cô học Judo cũng được hai, ba năm. Giáo viên dạy Judo còn hết sức khen ngợi hắn có năng khiếu, thậm chí còn muốn nâng cao kỹ năng cho hắn để thi đấu quốc gia, thế nhưng sao bây giờ hắn lại kém như vậy? *cái này em chém tí ^^*

Nguyên nhân cũng chỉ có một mà thôi!

"Là cậu có ý có phải không?" Trình Viên Viên làm bộ thờ phỉ phò nói.

Thật ra thì sự tức giận của cô dành cho hắn cũng đã gần như hết rồi, giờ nhìn thấy hắn chủ động đến tìm cô lại còn mặc ý cô đánh cho hắn té ngã trên đất thì con giận đã bay đầu mất tiêu, thậm chí khi nhìn thấy hắn như vậy, cô còn thấy đau lòng không ít.

Rõ ràng cô lớn hơn tuổi hơn hắn, cô còn có tình gây sự như vậy, giống như đang muốn làm loạn, thật không giống như cách cư xử của một người trưởng thành.

Khương Đường chật vật bò dậy, phui phui bụi bặm trên người. Hắn lại không hề tức giận, còn nhìn Viên Viên nở nụ cười mê người.

Hàm răng trắng nõn, môi mỏng khô gợt, Viên Viên không tự chủ nhìn đôi môi của hắn, lại nhớ đến nụ hôn nóng bỏng đêm đó, khiến cô ngẩn người không biết làm sao.

"Viên Viên, em còn tức giận sao?" Khương Đường hỏi.

Cô cũng không phát hiện, hắn đã không còn gọi cô là "Chị Viên Viên" nữa.

"Viên Viên?" Hắn lại hô lên.

Hình như là cô đang ngẩn người có phải không?

Lúc này, sắc mặt Viên Viên đột nhiên biến đổi.

Cặp mắt cô tròn tròn, môi hồng trong nháy mắt trở nên tái nhợt, giọng nói run rẩy: "Tôi... trong quần tôi... Ngứa... Có chút ngứa..."

"Hả?"

Khương Đường khó hiểu, cô từ lúc nào lại trở nên “nhiệt tình” như vậy, đứng trước mặt hắn lại dám nói ra những lời “trêu ghẹo” như vậy. Lúc này, Trình Viên Viên đột nhiên nhảy cẫng lên, vừa dùng sức giậm giậm chân vừa hoảng sợ hô to:

"Con gián ! Con gián ! Trong quần của tôi giống như có con gián ... A!"

Cô sợ nhất là gián !

Tại sao lại có gián bò vào quần cô lúc này chứ?

Cô đã đã báo chủ nhà trọ từ trước, liên lạc với người làm bên công ty diệt côn trùng đến quét dọn sạch sẽ, nhà này thật sự quá bẩn!

"A! A ——"

"Viên Viên, em làm sao vậy?" Khương Đường hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết trong quần cô giống như thật sự có gì đó chạy loạn bên trong.

"Con gián ... Con gián ! A! Tôi không chịu nổi nữa rồi!"

Cô sợ gián muốn chết, trước mặt Khương Đường không nghĩ ngợi nhiều, ngay lập tức cởi quần ra, Khương Đường nhìn không được há mồm đến suýt chút nữa là làm rớt cái cầm của mình xuống đất luôn.

Như vậy có phải là hơi quá không? Chỉ vì một con gián mà cô dám cởi quần trước mặt hắn?

"Viên Viên, em không nên kích động như thế..." Lời hắn còn chưa nói hết, một cái quần liền ném tới trên người hắn.

Viên Viên trừng hắn một cái, chán ghét nhìn hắn như nhìn thấy một con gián, sau đó vội vàng chạy vào phòng tìm quần sạch sẽ mặc vào.

Khương Đường cầm quần trong tay, nhìn thấy một con gián rớt xuống đất, chậm chạp bò ngang gầy da của hắn.

Hắn giơ chân lên, muốn đập cho con gián chết bẹp, nhưng suy nghĩ một chút, lại đem chân để xuống.

Ít nhất con gián này cũng vừa mang lại cho hắn chút may mắn, tốt nhất là nên tha cho nó một mạng.

※ ※ ※ ※ ※ ※

Mặc dù vừa trải qua chuyện con gián, nhưng Trình Viên Viên đối mặt với Khương Đường vẫn bày ra bộ dạng lạnh lùng. Cô thay quần áo xong, cũng chẳng thèm nhìn Khương Đường một cái, cúi đầu đi thẳng xuống lầu.

Khương Đường vội vàng đuổi theo sau cô: “Viên Viên, em muốn đi đâu?”

"Tôi đói bụng rồi."

"Vậy anh mời em ăn cơm, xem như bày tỏ lòng xin lỗi của anh."

"Không cần!" Viên Viên lập tức cự tuyệt.

Ai biết thằng nhóc này có cố tình mang cô đến chỗ nào đó rồi chuốc cho cô say.

"Em cự tuyệt như vậy, làm cho anh thật đau lòng." Giọng nói của Khương Đường có chút chua xót.

Viên Viên dừng bước, quay đầu lại nhìn hắn, chỉ thấy người đàn ông cao lớn kia bây giờ lại đang giống như cún con bày ra ánh mắt vô tội mong đợi nhìn cô, đáng vẻ kia thật đáng yêu, khiến cho người ta khó có thể cự tuyệt...

Không, không được, không thể mềm lòng, không thể vì ánh mắt thâm tình của hắn mà bị lừa, đó là giả, đó là giả, đó là...

Viên Viên đột nhiên tròn tròn cặp mắt, nhìn chằm chằm Khương Đường.

Ánh mắt của hắn sao lại nhìn thâm tình như vậy?

Cô chắc chắn là nhìn lầm rồi?

Nhưng là ánh mắt kia chân thành tha thiết như vậy, thành khẩn như vậy, một chút đều không giống như giả...

Đây là đang đùa giỡn cô sao?

Chẳng lẽ Khương Đường thật sự thích cô?

"Viên Viên, anh biết đều là anh không tốt, nhưng anh không hy vọng sau này không thể nhìn thấy em nữa, em có thể tha thứ cho anh không?" Hắn từ vẻ mặt cho đến giọng nói đều nghe như thật lòng, nói ra những lời này, sau đó kéo tay của cô, vừa dè chừng vừa lại có chút mong đợi nhìn cô "Tha thứ cho anh được không?"

Viên Viên ngây dại.

Cô chưa từng phát hiện, Khương Đường cũng có lại chân thành đến như vậy, hơn nữa hắn đột nhiên trở nên rất đẹp trai, rất ra dáng đàn ông, làm cho cô cơ hồ không cách nào kháng cự.

"Buông, buông tay ra..." Xong rồi, xong rồi, mặt của cô thật là nóng!

Chỉ là chạm tay nhau mà thôi, tại sao cô lại cảm thấy như toàn thân mình đều bị người đàn ông này nhìn thấu? Thân thể cô không khỏi nóng lên, sợ hắn phát hiện ra mình đang khẽ run, cô vội vàng rút tay về.

Khương Đường thật sự rất đẹp trai.

Ngược lại, cô mấy năm qua cái gì cũng không có thay đổi, không có cao lên, cũng không xinh đẹp hơn, hơn nữa tuổi lại lớn, bắt đầu già đi... Cô đột nhiên cảm thấy mình không xứng với người đàn ông trước mắt này.

Buồn buồn rút tay của mình về, Viên Viên quay đầu rồi đi, không dám vọng tưởng đến cái gì gọi là “tình yêu chị em” hay cái gì là “tình yêu không phân biệt tuổi tác”.

"Viên Viên, em muốn đi đâu?"

"Đi siêu thị mua thức ăn!"

"Vậy anh cùng đi với em." Hắn kích động nói, "Khó có khi anh được nghỉ, buổi tối không cần đến bệnh viện."

"Đàn ông ai lại đi siêu thị, thật kì cục!"

"Vậy thì có quan hệ gì, chỉ cần có em bên cạnh, nơi nào anh cũng có thể đi tới" Khương Đường rất tự nhiên nói ra những lời này, lại phát hiện Viên Viên càng đi càng nhanh.

Cô đang xấu hổ có phải không?

※ ※ ※ ※ ※ ※

Mua xong đồ, không khí giữa hai người vẫn còn có chút lúng túng.

Thật ra thì Viên Viên không phủ nhận, có một người đàn ông cùng cô đi siêu thị mua thức ăn, cảm giác thật không tệ.

Nhất là Khương Đường còn rất ga-lăng giúp cô cầm đồ nặng, khiến cho nhân viên ở quầy tính tiền nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ, rồi lại xì xào bàn tán, nói gì ‘Đúng là vợ chồng mới cưới’.

Viên Viên nghe được, cũng không có phản bác, chẳng qua là cảm thấy thân thể hơn nóng, nhất là lỗ tai. Cô đột nhiên rất hi vọng mình có thể có một lỗ tai thỏ thật to, như vậy sẽ dễ giải nhiệt hơn.

Hai người cùng đi ra phố, lúc này, đột nhiên có một đôi nam nữ nhanh chóng đến gần bọn họ, người đàn ông cố ý đụng lên người Trình Viên Viên một cái, Khương Đường thấy tình huống bất thường, đang muốn đi lên hỗ trợ, người phụ nữ kia đột nhiên chạy đến trước mặt hắn, cố ý ưỡn bộ ngực nhào vào hắn rồi hô to.

"Anh dám sàm sỡ tôi! "

Người đi trên đường rồi rít quay đầu lại nhìn chăm chú, Khương Đường mặc kệ người phụ nữ kia, hấn hung ác trợn mắt nhìn cô ta một cái, ả không khỏi bị hấn dọa cho sợ, lui người lại về phía sau.

"Cút ngay!" Hắn không khách khí bắt được bả vai của người phụ nữ kia, dùng sức đẩy qua một bên đường.

Thật ra thì đôi nam nữ này không khác gì những tên côn đồ, đặc biệt lại dùng loại phương pháp này ở trên đường lườm gạt hoặc là lấy trộm túi tiền của người khác, hơn nữa hầu như những nạn nhân trước phần thì do nhát gan, phần lại không muốn làm to chuyện nên thường dễ dàng trúng kế bọn chúng, để bọn chúng như ý muốn trộm được ví tiền. Không nghĩ đến hôm nay bọn chúng lại đụng phải một “đôi” không bình thường này.

Viên Viên không phải là không biết gì, bởi vì cô có dáng người xinh đẹp khiến cho bọn đàn ông vừa nhìn thấy đã thèm thuồng, cho nên “phòng bệnh hơn chữa bệnh”, ngay từ lúc lên trung học cô đã chăm chỉ đi luyện Judo, học cách tự bảo vệ mình. Khi đó tên côn đồ cố ý đẩy cô ra, còn muốn đưa tay móc tiền của cô, cô lập tức phản ứng kịp, bắt được tay của người kia xoay người một cái, tình thế lập tức lật ngược.

"A! Đau đau đau!" Cánh tay tên côn đồ bị bẻ ở sau lưng, đau đến sắc mặt trắng bệch.

Bạn gái của hắn thấy thế, tiến lại gần khuôn mặt Viên Viên, Khương Đường phản ứng nhanh nhạy, một cái cánh tay dài duỗi ra, kéo tóc của người phụ nữ kia về phía sau, sau đó thừa dịp người phụ nữ kia đang bận la hét mà không để ý, đá một cước vào chân người phụ nữ kia làm cho ả ngã nhào ra đường.

"Tụi mày dám động vào người phụ nữ của tao, đừng trách tao nặng tay với tụi mày!" Khương Đường hiếm khi lại lộ ra vẻ mặt không kềm chế được tức giận.

Người phụ nữ kia lúc đầu thấy hắn bộ dáng lịch sự, lại mang mắt kiếng, hơn nữa dọc theo đường đi vẫn đối với Viên Viên lộ ra nụ cười ôn hòa, thoát nhìn giống như một thư sinh “trời gà không chặt”, nghĩ gì cũng không nghĩ đến hắn lại thay đổi sắc mặt nhanh chóng trở thành thế này.

Người phụ nữ kia không nhận được bắt đầu run rẩy, vốn là muốn bật lên quát tháo, nhưng toàn bộ cũng nuốt trở về.

Mất thấy người xem càng ngày càng nhiều, hai tên côn đồ kia nhận thấy tình thế không ổn, không thể làm gì khác hơn là phần nộ thu tay lại.

Thế nhưng tên côn đồ kia không cam lòng, sau khi đi mấy bước đột nhiên quay đầu trở lại nhanh chóng đi về phía Viên Viên, trên mặt hết sức hung ác "Con mẹ nó, đồ đàn bà đáng chết! Dám làm cho tao mất mặt như vậy!"

Hắn xuất thủ rất nhanh, Viên Viên không kịp né tránh, chỉ có thể nhắm mắt lại, chờ đợi cú đánh gián xuống.

Nhưng là cô đợi ba giây... Ồ, mặt làm sao lại không thấy đau?

Mở mắt ra, mới phát hiện thì ra Khương Đường đã kịp thời chạy tới ngăn ở trước mặt cô, lấy mặt của mình thay cô đỡ một quyền.

Mắt kiếng Khương Đường bị đánh bay xuống đất, khoe miệng cũng rỉ ra chút máu, hắn từ từ lau máu ở khoe miệng, không giận mà ngược lại... còn cười.

Nụ cười kia khiến cho hai tên côn đồ cảm thấy thấy da đầu tê dại.

“Tốt lắm, từ khi lên Đại học tao cũng lâu rồi không đánh người, hôm nay là mày tự rước họa vào thân rồi!”

Hắn vẫn còn giữ nụ cười như cũ, nhưng ra tay nhanh chóng làm cho đối phương không kịp phản ứng, đến ngay cả Trình Viên Viên cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, thì chỉ thấy tên côn đồ kia đã nằm dài trên đất, không ngừng van xin tha thứ, còn ả bạn gái của tên côn đồ kia đang luống cuống tay chân, toàn thân bị dọa đến phát run, mặt đầy nước mắt, kinh sợ nhìn bạn trai mình bị Khương Đường đánh.

Cuối cùng vẫn là Viên Viên không nhìn nổi, liền vội vàng tiến lên kéo Khương Đường lại.

"Được rồi, được rồi, dạy dỗ bọn họ như vậy là được rồi, đánh tiếp nữa sẽ xảy ra án mạng đó!"

Khương Đường nhìn cô một cái, thở ra một hơi đề xuồng tức giận, lúc này mới dừng tay lại.

Hắn lạnh lùng nhìn người đàn bà còn đồ đang phát run, lại lộ ra cái cảm giác khiến người khác nhìn vào là thấy da đầu tê dại.

"Tao xuống tay không nặng, xương sườn của hắn cũng không bị gãy, nội tạng cũng không vấn đề gì, chẳng qua là sẽ bị tụ máu bầm khoảng một tháng, tốt nhất là bảo hắn không nên làm chuyện xấu, lo cho bản thân mình, tránh để lại di chứng, tao cũng không chịu trách nhiệm."

Người đàn bà đó bị dọa cho hoảng sợ, ngoan ngoãn gật đầu, đợi đến khi hai người bọn họ đi xa mới dám từ từ bò lại chỗ bạn trai của mình, đỡ hắn dậy nhanh chóng rời đi.

※ ※ ※ ※ ※ ※

"Đau đau đau..."

"Mới vừa đánh người khác đến như vậy, hiện tại lại còn la đau, thật đúng là không phải nam tử hán."

Khương Đường ngồi ở trên ghế, Viên Viên đang tỉ mỉ thoa thuốc lên khoe miệng bị thương của hắn.

"chẳng qua là cũng khiến tôi thật sợ, không nghĩ tới cậu lại lợi hại như vậy, đem hai người kia “chỉnh” đến thảm như vậy."

"A! Thật là đau!"

"Tôi nhẹ tay lắm, cậu không cần làm quá lên như vậy?" Viên Viên có chút đau lòng nói.

Nếu không phải vì cô, Khương Đường cũng sẽ không bị đánh như thế này.

"Thật xin lỗi, hại cậu bị đánh như vậy."

Cô không tự chủ lấy giọng điệu ngọt ngào như lúc dạy dỗ đám trẻ con ở nhà trẻ nói chuyện với hắn, vừa nói vừa nhẹ nhàng thổi thổi đến vết thương trên mặt hắn.

"Tốt rồi, tốt rồi, sẽ không đau nữa" Động tác của cô cực kỳ nhẹ nhàng, giống như đối đãi với bảo bối yêu quý.

Khương Đường bỗng nhiên cầm tay của cô.

"Đừng xem anh như một đứa con nít như vậy!"

Viên Viên sợ hết hồn.

"Viên Viên, anh đã không còn là trẻ con nữa, anh đã trưởng thành, cũng là người đàn ông bình thường, đêm hôm đó, có thể là do chúng ta uống nhiều, mới phát sinh ra chuyện như vậy, nhưng anh thật sự không thấy hối hận. Anh thật sự không muốn đùa giỡn với em..." Ánh mắt của hắn tự nhiên đi xuống bộ ngực cô.

Hắn không khỏi nuốt nước miếng một cái.

Thật ra thì hắn cũng rất thích bộ dáng xinh đẹp, bộ ngực kiên挺, nhưng là hắn biết Viên Viên không thích đàn ông nói như vậy, cũng không thích đàn ông nhìn chằm chằm vào ngực của cô như thế, giống như đang thèm khát, cho nên hắn vội vàng ép mình dời tầm mắt lên trên, nhìn thẳng vào mặt cô.

Viên Viên cảm thấy tay Khương Đường đang cầm tay của cô trong nháy mắt trở nên nóng bỏng.

Cô có chút sợ, muốn rút tay về, nhưng là mới thoáng tránh ra một cái, hắn liền cầm thật chặt, nhất quyết không để cho cô né ra.

"Cậu... . Tóm lại cậu muốn thế nào?"

Nóng quá.

Tay của hắn nóng quá, ánh mắt của hắn cũng thật là nóng, cả người phát ra cảm giác thật hấp dẫn cùng nhiệt độ thuộc về đàn ông, mãnh liệt như vậy, thật khiến cho cô không cách nào chịu đựng.

"Khương Đường..."

Cô cảm giác được hai má mình đang nóng bừng, không dám ngừng đầu nhìn thẳng hắn.

Khương Đường đột nhiên nở nụ cười, trong nháy mắt, không khí vừa khẩn trương vừa mập mờ.

Viên Viên có chút buồn bực "Cậu cười cái gì?"

Hắn cười nhìn cô "Em cuối cùng cũng không gọi anh là "Cục Đường" nữa rồi, có trời mới biết anh ghét cái biệt danh này đến thế nào!"

Cô liếc hắn một cái, giống như nhìn một đứa trẻ không ngoan, trong mắt có chút ý muốn dạy dỗ lại mang theo không ít sự cưng chiều.

"Viên Viên, vết thương của anh còn rất đau." Khương Đường da mặt dày chỉ vào khoe môi "Anh muốn em giúp anh làm cho nó hết đau."

"Cậu..."

"Hon nữa còn phải dùng môi giúp mới được"

"Cục Đường! Đừng có mà được voi đòi tiên!"

"Không được kêu anh là Cục Đường! Nếu còn kêu nữa anh sẽ đem em ăn sạch, hon nữa còn là ăn cả đêm, để cho em ngày mai muốn xuống giường cũng không được."

Viên Viên lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng.

Nhưng Khương Đường còn chưa phải hết hi vọng, vươn cổ ra, cả khuôn mặt hướng về phía trước, rõ ràng chính là chờ cô giúp hắn "giảm đau"

Viên Viên biết, mình có thể cự tuyệt.

Thật sự, nếu muốn, cô chỉ cần lấy thân phận người làm chị chê bai loại hành động vui đùa như vậy là nhắm chán biết bao, hoặc cô có thể cười trù, không để tâm đến yêu cầu của hắn.

Nhưng mà ở ngực lại có một sự rung động không cách nào không chế được!

Tại sao tâm mắt của cô không cách nào rời đi khỏi vết thương đang mang theo vài giọt máu trên môi của hắn?

Giờ phút này, đó cũng không phải một đôi môi kêu gọi, nhưng lại tản mát ra một loại cảm giác kích thích, giống như thúc giục cô mau chóng hôn hắn.

Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút...

Khi khoe môi sưng đỏ phát đau truyền đến một hơi lạnh, khẽ chạm nhẹ, Khương Đường len lén cười.

Hắn rất có kiên nhẫn, để cho Viên Viên từ từ hướng đến môi hắn, giống như con "cá vàng xấu hổ" nhẹ nhàng chạm vào, loại cảm giác đó rất dịu dàng, rất triền miên, giống như có một dòng nước trong suốt mát lạnh chậm rãi chảy qua, làm cho trái tim cũng giống như muốn ngừng đập.

Đây chính là cảm giác yêu sao?

Chỉ cần liếc nhìn cô một cái, chỉ cần bị cô chạm vào, cả người liền lâng lâng giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể dang cánh, say mê bay lên bầu trời.

Cô hôn hắn rất nhẹ nhàng, giống như sợ làm hắn đau, khiến hắn cảm thấy bấy nhiêu thôi chưa đủ, vì vậy liền trở mặt chủ động hôn lại cô, hôn sâu hơn, nhiệt liệt hơn.

Hắn có thể cảm giác được Viên Viên muốn lùi bước, vì vậy vươn tay giữ chặt bả vai cô, không để cho cô chạy trốn.

Cô thật đáng yêu... Kể từ khi biết cô tới nay, cô tựa hồ vẫn đáng yêu như vậy, thân thể thật giống như chưa từng có lớn lên — dĩ nhiên, ngoại trừ đối với bộ ngực.

Nghe tiếng rên rỉ từ trong miệng cô phát ra, hắn chịu đựng khoe miệng đau đớn, dùng hết tất cả tình yêu say đắm hôn cô, để cho cô cảm nhận được tâm ý của hắn.

"Khương Đường... Không nên như vậy... Chúng ta..."

"Không thể được sao? Em ghét anh sao?" Hắn cố ý giả bộ ngữ điệu đáng thương, lộ ra ánh mắt vô tội, cố gắng để đạt được sự đồng tình của cô.

Hắn biết cô quá lương thiện, tuyệt đối sẽ không cự tuyệt hắn.

"Nhưng là tuổi của tôi so với cậu..." Viên Viên vẫn trốn tránh, không dám đối mặt.

"Chuyện đó cũng đã làm rồi, em bây giờ còn so đó đến vấn đề tuổi tác sao? Trong mắt anh, em ngược lại giống như một đứa trẻ."

Không cho cô bất kỳ cơ hội cãi lại, Khương Đường đột nhiên ôm lấy cô, đi về phía giường ngủ.

"Nhưng mà..."

“Miệng thì bảo là không muốn, nhưng chính lòng em đã không muốn cự tuyệt anh, không phải sao?” Trong miệng vẫn muốn nói, nhưng em cũng không có cự tuyệt anh, không phải sao?” Hắn đưa tay ở vòng eo mềm mại của cô ngắt nhẹ một cái “Như vậy là không thành thật, cẩn thận anh phạt em bây giờ!”

Bạn đang đọc truyện *Dưa Gang Nhỏ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Lần đầu tiên, Viên Viên uống say, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô cũng nhớ không rõ lắm, chỉ nhớ rõ là ở phòng tắm, cô bị cái gì đó dụ dỗ trở tạo ra một loại khoái cảm mãnh liệt, muốn trốn cũng không thoát.

Cô còn nhớ hẳn không ngừng đánh thẳng vào thân thể cô, ở không gian hạn hẹp của phòng tắm vang lên từng tiếng thờ đóc, cho dù hôm sau hẳn có cố ý hướng về phía cô vurun ra “móng vuốt soi” đáng ghét, thì lúc ấy chính cô cũng đang cảm thấy bối rối, vừa mơ hồ, vừa hỗn loạn.

Còn lần này, ý thức của cô rất rõ ràng, cô cũng biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, cô thật ra rất sợ, nhưng mà cũng có chút mong đợi.

Trong thân thể nằm móng dục vọng của cô đã bị Khương Đường nhiệt tình khơi dậy, chỉ cần hắn chạm nhẹ một chút, tất cả sẽ bộc phát, không cách nào khống chế.

Hơi thở hai người quấn quýt lấy nhau, quần áo trên người từng cái từng cái rơi xuống đất.

Viên Viên nằm mơ cũng không nghĩ tới, cô sẽ cùng Khương Đường làm ra loại chuyện như vậy...

Cô mắc cỡ đến nổi ngay cả đầu ngón chân cũng biến thành màu hồng.

"Viên Viên, em đang nghĩ cái gì?"

Giọng nam trầm thấp hấp dẫn ở bên tai cô nhẹ nhàng vang lên, cô không nhận được, thân thể co lại một cái, hai tay theo bản năng bảo vệ bộ ngực trần trụi.

“Không được che, anh muốn nhìn, “nó” thật sự rất đẹp” Khương Đường cố chấp lấy tay của cô ra, nhìn khuôn mặt cô đỏ bừng, còn có *nụ hồng* kia đã phủ một tầng phấn hồng nhàn nhạt.

Thật là đẹp.

Hắn cúi đầu ngậm *nụ hồng* đang mãnh liệt không ngừng run rẩy, yêu thương đưa lưỡi ra vừa liếm vừa hôn, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng cắn, rồi hải lòng nghe cô nằm dưới thân hắn vì thế mà rên rỉ.

Tiếp, hắn đưa tay vào giữa hai chân cô, ngón tay thon dài vừa chạm nhẹ đã thấy vườn hoa bí mật bên dưới đã ướt át.

"Viên Viên, em thật ướt át, không thể nhận được nữa hay sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Viên đỏ bừng, mắc cỡ trừng hắn một cái, nghĩ thầm, người đàn ông này từ lúc nào thì biết nói ngọt như vậy, tự nhiên nói ra những lời khiến người nghe xấu hổ không thôi còn mặt mình một chút biến sắc cũng không có?

Hắn rốt cuộc ở trong bệnh viện học những gì chứ?

"Viên Viên, không nên nhìn anh như vậy, sẽ làm anh không nhận được..."

Hai ngón tay xâm nhập thân thể bên trong của cô khuấy nhẹ, còn cái tay còn lại có chút thô bạo, vuốt ve xoa nắn bộ ngực mềm mại của cô.

Viên Viên không nhận được liên tục phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều, thân thể cũng không kèm chết mà gãy dựa, thậm chí vô ý lấy bắp đùi cọ sát nửa người dưới của hắn, cảm giác được bắp đùi dính chất lỏng chạm vào ướt lạnh, cô không khỏi thẹn thùng.

Thật là muốn... Thật sự rất muốn.... Tại sao thân thể của cô lại biến thành như vậy ?

"Không đợi được nữa sao?" Hắn ác ý cắn nhẹ lỗ tai của cô, để cho cô toàn thân run lên.

Viên Viên cắn môi dưới, gật đầu một cái.

“Vẫn chưa đến lúc, từ từ thôi.”

Vẫn chưa hiểu ý tứ của hắn, cô phát hiện hai chân mình đột nhiên bị nâng lên cao, gác trên bả vai của hắn, sau đó hắn cúi đầu, hôn lên nơi tư mật giữa hai chân của cô.

Cô muốn hét chói tai, ngay sau đó liền bị khoái cảm kỳ dị bao phủ, giữa hai chân không ngừng phát ra thứ cảm xúc làm người ta tê dại, giống như một dòng điện chạy qua, cô kích động hai tay cầm chặt drap giường, thở gấp. (drap giường = đệm trải giường)

Lưỡi hắn vừa nhiệt tình vừa nóng bỏng, không ngừng liếm láp chỗ kín của cô, thỉnh thoảng còn cố gắng đưa vào bên trong dò xét, khiến cho bắp đùi cô không nhịn được co quắp run rẩy, giống như sắp có thứ gì đó sắp bộc phát, cô rất muốn nhanh một chút đạt đến tận cùng, nhưng rồi lại có chút không nỡ muốn thứ khoái cảm mãnh liệt cứ như vậy mà dễ dàng kết thúc.

Viên Viên bị mâu thuẫn như vậy dồn ép mà ứa ra nước mắt, tay của cô không tự chủ ôm lấy ngực mình, nhẹ nhàng xoa nắn, theo bản năng muốn gia tăng khoái cảm nhiều hơn.

Khi lưỡi Khương Đường đột nhiên nặng nề tiến vào trong thân thể của cô, cô không khỏi lên tiếng hét chói tai, cả thân thể cũng giống như cá bạc nhảy ra mặt biển xinh đẹp uốn cong lên, trong nháy mắt, tất cả thần kinh cũng căng thẳng đến điểm cao nhất, sau đó giống như bị đứt gãy, rơi vào mênh mông tình dục... (Cá bạc :Cá ngân)

Nhưng vẫn chưa kết thúc ở đây.

Khương Đường đỡ cô dậy, để cho cô dựa lưng về phía hắn, nằm úp trên giường còn hắn quỳ gối nằm sấp xuống.

“Cái kia” của hắn đã sớm trở nên cứng rắn như sắt, nhưng hắn nín được, vì tối nay, hắn muốn từ từ thưởng thức sự xinh đẹp của người phụ nữ này, một chút cũng không muốn bỏ sót. *em lại chém*

Không vội trực tiếp tiến vào, hắn đem vật nóng rực phía dưới hướng đến cái miệng trắng nõn của cô cọ xát, thỉnh thoảng cố ý trượt vào khe hở miệng của cô, nhẹ nhàng chạm vào “nhụy hoa” vừa đạt cao trào vẫn còn sưng đỏ của cô, rồi lại vội vàng rời khỏi.

Loại đùa đùa như vậy, khiến cho Trình Viên Viên vừa đạt được cao trào lại bị dục vọng ham muốn nổi dậy, không nhịn được lắc lắc cái miệng đáng yêu hưởng ứng, nhưng không đạt được như ý muốn, cảm giác thất vọng khiến cô thấy thật bất mãn.

Khi cô quay đầu lại dùng ánh mắt tràn đầy tình dục nhìn hắn, Khương Đường rút cuộc cũng không nhịn được buông tha sự tra tấn đối với cô.

Hắn dùng chút sức lực, tiến vào thân thể mềm mại. Trình Viên Viên thỏa mãn rên rỉ một cách yêu kiều, theo bản năng, thân thể co rút lại, kẹp chặt vật nóng bỏng của hắn, khiến hắn hiện tại không thể kể chê được nữa.

Hắn đỡ hông của cô lên, rút ra rồi lại cắm vào, đột nhiên hắn dùng tay trái vây quanh eo cô, đem cả người cô xoay lại, dán chặt vào ngực hắn, tay còn lại đưa đến trước ngực cô, chà xát, lôi kéo “nụ hồng” cứng rắn dễ thương.

Sức lực càng ngày càng mãnh liệt, bộ ngực của cô không ngừng đung đưa, cô chỉ cảm thấy thân thể của mình hoàn toàn mất đi khống chế, chỉ có thể mặc cho người đàn ông này đùa bỡn, *nụ hồng* bị ngón tay thon dài xoa bóp, lỗ tai bị nụ hôn nóng bỏng của hắn thiêu đốt, giữa hai chân có vật thể nóng bỏng không ngừng tiến vào, mỗi lần thúc vào lại khiến cho thân thể của cô không chịu đựng được, nếu không phải do Khương Đường đã ôm chặt hông cô thì cô sớm đã ngã xuống.

"Ừ... A... Haha... Thật tốt... Thật thoải mái..."

Chưa từng có nghĩ tới chuyện giữa nam nữ có thể cuồng dã kịch liệt như vậy, mồ hôi trên người Khương Đường không ngừng chảy xuống, thậm chí còn vì động tác kịch liệt của hắn mà trên giường còn rơi lại vài giọt mồ hôi.

Thanh âm thân thể đụng chạm cùng tiếng thờ đốc nặng nề ở bên tai vang vọng, trở thành một loại thuốc kích tình quyến rũ, để cho dục vọng Viên Viên không ngừng tăng lên, không cách nào khắc chế.

Sắp điên rồi, cô sắp bị loại khoái cảm này ép cho phát điên... .

"A... Khương Đường.. Không chịu nổi... Em sắp không chịu nổi rồi..." Cô không nhịn được cuồng loạn lay động ngừng đầu lên, hoàn toàn không biết mình đang khàn cả cái giọng.

"Còn không được... Viên Viên, còn không được ...” Hắn liếm vành tai cô, đột nhiên lui ra ngoài.

Viên Viên nhất thời cảm thấy trong cơ thể vô cùng trống vắng, cô dường như muốn đoạt lấy, lập tức hướng đến thứ nóng bỏng vừa nãy vẫn còn bên trong cô giờ lại đang ở trước mặt cô, nhưng Khương Đường lại cười tà nhanh chóng lui về phía sau, sau đó lại ung dung nằm ngang ở trên giường.

Vật phái nam cứng rắn đứng vững giữa hai chân kia làm người khác chú ý .

"Viên Viên, muốn thì tự mình tới."

Cô cắn môi dưới, cá tính cô không xem như là bảo thủ nhưng chưa bao giờ cô nghĩ đến mình sẽ chủ động trong hoàn cảnh như thế này, cuối cùng vẫn là

không chịu nổi dục vọng, cô không thể làm gì khác hơn là vừa đỏ mặt vừa từ từ bò lên người hắn.

Khương Đường đỏ hồng của cô, nhẹ giọng dụ hoặc "Không phải sợ... Như vậy em cũng sẽ rất thoải mái ... Tôi đây đi, đem thất lưng tôi đây một chút nữa..."

Hai tay ôm lấy cái hông bẽn lẽn bình thản của hắn, từ từ đặt mông xuống, cảm thụ "vật" của phái nam nóng bỏng mà cứng rắn như sắt nung chậm rãi tiến vào trong thân thể cô lần nữa.

"A... A..." Thân thể lại bị lấp đầy, loại cảm giác đó khiến cô thoải mái rên rỉ.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ ...

Vừa mới "xuyên qua" kịch liệt như vậy, khoái cảm mãnh liệt vẫn còn nhưng hành động gì mới cũng không có, không biết tiếp theo nên làm gì?

Cô bối rối nhúc nhích cơ thể lại phát hiện thân thể hắn giống như có chút hấp tấp cùng căng thẳng.

Vì vậy thử xoay thất lưng tới lui, "vật" trong cơ thể nóng rực lập tức lại cương lớn thêm.

"Ừm... Viên Viên, chính là như vậy... dùng hông của em, dùng sức một chút... Nhanh lên! Thật là giỏi... Viên Viên, em thật giỏi..."

Được Khương Đường khích lệ, thất lưng Viên Viên dốc sức vận vẹo hơn, cô thu hồi bụng, dùng lực dồn về giữa hai chân, vừa vận vẹo thất lưng vừa co rút "nhụy hoa", khiến hắn không ngừng thờ dốc.

Khương Đường vươn tay ôm lấy ngực cô, dùng sức xoa nắn, thỉnh thoảng véo lấy *nụ hồng* của cô, khiến cô phát đau, rồi lại yêu kiều rên lên không dứt, sau đó càng thêm ra sức vận vẹo thất lưng.

"A... A... Khương Đường..." Viên Viên không tự chủ được đưa cái lưỡi ra, liếm liếm môi dưới khô.

Động tác kích thích này của cô khiến Khương Đường trong náy mắt muốn phun máu mũi, hắn nắm lấy một cánh tay cô, đem cả người cô kéo xuống, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Môi của cô chủ động mở ra, lưỡi quấn quýt giống như thân thể hai người đang quấn quýt lấy nhau, khó có thể tách rời, cũng không còn kịp nuốt nước miếng khiến toàn bộ chảy xuống, Khương Đường cũng không có thời gian để ý tới, chẳng qua là hôn cô điên cuồng hơn, nhiệt liệt hơn, giống như là muốn đem cô ăn vào trong miệng.

Tư thế như vậy khiến cho hai người nửa người trên dán hợp thật chặt ở chung một chỗ, Viên Viên vẫn đang ra sức vận vẹo thất lưng, chẳng qua là đổi phương thức dùng lực từ trên dưới đổi thành trước sau, động tác này khiến cho ngực của cô và cơ ngực Khương Đường ma sát nhau, *nụ hồng* bị cọ xát dày vò đến phát đau, nhưng cũng mang đến khoái cảm nhiều hơn không cách nào kháng cự.

Cả người cô, thậm chí ngay cả trái tim cũng mau muốn chết chìm trong loại tình yêu kịch liệt mê mẩn này.

Hông Khương Đường đột nhiên dùng sức tiến thẳng vào, Trình Viên Viên kinh hoàng hét lên một tiếng, cảm thấy nơi sâu nhất trong cơ thể bị chạm đến, toàn thân cứ như thế bị kích thích không ngừng run rẩy.

Tay của hắn dùng sức bắt được cái mông của cô, lực đạo ngón tay rất lớn, đến nỗi hắn biết thế nào nơi ấy cũng để lại vết máu bầm đen đen tím tím, thế nhưng loại cảm giác tê dại này cũng qua kích thích, hắn càng lúc càng dùng sức, giống như đang cố gắng chạm đến nơi nào đó.

"Ừm... Viên Viên... Em thật giỏi... A!" Cuối cùng cũng đạt cao trào, hắn rút cục cũng phun ra nhiệt dịch nóng bỏng, đổ đầy vào thân thể của người phụ nữ hắn yêu thương.

Lúc này Trình Viên Viên cũng "lên đỉnh" lần thứ hai, tay cô nắm chặt đầu vai hắn, móng tay bấm chặt vào bắp thịt rắn chắc.

Cô toàn thân vô lực, mềm nhũn ngã trên người Khương Đường, cảm thấy cứ như vậy mà chết đi cũng đã là tốt lắm rồi.

Vậy nói trắng ra chính là "chết vì khoái lạc" rồi đi...

Còn chưa hồi phục tinh thần lại, Khương Đường đã dịu dàng hôn lên môi của cô. Cô nhắm hai mắt, khẽ cười.

"Viên Viên... Em thật rất tuyệt..."

Hắn buông lời thì thầm bên tai cô, bàn tay kia vừa mới vuốt ve kích thích đưa nàng lên "thiên đường tình ái" giờ lại đang vòng ngang hông cô ôm chặt.

Giống như cô là người phụ nữ duy nhất của hắn, giống như trên thế giới này chỉ còn hai người bọn họ.

Cảm giác cứ thoải mái một cách lười biếng. (Ý là họ chỉ cần như vậy là thoải mái rồi, không có yêu cầu cao hơn.)

Nếu có thể vĩnh viễn nằm như vậy, chuyện gì cũng không cần quan tâm thì tốt biết bao?

Một lát sau.

"Viên Viên, em ngủ rồi sao?"

"Không có..."

"Em có đói bụng không?"

Viên Viên sùng sốt một chút, đầu tiên là nhỏ giọng nờ nự cười, cuối cùng không nhịn được mà cả bả vai cũng bắt đầu lay động.

"Có gì đáng cười chứ?"

"Anh thật không cảm thấy buồn cười sao?" Cô vẫn cười, cười rất vui vẻ.

Khương Đường nghĩ mãi không ra, vuốt vuốt đầu của cô, hỏi: "Có phải là vì em thấy anh hỏi vấn đề này rất ngu ngốc không?"

Cô suy nghĩ một chút, nói: "Em không có ý đó, chẳng qua là em không nghĩ tới, chúng ta làm xong "chuyện ấy" còn có tâm tình thoải mái nói chuyện như thế này... chúng ta giống như đã quen thuộc với việc này, chúng ta giống như người một nhà, có thể thoải mái nói chuyện không cần câu nệ ý tứ, chỉ cần thấy vui vẻ là được rồi."

Lời vừa mới dứt, chính cô cũng lấy làm kinh hãi.

Cô đang nói cái gì vậy?

Người nhà? Bọn họ không phải cũng giống như bao cặp nam nữ khác, đến với nhau như thế chính là vì muốn thoả mãn dục vọng của cá nhân thôi sao? Cô làm sao có thể khinh suất nói ra những lời ngốc nghếch như thế?

Khương Đường im lặng nhìn cô thật lâu.

Viên Viên không dám nhìn hấn, cô chẳng qua là muốn giải thích cùng hấn, không ngờ đến nói một hồi lại thành ra nói hươu nói vượn như thế.

Cánh tay đang ôm ngang hông cô đột nhiên siết chặt, cô nâng mắt nhìn lại thấy hấn đang mỉm cười nhìn cô.

"Giống như người nhà thì có gì không tốt, em có thể giống như chị gái của anh, quan tâm chăm sóc cho anh, còn có thể luôn ở bên cạnh anh, có phải không?"

"Cái đó... có phải anh cũng xem em giống như một người chị?"

Khương Đường suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

"Vậy thì tình cảm này cũng giống như tình chị em có đúng không?" Viên Viên sắc mặt đột nhiên trầm xuống, tay cũng nắm thành quả đấm, giống như là chịu đựng cái gì đó.

"Hả?" Nói sai còn không biết tai hoạ sắp đến.

"Thì ra thứ tình cảm yêu thích mà anh nói chính là như vậy sao? Tôi thật nghi ngờ có phải anh vĩnh viễn cũng chỉ là một đứa trẻ to xác hay không? Anh thật sự sẽ yêu người phụ nữ lớn tuổi hơn anh sao? Hơn nữa, có Diệp Linh làm chị anh thấy chưa đủ à, tại sao còn ở trước mặt người khác gọi tôi là "Chị gái dưa gang" làm gì chứ?" Trình Viên Viên càng nói càng tức giận, đẩy tay Khương Đường đang ôm mình ra.

"Viên Viên, em đang nói cái gì vậy? Chuyện "Chị gái dưa gang" không phải anh đã giải thích rõ với em rồi sao? Thật ra đó chỉ là ..."

"Bốp" một tiếng.

Khương Đường ngây ngẩn cả người, chột thấy trước mắt mình có thật là nhiều những ngôi sao đang múa may.

Hấn bị đánh, hơn nữa còn là một cái tát rất dùng sức, mạnh đến nỗi mắt hấn nổ đom đóm luôn.

"Anh, rút ra ngoài cho tôi!"

"Tóm lại là chuyện gì, Trình Viên Viên, tốt nhất là em giải thích rõ cho anh." Hấn cũng bắt đầu nổi giận, chưa giải thích được gì đã bị cô cho ăn một cái tát.

"Tôi ghét anh! Tôi thật sự rất ghét anh! Có phải trong mắt anh tôi cũng chỉ giống như một người chị chứ không phải một người phụ nữ bình thường, đúng không? Anh nhất định là thăm xem thương tôi, anh cho rằng tôi là "gái ế" không ai muốn nên mới thương hại mà lên giường với tôi, an ủi "người chị" như tôi, có đúng không? Anh trả lời đi, có đúng thế không? Tôi nói đúng quá nên anh không trả lời được chứ gì?" (Thua chị luôn =.=)

Đối mặt với sự tức giận vô cớ của Trình Viên Viên, Khương Đường trong lòng vô cùng buồn bực, hấn nắm chặt tay kèm chế tức giận muốn phản bác lại cô.

Không thể, ngàn vạn lần hấn cũng không thể tức giận theo cô, bây giờ hấn mà nổi điên lên thì tất cả coi như chấm hết, sau này cơ hội gần gũi với cô sẽ không còn, hấn không muốn như thế.

Nhưng hấn thật sự không hiểu, tại sao Trình Viên Viên đột nhiên tức giận đến thế, đáng vẻ y hệt như “sư tử cái” đang giương nhanh múa vuốt, xem hấn như kẻ thù.

“Viên Viên, em bình tĩnh lại có được không?” mặc dù Khương Đường tự nhủ mình phải nhẫn nại nhưng trên mặt hấn đã bắt đầu xuất hiện sự tức giận.

Trình Viên Viên nhìn thấy vẻ mặt của hấn, trong lòng trở nên đau nhói.

Thì ra trong mắt hấn cô chính là người phụ nữ không không chế được bản thân, thích gây sự như vậy, cho nên hấn mới dùng khuôn mặt đó mà đối diện với cô, màn ân ái vừa chẳng qua cũng chỉ giống như một cuộc “giao dịch”.

Tim đau xót, cô cảm thấy mình thật là ngu thật là ngốc.

"Anh cút đi! Tôi không bao giờ ... muốn nhìn thấy mặt anh nữa!" Viên Viên bò xuống giường, nhặt quần áo Khương Đường lên ném về phía hấn "Anh mau rời khỏi đây đi!"

Khương Đường mặt lạnh, không nói lời nào.

Hấn nhận lấy quần áo, nhanh chóng mặc vào, cũng không hề giải thích cái gì, tính chờ cô tỉnh táo một chút sẽ cùng cô nói chuyện.

Hấn không hiểu tại sao cô lại bất an như vậy, tâm tình vì sao lại không ổn định như vậy, hấn rõ ràng không hề có suy nghĩ giống như cô nói, cô không nên vận vạo tính cảm của hấn, chẳng lẽ người phụ nữ này bị chứng vọng tưởng hay sao?

Hấn im lặng mặc quần áo tử tế, sau đó ra khỏi phòng.

Khi hấn mở cửa ra đang chuẩn bị rời đi, ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một người mà hấn không hề nghĩ tới.

"Cục Đường? Em tại sao lại ở trong nhà Viên Viên vậy?" Diệp Linh miệng há to ngạc nhiên đến nỗi cảm cũng muốn rớt xuống.

Cô chính là muốn gây bất ngờ cho Trình Viên Viên, còn cố tình mua thật nhiều đặc sản của Hokkaido về tặng cho bạn thân, có nghĩ cũng không nghĩ đến ở nhà bạn lại gặp được em trai mình.

"Chị? Chị trở về khi nào? Sao lại tới đây?" Khương Đường cũng ngạc nhiên không kém Diệp Linh.

"Những lời này phải là chị hỏi em mới đúng." Diệp Linh bắt bẻ.

"Em... Em có việc muốn tìm Viên Viên."

Hả? Khương Đường trước kia không phải gọi Trình Viên Viên là “Chị” sao?

Hơn nữa... Nếu như cô không nhìn lầm, má trái Khương Đường giống như có dấu vết bàn tay sưng đỏ.

"Em có việc phải đi trước, nói chuyện với chị sau." Khương Đường sắc mặt rất khó coi, nói qua loa mấy câu liền rời đi.

Trình Viên Viên thấy Diệp Linh đột nhiên xuất hiện, cũng cực kì kinh ngạc.

“Viên Viên, rốt cuộc giữa cậu và Cục Đường xảy ra chuyện gì vậy?” Diệp Linh vừa đem quà lưu niệm cùng mấy món đặc sản đặt lên bàn, vừa tò mò hỏi.

"Không có gì." Ánh mắt Viên Viên có chút không được tự nhiên.

"Vậy nó tại sao lại ở nhà cậu?"

Nghe Diệp Linh hỏi như vậy, mặt Viên Viên càng đỏ hơn.

“Thế nào! Viên Viên, có phải như tớ đang nghĩ không? Cậu và Cục Đường...” Hai người này nhất định là có vấn đề.

Viên Viên muốn giải thích, nhưng mãi cũng không cách nào mở miệng, cuối cùng vẫn là im lặng.

Cô mắc cỡ, thẹn thùng nhẹ gật đầu thay cho lời giải thích.

"Các người... Thật à? Chuyện bắt đầu từ khi nào?" Diệp Linh kinh ngạc.

Làm thế nào mà như vậy, cô mới rời đi Nhật Bản có một tuần, đến khi trở về sao lại thấy giống như cả thế giới đều đã thay đổi như vậy?

Không chỉ đồng nghiệp còn có ngay cả Trình Viên Viên cũng thay đổi luôn.

"Tóm lại, chuyện này nói ra rất dài dòng... Với lại không phải chuyện của cậu mới quan trọng hơn sao? Mặc kệ Khương Đường thế nào, cậu bây giờ mau chóng kể cho tớ nghe chuyện giữa cậu với anh chàng Đầu Gỗ kia đi."

Vừa nghe nhắc đến người yêu, Diệp Linh đã đem chuyện của Trình Viên Viên và Khương Đường ném ra sau đầu, kéo tay bạn tốt đến salon, bắt đầu thao thao bất tuyệt, không bỏ sót chi tiết nào.

Sau khi nghe xong, Trình Viên Viên lấy tay chọc chọc má cô, giễu cợt: "Cậu đấy, xem ra chuyến đi Nhật Bản này thật lãng mạn! Mặc dù có chút vấn đề sức khỏe, nhưng cũng đã khiến cho người đàn ông kia cuối cùng cũng hiểu được tình cảm của cậu, đã vậy còn cùng nhau tắm nữa chứ! Thật là đáng để hâm mộ đó."

"Đúng vậy đúng vậy, tớ có cảm giác mình giống như một người vợ vậy, mặc dù tớ có tưởng tượng hơi quá, ha ha" Diệp Linh lại bắt đầu cười khúc khích, hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc .

Viên Viên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Diệp Linh, tự hỏi mình, có phải rồi cũng sẽ có ngày mình cũng cười hạnh phúc như thế?

Nhưng người đàn ông nào sẽ mang đến cho cô thứ hạnh phúc như vậy?

Chẳng lẽ là tên Khương Đường ngu ngốc kia sao?

Nhưng là khi cùng hân ở chung một chỗ, mặc dù có lúc rất ngọt ngào ấm áp, nhưng trong lòng luôn có gì đó bất an, giống như một trái bom nổ chậm, bất cứ lúc nào sẽ muốn là sẽ bùng nổ.

Giống như lúc này.

Thật ra ngay từ khi nhìn thấy Khương Đường bước ra khỏi phòng, cô đã cảm thấy hối hận vì lời nói của mình nhưng vì sĩ diện khiến cô không cách nào mở miệng nói câu xin lỗi trước.

Rốt cuộc là cô muốn thế nào đây?

Tại sao có thể nói với người mình thích mà nói những đau lòng như thế?

Cô cắn cắn môi dưới, quyết định hỏi thăm ý kiến bạn tốt: "Diệp Linh, tớ có thể hỏi cậu chuyện này không?"

"Được chứ, chúng ta là bạn tốt mà, cái gì cũng có thể hỏi."

"Tên Đầu Gỗ đó có để ý đến tuổi tác của cậu không? À, ý tớ không muốn nói cậu lớn tuổi, cũng không có ý nói cậu là trâu già thích gặm cỏ non, chẳng qua là... .chẳng qua...phụ nữ lại đi yêu người đàn ông nhỏ tuổi hơn mình, người ngoài nhìn vào sẽ cho rằng đây là chuyện bình thường ư?"

"Tuổi tác có quan hệ gì chứ? Cũng không phải là kém nhau chín hay mười tuổi gì, cùng lắm tớ chỉ hơn Đầu Gỗ của tớ có hai, ba tuổi thôi, hân cũng biết chuyện này từ lâu rồi."

"Hân thật sự không để ý chuyện này sao?"

"Tại sao lại phải để ý đến vấn đề này?" Diệp Linh không hiểu.

Viên Viên cúi đầu trầm tư.

"Viên Viên, cậu đang lo lắng cái gì hả? Cậu cho rằng Khương Đường không xứng với cậu sao?" Diệp Linh tò mò hỏi "Thật ra thì tớ cũng cảm thấy hân không xứng với cậu, mặc dù hân là sinh viên xuất sắc của Đại học Y, tương lai sẽ trở thành bác sĩ, nghề bác sĩ là nghề hái ra tiền thật đấy là quan niệm lạc hậu rồi, ai không biết thời buổi này, bác sĩ làm việc vừa áp lực cao mà tiền lương lại ít. Tuy Khương Đường không chú ý đến tiền bạc nhưng là hân cũng đã bắt đầu vì áp lực công việc mà thấy hối hận vì đã chọn ngành Y này! Hân thật là kẻ không có tiền đồ mà."

"Không phải hân không có tiền đồ!" Viên Viên không tự chủ lập tức nói lại.

Diệp Linh buồn cười liếc nhìn cô một cái "Đau lòng sao?"

Thật ra thì cô cũng không phải là có ý muốn quở trách em trai của mình, chẳng qua thân là chị, cũng không thể thiên vị nói tốt cho hân!

"Tớ không biết... Ôi! Tớ thật không biết làm sao nữa!" Viên Viên chán nản ôm lấy đầu "Yêu rốt cuộc là cái gì? Tớ một chút cũng không hiểu! Chỉ biết là bây giờ tớ làm gì cũng không được, nhất là khi cùng Khương Đường ở chung một chỗ, tớ giống như hoá thành người khác, rõ ràng là tớ biết tớ làm như vậy là không đúng, trong lòng tớ không muốn thế, nhưng tớ vẫn không có cách nào ngăn cản chính mình. Cứ tiếp tục thế này, tớ sợ sẽ có ngày làm ra loại chuyện điên rồ gì nữa."

Diệp Linh mỉm cười nhìn cô, nói: "Đây chính là yêu đấy, Viên Viên. Chào mừng cậu cùng tớ rơi vào cái bẫy tình yêu này ."

Bạn đang đọc truyện *Dưa Gang Nhỏ Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Hôm nay vẫn tập nập người ra kẻ vào.

Một đôi nam nữ đứng ở trước cửa ra vào phòng cấp cứu, người phụ nữ giống như vẫn đang cố khuyên người đàn ông đi vào, mà người đàn ông kia đang một tay ôm ngực, vẫn là bộ mặt không tỉnh ngượng.

Nếu là bình thường, hẳn đã sớm đánh cho người phụ nữ này mấy bạt tai, nhưng mà hôm nay hẳn không có chút sức lực nào...Đáng chết! Tội qua hung hăng cùng người đàn ông kia đánh nhau một trận, hẳn toàn thân đau nhức đến không thể nào ngủ được, khiến bạn gái của hắn nhịn không được nữa, lời lôi kéo kéo hắn đến bệnh viện.

Nhưng có đánh chết hắn cũng sẽ không vào, nếu để bạn gái hắn biết hắn sợ chích, thậm chí chỉ cần nhìn thấy cây kim là hắn sẽ xỉu ngay lập tức, nhất định lúc đó hắn sẽ bị cười nhạo.

Không được! Đánh chết hắn cũng không đi!

“Không! Đừng làm phiền anh nữa” Hắn gắng sức đưa tay đẩy bạn gái ra, nhưng lại khiến cô thuận thế kéo đi vào phòng cấp cứu “Này, làm gì vậy! A Mân, buông anh ra...”

“Anh đã đau đến thế này lại còn không chịu gặp bác sĩ, lỡ như anh chết ở nhà thì phải làm thế nào? Chúng ta vẫn còn nợ người ta ba tháng tiền nhà đấy”

“Mẹ kiếp, đồ phụ nữ ngu ngốc! Mở mồm ra là như con quạ, chỉ biết nói điều xui xẻo”

Hai người vừa cãi nhau vừa vào phòng cấp cứu, chỉ thấy bên động đúc, y tá bác sĩ chạy tới chạy lui, tay vừa ôm bệnh án, tay vừa cầm bình nước biển, bệnh nhân nằm đầy giường, “mỗi người một vẻ” khổ sở, có người đau nặng còn không ngừng rên la.

"A Mân, chúng ta đi thôi! Hơn nữa anh không có bệnh, khám bệnh rất tốn tiền!"

"Không sao, bố em đã giúp chúng ta đăng kí bảo hiểm y tế rồi, bây giờ thẻ bảo hiểm vẫn còn thời hạn sử dụng."

“Anh nói không là không, em thật phiền phức!” Hắn nổi giận, đang muốn đưa tay đánh người, trùng hợp có một y tá đẩy xa thuốc đi tới, ngăn dưới của xe là một thùng rác đựng đầy kim tiêm đã sử dụng xong, còn có mấy miếng bông y tế dính máu nữa...

A... Máu... Kim tiêm... Đột nhiên đầu hắn rất choáng váng, tay cũng mềm nhũn ra.

※ ※ ※ ※ ※ ※

Giảng co nửa ngày, hai người cuối cùng cũng vào đến phòng cấp cứu, hắn sắc mặt tái nhợt, bực tức ngồi chờ bác sĩ, không lâu sau, một bác sĩ đi tới trước mặt họ.

“Thấy chỗ nào không thoải mái?” Bác sĩ giọng nói có chút khó chịu.

Người đàn ông đang nổi giận, vốn đang muốn đập tay xuống bàn thể hiện oai phong một chút ...

"Hà! Là mày!"

Người đàn ông đưa tay run rẩy chỉ vào vị bác sĩ đeo kính gọng vàng lịch sự đang ngồi trước mặt. Chẳng lẽ cái tên đánh hắn đến thâm vào tội qua chính là người bác sĩ này?

"A Mân! Đi mau!" Hắn đứng lên liền muốn rời đi, lại bị bắt được.

Khương Đường khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh “Đến rồi thì khám luôn đi. Hừ, tôi sẽ “cẩn thận” kiểm tra vết thương tội qua cho anh. Đến đây!” Nói xong, hắn liền kéo tay tên côn đồ đến cái giường bệnh bên trong.

"A Mân —— A Mân —— mau đưa anh ra khỏi đây!" Người đàn ông hỗn hển kêu.

"Ồn ào chết được!" Khương Đường tròn mắt nhìn hắn một cái "Là một người đàn ông làm ơn khí thế một chút có được hay không? Vào đến đây rồi mà còn la hét gì nữa, chẳng lẽ anh là con nít à? Anh sợ chích sao?"

Căn cứ vào việc quan sát mấy tháng nay, lại thấy biểu hiện không hợp tác của tên côn đồ này, liều chết muốn rời khỏi, tám chín phần là vì sợ chích rồi.

Có những người đàn ông, thân to lớn cũng phải hơn 1m80, nhưng khi nhìn thấy kim tiêm mắt sẽ tròn trắng lên.

"Ài! Ai thêm sợ chích chứ!" Người đàn ông cất mạnh phản bác.

"Ha ha, đây là do anh nói đấy nhé." Khương Đường lại lộ ra nụ cười làm da đầu người khác tê dại.

Nằm trên giường bệnh tên côn đồ bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Ông trời ơi! Quý thần tiên địa ơi! Làm ơn phù hộ cho con có thể sống sót mà rời khỏi nơi này, con thề con sẽ không bao giờ làm chuyện xấu nữa... .cũng sẽ không đánh A Mân nữa! Con thề!

Khương Đường xoay người về phía A Mân đang bị hù dọa cho ngẩn người, nói: "Cô này, khuyên cô tốt nhất là đi ra ngoài chò, nếu không tôi sợ chút nữa cô sẽ té xỉu mất thôi." Sau đó, hắn gọi y tá bên ngoài vào "Y tá, tôi có một bệnh nhân bị bệnh nặng, cần hai kim tiêm loại lớn nhất, phiền cô!"

A Mân đang hốt hoảng ra khỏi phòng khám, lại nhìn thấy y tá mang vào hai ống kim tiêm cực lớn đi vào.

Ba giây sau, cô nghe một tiếng kêu vô cùng thê thảm, hơn nữa lại là từ trong chính miệng của bạn trai cô phát ra.

"Ôi, A Tùng, thật xin lỗi."

Thật ra thì em cũng rất sợ thấy ống chích.

※ ※ ※ ※ ※ ※

Hôm nay sắc mặt Khương Đường vẫn rất khó nhìn, không nói không cười, nhưng trong mắt các cô y tá thì đó là một khuôn mặt lạnh lùng, mang đầy vẻ chín chắn hấp dẫn của đàn ông.

Trên thực tế, tối hôm qua hắn một đêm không ngủ.

Từ sau khi rời khỏi nhà Trình Viên Viên, hắn đi bộ trên đường thật lâu cho tức giận tiêu mất rồi mới từ từ trở về nhà.

Mặc dù buộc mình không được nghĩ đến, nhưng hắn lại không thể khống chế đầu óc của mình, nằm trên giường lăn lộn lại, vẫn là nghĩ đến những lời nói của Trình Viên Viên.

Hắn thật sự chỉ xem cô là chị thôi sao?

Hắn vẫn không thể hiểu được suy nghĩ của mình, cho dù hắn đã cố nhớ lại trong quá khứ, hắn thật sự đối với Trình Viên Viên là cảm giác gì, giờ phút này hắn chỉ thấy trong đầu mình là một đám mây đen mờ mịt, nghĩ mãi cũng không ra, chỉ biết trong lòng rất buồn bực, giống như có sự hiểu lầm gì đó ở đây, nhưng là hiểu lầm về cái gì thì hắn không cách nào giải thích được.

Hắn làm sai sao?

Nếu như sai, vậy thì sai chỗ nào?

Nhưng hắn không muốn cứ như vậy mà mất đi Trình Viên Viên, chỉ cần vừa nghĩ đến sau này sẽ không còn được gặp cô, không được nghe giọng nói của cô, không được ôm lấy thân thể đầy đặn của cô mà yêu thương chiều chuộng, hắn đã cảm thấy thật bất an, thậm chí là không thở nổi.

Rốt cuộc đây là loại cảm giác gì?

Là yêu sao?

Tình yêu rốt cuộc là gì?

Tại sao vừa ngọt ngào vừa khổ sở, vừa yên tĩnh lại vừa âm ỉ như vậy, rõ ràng là muốn cùng nhau ở chung một chỗ, nhưng sao vừa nhìn thấy nhau đã cãi vã không ngừng, đề rồi một mình hối hận thế này?

Thật sự vừa có vẻ nhàm chán lại không logic khoa học, giống như một vòng tròn rối rắm không lối thoát nhưng tại sao lại khiến con người ta vì yêu nhau mà không hề thấy mệt mỏi?

Có phải loại cảm giác yêu không biết mệt mỏi này chính là điểm chung duy nhất của bọn họ, khiến họ có thể chịu đựng nhau, học cách tiếp nhận thiếu sót của đối phương, cùng nhau vun đắp cho tình yêu này?

Khương Đường suy nghĩ mãi đến khi sắc trời sáng dần cũng vẫn chưa rút ra được kết luận gì.

Đúng lúc này Ôn Phong Nhã gọi điện cho hắn, bảo là muốn đưa bạn gái về nhà ra mắt cha mẹ, nhờ hắn giúp hắn trực ở phòng cấp cứu một đêm.

Hắn không suy nghĩ nhiều liền đồng ý, dù sao hiện tại hắn cũng không dám đi tìm Trình Viên Viên...

Hắn càng nghĩ càng khổ sở, cảm giác mình giống như bị vứt bỏ, không ai muốn hắn, khó trách sắc mặt của hắn hôm nay lạnh lùng không vui.

Tuy là các giáo sư đã từng nói qua, làm bác sĩ không nên để chuyện riêng phiền nhiễu, tránh ảnh hưởng đến quá trình chữa bệnh cho bệnh nhân, nhưng mà loại chuyện yêu đương như vậy, cho dù là thánh nhân cũng không cách nào không chết tâm tình?

Hắn... Bắt đầu có chút ghét yêu, thì ra là đây chính là cảm giác yêu, thì ra yêu không phải là hoàn toàn tốt đẹp, thì ra yêu cũng có nhiều rắc rối như vậy.

Không phải chỉ cần dựa vào ngọn lửa tình yêu là có thể giải quyết hết thấy vấn đề hay sao?

Hắn không khỏi bắt đầu hoài nghi.

※ ※ ※ ※ ※ ※

Bắt đầu hoài nghi, không chỉ có mỗi Khương Đường.

Trình Viên Viên đêm qua cũng ngủ không ngon, có nhiều lần cô cầm điện thoại lên, rồi lại chán nản để xuống.

Mặc dù vẫn tự an ủi mình, hiện tại cũng đã rạng sáng, gọi điện thoại đi chẳng qua là quấy rầy người ta mà thôi, nhưng trong lòng cô biết, thật ra là vì cô nhất gan, lấy cớ trốn tránh mà thôi.

Cô không nên nói với Khương Đường như vậy, nhưng là chỉ cần vừa nhắc tới tuổi, cô đột nhiên sẽ cảm thấy rất bất an. Cần thận suy nghĩ một chút, có lẽ cô không thể giống như Diệp Linh, cứ như vậy ngốc nghếch tin tưởng sẽ có người thật lòng yêu mình.

Cho dù có, cũng là bởi vì thân thể của cô, mà không phải bởi vì "thật lòng" mà yêu cô.

Như vậy, đến khi cô hoa tàn liễu rũ rồi, người kia có phải hay không sẽ không còn yêu cô nữa?

Cũng là bởi vì ý thức được điều này, cho nên cô mới có thể bất an, mới có thể muốn bảo vệ mình, nhất thời tàn nhẫn mà đem tất cả sai lầm giao cho hắn.

Như vậy cô, giống như rất xảo quyết.

Buổi sáng, Trình Viên Viên rửa mặt qua loa rồi đi làm.

Vành mắt cô bị thâm đen giống như gấu trúc, rất nhiều học sinh len lén gọi cô là "Cô giáo gấu trúc".

Viên Viên nghe được cũng chỉ cười cười.

Gọi cô "Cô giáo" là tốt rồi, không còn gọi cái gì "Chị..." là tốt rồi...

Không biết tại sao, lòng của cô đột nhiên đau, ánh mắt u buồn, giống như có cái gì đó mơ hồ trong tầm mắt.

"Cô Viên Viên, sao cô khóc?"

Cô vội vàng lau nước mắt, quay đầu lại lộ ra nụ cười.

Đứng phía sau chính là thầy thực tập mới đến nhà trẻ tháng trước Lưu Thủ Hồng.

"Không có sao, thầy Lưu, chẳng qua là có hạt cát bay vào mắt tôi." Cô cười cười nói.

"Có thật không? Có sao không? Để tôi xem giúp cô." Lưu Thủ Hồng đột nhiên rất khẩn trương đến gần, đưa tay nâng mặt của cô lên, cẩn thận nhìn vào mắt của cô.

Viên Viên bị hắn chạm đến sợ hết hồn, qua mấy giây sau mới nhớ lại nơi này là nhà trẻ, hơn nữa động tác như thế cũng quá mập mờ, vì vậy vội vàng lui về phía sau mấy bước.

"Không sao, tôi hiện tại đã không sao." Gò má cô không khỏi có chút nóng.

Mong là cô chỉ đa nghi thôi?

Lưu Thủ Hồng bộ dáng rất lịch sự, nhìn thoáng qua rất giống Khương Đường, chẳng qua là hắn gầy hơn, động tác giờ tay nhấc chân cũng không toát lên sự linh hoạt mạnh mẽ mà người đàn ông vốn có, thay vào đó là có sự duy dằng cùng tí mỉa quan tâm.

Trong nhà trẻ này hầu như chỉ toàn cô giáo, nên người đàn ông này tương đối được hoan nghênh không ít, có nhiều cô thậm chí còn kết thân với hắn, đem chuyện tình cảm của mình ra tâm sự cùng hắn, còn hắn cũng rất kiên nhẫn lắng nghe, còn đưa ra lời khuyên có ích nữa chứ.

Trình Viên Viên tuy có phiền não với chuyện giữa cô và Khương Đường, nhưng cũng không đem chuyện của mình tâm sự với Lưu Thủ Hồng.

Cô cho rằng tình cảm là chuyện cá nhân, cũng chỉ có người trong cuộc mới hiểu được, nói cho người khác nghe bất quá cũng chỉ tranh thủ được chút an

ủi xã giao mà thôi.

Nói cho cùng thì chỉ có mình tự nhìn rõ vấn đề mới có thể giải quyết được vấn đề.

Lúc này, Lưu Thủ Hồng đột nhiên hỏi: "Cô giáo Viên Viên, cô gần đây tâm tình giống như không tốt lắm, là gặp phải chuyện tình cảm gì phiền toái sao?"

Viên Viên nhìn hẩn một cái, mặc dù cảm thấy hẩn như vậy hơi bất lịch sự, nhưng cô vốn là lòng dạ hiền lương cũng không tiện chấp nhất so đo cùng hẩn.

"Cũng không chuyện gì, chẳng qua là có chút vấn đề khó giải quyết mà thôi..." Vừa nói cô vừa thở dài.

Về mặt của cô hết thấy đều lọt vào mắt Lưu Thủ Hồng.

Trong nháy mắt, sắc mặt của hẩn thay đổi, sau đó lại khôi phục bộ dáng hoà nhã dễ gần thường ngày.

Hẩn cười nói với Viên Viên: "Như vậy đi, tan việc chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm? Thật ra hôm nay, các giáo viên khác đều rất lo lắng cho cô nhưng lại ngại hỏi cho nên mới nhờ đến tôi."

Viên Viên gật gù "Thì ra là như vậy, thật ngại quá, tôi cũng không biết mình lại mang đến nhiều phiền toái như vậy." Cô vội vàng đối với hẩn cúi mình xin lỗi.

Lưu Thủ Hồng không nhịn được cười lên, vỗ vỗ đầu của cô "Không sao, hôm nay sau khi tan việc, chúng ta cùng nói chuyện một chút đi! Tôi dù gì cũng từng học qua tâm lý học, cũng có thể giúp cô."

Viên Viên vốn là muốn cự tuyệt, nhưng lại nghĩ đến cự tuyệt tâm ý của người ta như vậy thật là có hơi bất lịch sự. Để cho các đồng nghiệp lo lắng đã là không tốt, nếu như còn cự tuyệt nữa...

"Được rồi." Cô cũng chỉ đành đồng ý.

※ ※ ※ ※ ※ ※

Hết giờ tan học, Trình Viên Viên cùng đi dùng cơm với Lưu Thủ Hồng.

Hẩn lái xe đi làm, nên dùng xe chở cô tới vùng ngoại ô ở Đài Bắc dùng cơm.

Vừa ăn, hẩn vừa hỏi Trình Viên Viên nguyên nhân mà cô phiền não, cô không biết khéo léo cự tuyệt như thế nào, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đem chuyện giữa mình và Khương Đường nói cho hẩn biết.

Lưu Thủ Hồng nghe rất cẩn thận, cũng không đưa ra lời khuyên hay nhận xét gì, dù sao đối với Trình Viên Viên mà nói thì những lời khuyên kia cô cũng không cho là có ích.

Chỉ cần rời khỏi Khương Đường, lý trí của cô sẽ tỉnh táo nói cho cô biết nên làm thế nào, đâu mới là cách tốt nhất cho hai người. Điều phiền não duy nhất của cô chính là không biết làm thế nào để nói cho Khương Đường biết suy nghĩ trong lòng cô.

Lưu Thủ Hồng sau khi nghe xong, gật đầu một cái, sau đó nói: "Xem ra vấn đề này hai người cần ngồi xuống nói chuyện mới được."

Viên Viên thở dài.

Nói nhảm, cái đó cô cũng biết mà!

Cô cảm thấy bữa cơm hôm nay có chút buồn bức, giống như cũng không giúp được cái gì...

Lưu Thủ Hồng nuốt nước miếng, đột nhiên nhìn chằm chằm môi của cô "Cô giáo Viên Viên, son môi của cô bị nhạt rồi, cô có muốn đi trang điểm lại một chút không?"

"À! Vậy sao? Cảm ơn anh, tôi xin phép." Viên Viên vội vàng rời chỗ ngồi.

Vừa đi tới nhà vệ sinh vừa suy nghĩ, cô cảm thấy có gì đó không đúng.

Cảm thấy thầy giáo Lưu hình như không giống những người đàn ông bình thường.

Ngay cả Khương Đường cũng sẽ không chú ý tới son môi cô có nhạt hay không - hẩn tám phần chỉ biết chú ý hôm nay áo cô có cái nào bị rơi ra hay không thôi - nhưng mà thầy giáo Lưu lại chú ý tới, người đàn ông tỉ mỉ như vậy, cũng thật là lạ.

Nhưng lạ chỗ nào, cô cũng không biết.

※ ※ ※ ※ ※ ※

Khi Viên Viên trở lại chỗ ngồi, thấy bên cạnh Lưu Thủ Hồng đã có hai chén trà sữa nóng.

Hắn nhiệt tình đem một chén đưa cho cô "Đây là trà sữa ông chủ đặc biệt làm, là Tích Lan Hồng Trà, dùng với sữa, mùi vị rất tuyệt !"

Trình Viên Viên nhận lấy chén trà bằng sứ, thời điểm đang muốn uống, cô chú ý tới lúc Lưu Thủ Hồng uống trà, cái tay cầm chén trà kia nhếch lên một ngón út... Sao lại yếu điệu như vậy?

Hai người uống trà xong, Lưu Thủ Hồng đột nhiên vội vã muốn rời đi.

"Cô giáo Viên Viên, thật xin lỗi, tôi đột nhiên quên tối hôm nay có chuyện phải làm, cho nên bây giờ phải trở về, thật xin lỗi! Khiến cô cảm thấy phiền, bất quá để cho tôi đưa cô về nhà được không?"

"Không sao, không sao, anh có việc gấp hãy mau đi làm đi, không cần phải để ý đến tôi."

Thật ra thì nghe Lưu Thủ Hồng nói như vậy, ngược lại Viên Viên thờ phào nhẹ nhõm.

Không biết tại sao, cô cảm thấy ở cùng thầy giáo Lưu ở chung một chỗ có một loại cảm giác bị đè nén, để cho cô rất không tự nhiên.

"Không được, tôi nhất định phải đưa cô về nhà, làm đàn ông nên có phong độ một chút."

Viên Viên không từ chối được hắn, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng đáp ứng.

Nhưng là trên đường về nhà, cô đột nhiên cảm thấy mí mắt có chút nặng nề.

Cô xoa xoa mí mắt, nghĩ thầm, chắc là vì tối qua không ngủ thôi!

Lưu Thủ Hồng nhìn thấy động tác dụi mắt của cô, khóe miệng lộ ra nụ cười khó hiểu.

※ ※ ※ ※ ※ ※

Còn chưa về đến nhà, Trình Viên Viên đã cảm thấy buồn ngủ, mắt của cô nặng đến nỗi mở không lên, hiện tại xe chạy đi đâu cô cũng không biết, ngay cả Lưu Thủ Hồng nói gì với cô, cô cũng chỉ nghe câu được câu mất, rồi lại qua loa gật đầu.

Một lát sau, xe dừng lại.

Lưu Thủ Hồng đem cô đỡ ra ngoài xe, đi một đoạn đường ngắn, mở ra một cánh cửa, tiếp, cô gục ở trên giường lớn mềm mại.

Viên Viên trong lòng có chút buồn bực, kỳ quái, thế nào vừa vào cửa đã đến phòng ngủ? Trước cũng cần đi qua phòng khách không phải sao?

Nhưng cô hiện tại rất buồn ngủ, cái gì cũng không muốn suy nghĩ, chỉ muốn ngủ một giấc.

Chợt có người cởi quần áo của cô, nhưng cô đã toàn thân vô lực, trong đầu tuy ý thức mơ hồ, nhưng cô biết có cái gì đó không đúng, lại không có sức lực phản kháng.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra... Đây là nhà của cô sao?

Người đàn ông đang cởi quần áo cô là ai?

Trước ngực chợt lạnh, áo ngoài đã bị bỏ đi, chỉ còn lại nịt áo ngực, cô bản năng bắt được chân bông, muốn che lấy người, lại nghe tiếng "tách tách".

Tiếp theo, thanh âm kia lại vang lên mấy lần.

"Hừ hừ, có cái này, tôi sẽ không sợ cô còn có thể cùng người đàn ông kia ở chung một chỗ..." Lưu Thủ Hồng nói.

Viên Viên nhú chặt lông mày. Hắn đang nói cái gì, cô nghe thế nào cũng không hiểu.

"Tốt lắm, tới lúc rồi..." Hắn đem tay đưa về phía nửa người dưới cô.

Vừa lúc đó, cửa phòng đột nhiên bị đá văng.

"Khôn kiếp! Mày không muốn sống rồi! Mày cho rằng Viên Viên của tao là ai hả?"

Người xông tới không ai khác, chính là Khương Đường.

Hôm nay hắn vốn là muốn cùng Trình Viên Viên nói rõ ràng, cho nên thừa dịp đến cửa nhà trẻ muốn chờ cô tan việc. Hắn đang muốn hỏi tại sao bạn học Thi Vịnh Triền lại muốn cùng đi đến nhà trẻ với hắn, nào biết mới vừa đến cửa nhà trẻ, đã thấy Trình Viên Viên ngồi lên xe một người đàn ông khác rồi đi.

Hắn vội vàng đón taxi, theo dõi hai người kia, Thi Vịnh Triền cũng đi theo xem náo nhiệt.

Hai người theo tới nhà hàng, lại một đường theo tới khách sạn, Khương Đường rốt cục không kèm chế được, bạo lực uy hiếp nhân viên khách sạn nói cho hắn biết số phòng của Trình Viên Viên, sau đó liền vọt vào trong phòng "bắt kẻ thông dâm" .

Lửa giận ngút trời, hắn đá văng cánh cửa, vừa đúng lúc nhìn thấy áo quần Trình Viên Viên xốc xếch, cả người co rút nằm trên giường, trong ngực ôm chần bông mà "móng lợn" của tên đàn ông kia đang mò đến đùi cô. Tức giận nảy giờ bị kèm chế rốt cuộc cũng bùng phát, Khương Đường xông lên nắm cổ áo đối phương, hướng mặt phải của hắn giáng xuống một cú đấm trời giáng.

"Mày muốn chết sớm một chút có phải không, tao tuyệt đối sẽ làm cho mày chết một cách rất khô sở!"

Hắn đang muốn đánh tiếp nữa, Lư Thủ Hồng đột nhiên hô to "Cục Đường! Cậu không biết tớ sao?"

"Mày là thằng nào! Tao làm sao có thể biết mày? Dám đụng đến người phụ nữ tao, mày đi chết đi ... " Một cú đấm nữa lại rơi xuống.

"Tớ là bạn học Lư Thủ Hồng ở trường trung học đây!"

"Không có ấn tượng!"

"Chính là người bị bạn bè trong lớp khi dễ, sau đó..."

"Mày nói hươu nói vượn gì đó! Chờ tao đánh chết mày trước đã rồi hãy nói!"

"Cậu quên rồi sao? Ngày tốt nghiệp hôm đó tớ đã tỏ tình với cậu đấy!"

Khương Đường dùng quả đấm giữa không trung.

Tò tình?

Hắn nghi ngờ nhìn chằm chằm người trước mặt bị hắn đánh cho hai cú, mặt đang sưng phù giống hệt như cái đầu heo.

Vừa nghe như thế, hắn giống như có chút ấn tượng... Buổi lễ tốt nghiệp trung học ngày đó, có một tên con trai không biết xấu hổ chạy đến tìm hắn, nói là có chuyện quan trọng muốn nói cho hắn biết, sau đó...

"Là mày?" *đám xuống tay với TVV cho nên em để KĐ gọi mày-tao luôn, không bạn bè gì hết*

"Đúng vậy, là tớ!" Lư Thủ Hồng thấy hắn nhận ra mình, cao hứng vô cùng "Mặc dù cậu cự tuyệt tớ, nhưng là mấy năm qua, tớ vẫn chưa quên cậu!"

Quả đấm dùng ở giữa không trung tiếp tục quỹ đạo của nó, rơi xuống cầm của Lư Thủ Hồng .

"Khốn kiếp! Là vì tao cự tuyệt mày mà mày dám đem tất cả trút lên người phụ nữ của tao sao?"

"Tớ làm vậy là không đúng sao!" Lư Thủ Hồng đau lòng, giống như bị ai đó vứt bỏ, oán trách kêu lên "Sao mắt cậu nhìn người kém như vậy, khi không lại đi coi trọng người phụ nữ vừa già vừa xấu xí như cô ta? Tớ có điểm nào kém cô ta chứ? Tớ chỉ là không có bộ ngực to như trái dưa gang giống cô ta thôi. Tớ không phục! Tớ muốn thừa lúc cô ta bất tỉnh mà chụp hình nude của cô ta, sau đó uy hiếp bắt cô ta chia tay với cậu, nếu không được tớ cũng không ngại nói rằng tớ và cô ta đã lên giường với nhau, hơn nữa còn là cô ta dâm dăng không buông tha cho tớ..."

"Câm mồm! Viên Viên không phải là loại người như vậy!"

"Không phải sao? Vậy cậu nhìn xem bộ dáng cô ta hiện tại là sao!" Lư Thủ Hồng đắc ý giờ máy chụp hình lên "Tớ đã chụp lại hết rồi!"

Khương Đường dùng sức thở ra một hơi, vươn tay ra dùng sức đuổi thẳng (giống như đang khởi động tay chân vậy), ánh mắt toát lên sự tức giận ngút trời xanh, khiến cho Lư Thủ Hồng nhìn thấy cũng phải phát run.

"Tốt lắm, nếu như mày chán sống như vậy, tao sẽ giúp mày toại nguyện."

"Cậu... Cậu muốn làm gì?" Lư Thủ Hồng hoảng sợ.

Khương Đường cười lạnh một tiếng "Tao muốn để cho mày phải hối hận vì những gì đã làm hôm nay."

Bạn đang đọc truyện *Dưa Gang Nhỏ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Bà lão quét dọn từ từ đi qua hành lang khách sạn lầu ba.

Hai bên hành lang từng cửa phòng được khóa chặt, nếu như chú ý lắng nghe, cũng có thể nghe trong mỗi phòng truyền ra âm thanh khác nhau.

Bà từ từ đi, lúc này, rồi đột nhiên dừng lại trước cửa một căn phòng. Trầm ngâm nghe động tĩnh phía sau cửa, bà hơi nhú mào một cái.

Nơi này giống như là có hai người đàn ông, hơn nữa hình như đang rất kịch liệt, một người liều chết gào khóc, một người khác giống như là không chút “thư hoa tiếu ngọc”...”Ồi, ban ngày ban mặt làm thế nào mà hai người đàn ông lại có thể “mãnh liệt” như vậy chứ? Còn có cô gái kia cũng thật là kì, sao lại thích xem hai người đàn ông ấy ở chung một chỗ, làm ra loại chuyện như trong “Tiểu thuyết Manga”...” Bà lão lắc đầu một cái, cảm chổi rồi đi.

Trong phòng, Lưu Thủ Hồng bị đánh đến không còn lực chống đỡ, hắn không nghĩ tới bề ngoài Khương Đường nhả nhện nhưng nóng giận lên lại có thể thô bạo như vậy, hơn nữa còn đánh vào mặt của hắn mạnh như vậy! Lỡ như hắn huy luôn khuôn mặt thì phải làm sao bây giờ? Lỡ như trên mặt lưu lại vết sẹo thì phải làm sao bây giờ? Tiếc cho công sức hắn chăm sóc da mặt mình kĩ càng như vậy!

Còn có, máy chụp hình còn bị Khương Đường một cước đạp nát! Hắn đã phải bỏ ra một số tiền lớn để mua đó.

Mặc dù trong lòng oán trách, nhưng miệng Lưu Thủ Hồng không ngừng xin tha "Đừng, đừng đánh nữa... Van xin cậu... Tớ biết sai rồi... Lần sau không dám... Ồ..."

"Mẹ kiếp! Là đàn ông mà đến nước mắt nước mũi khoa trương như thế à?" Khương Đường vẫn còn rất tức giận.

Hôm nay hắn ở phòng cứu cấp nhìn thấy tên côn đồ đó tuy nhất gan nhưng cũng không có khoa trương như vậy!

Hắn gio chên lên, đang muốn hung hăng đá trật lỗ mũi Lưu Thủ Hồng, đột nhiên có người kéo hắn lại.

Hắn hồ nghi xoay đầu, hỏi: "Cậu tại sao lại ngăn cản tớ?"

Thị Vĩnh Triển lúc nào cũng có chút âm dương quái khí, lúc này mắt lóe ra ánh sáng quỷ dị, còn lộ ra nụ cười không có ý tốt.

"Đối phó hạng người như thế, đánh cũng không có ích lợi gì. Tớ biết phải "dạy dỗ" hạng người này như thế nào, đem hắn giao cho tớ, sau này tớ đảm bảo hắn sẽ không tìm cậu gây phiền toái nữa."

"Thật sao?" Khương Đường cẩn thận quan sát về mặt quái dị của hắn.

Đột nhiên, hắn hiểu.

Không thể nào? Thì ra là bạn học cùng lớp nhiều năm với hắn cũng là cái...

Thị Vĩnh Triển vỗ vỗ bờ vai của hắn "Đem người phụ nữ cậu mang đi đi, nơi này để lại cho chúng tớ."

Cái "chúng tớ" là ám chỉ ai vậy?

"Cậu cũng không phải là muốn..." Trong đầu Khương Đường đột nhiên xuất hiện rất nhiều hình ảnh bình thường sẽ không nghĩ đến.

"Phòng cũng đã đặt rồi, không cần lãng phí. Cậu mau đưa người kia đi đi, không nên quấy rầy chúng tớ.

Rốt cuộc là ai quấy rầy ai chứ?

Khương Đường rất muốn hỏi như thế, nhưng hắn nghĩ, trước hãy rời khỏi chỗ này đã, có gì nói sau cũng chưa muộn, tránh đến lúc đó hắn lại bị vạ lây xui xẻo.

Hắn giúp Trình Viên Viên mặc quần áo tử tế, rồi vội vàng ôm cô rồi đi.

Sau đó, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Hai người đàn ông này.

Thị Vĩnh Triển nhìn Lưu Thủ Hồng ngồi dưới đất, nở nụ cười hắc ám.

"Cậu... Cậu định làm cái gì?"

"Cậu cũng biết. Nơi này là khách sạn, tới nơi này dĩ nhiên chính là làm “chuyện nên làm”."

"Cậu... . Cậu không được tới đây!"

"Yên tâm, tôi sẽ rất dịu dàng." Thị Vĩnh Triển một mặt cười lạnh một mặt rút thắt lưng trên người ra nắm chặt.

"... Có thật không?" Lưu Thủ Hồng run rẩy hỏi.

Vậy cái thất lưng kia dùng để làm gì? Tại sao hấn đột nhiên lại có dự cảm không tốt thế này?

"A! Trời ạ! Thật là đau! Cậu không phải muốn..."

Hai mươi phút sau.

Bà lão quét dọn lần nữa chậm chậm đi qua cửa, lần này, bà lại ngừng lại, chân mày nhăn lại sâu hơn.

Nghe tình huống này, giống như bên trong đang đùa cái gì SM đúng không?

Ôi, giới trẻ bây giờ thật là, hi vọng đừng đùa đến nỗi xảy ra án mạng.

※ ※ ※ ※ ※ ※

Khương Đường ôm Trình Viên Viên ra khỏi khách sạn, liền kêu xe taxi trực tiếp về nhà.

Thật may là cha mẹ đều không có ở nhà, như vậy hấn không cần nhiều lời giải thích tình huống này.

Hấn đem Viên Viên ôm vào phòng của mình, đặt trên giường.

Lại không yên tâm kiểm tra thân thể của cô một chút, xác định cô chẳng qua là uống thuốc ngủ, cho nên ngủ rất say, Khương Đường mới thở phào nhẹ nhõm.

Hấn rót ly nước, sau đó ngồi ở mép giường uống một hơi cạn sạch.

Tâm tình cuối cùng cũng ổn định lại một chút.

Nhớ lại cảnh tượng nhếch nhác trong khách sạn, ngay cả chính hấn cũng cảm giác có chút không thể tưởng tượng nổi.

Giống như chỉ cần bắt gặp Trình Viên Viên cùng ai đó có quan hệ, hấn sẽ không cách nào khắc chế tính tình của mình, trở nên hung ác, muốn giết chết tất cả đàn ông nào dám đến gần cô.

Thì ra là hấn ghen nặng như vậy sao?

Khương Đường lẳng lặng nhìn phòng này. Lên đại học, hấn liền vào kí túc xá ở, rất ít khi về nhà. Trong phòng vẫn giống như trước, hình như không có thay đổi, vẫn như những năm trước.

Hấn vừa liếc nhìn người phụ nữ nằm ở trên giường, đột nhiên bật cười.

Chắc cũng đã mười năm rồi, hấn đã từng nằm trên cái giường này, hoa mắt suy tưởng vào nửa đêm Viên Viên sẽ âm thầm vào phòng của hấn “đánh lên” hấn...nhưng lại bị chị gái hấn phát hiện giẫm cọt mồi.

Có phải hay không chính là thời điểm đó, hấn đã có tình cảm với Trình Viên Viên?

Nhớ lại mấy năm gần đây, có rất nhiều người theo đuổi nhưng hấn lại không có cảm giác với ai cả, có phải là vì hấn vẫn luôn tìm kiếm hình ảnh của mối tình đầu?

Đúng vậy, hiện tại cuối cùng hấn cũng thừa nhận, hấn vẫn luôn tìm kiếm người phụ nữ mà hấn luôn nhớ và hiện tại người phụ nữ đó đang nằm trên giường hấn.

Hấn không biết mình từ lúc nào đã len lén yêu cô, có lẽ lúc bắt đầu chẳng qua là bị bộ ngực của cô hấp dẫn, hoặc là vì tính tình cô lương thiện nên đã làm rung động trái tim hấn, tóm lại lúc hấn phát hiện ra, hấn đã không cách nào tự kiềm chế bản thân mình.

Thế nhưng thời điểm đó, tuổi tác của bọn họ là một vấn đề lớn.

Hấn nhớ năm Viên Viên học trung học, đợi đến khi hấn lên trung học, cô cũng đã lên đến đại học, mỗi lần hấn thật vất vả và tiến vào một cấp học mới, cô cũng tiến lên một cấp học mới, để cho hấn vẫn chỉ có thể ở xa mà nhìn cô, đề tình yêu của hấn đối với cô giấu kín ở trong lòng.

Vốn là định cả đời đều không nói ra, cứ như vậy len lén ở một bên nhìn cô, nhưng là vào buổi tối say rượu đó, để cho hấn hết thầy đều thay đổi.

Đơn thuần chỉ là quan hệ thân thể, trong nháy mắt phá vỡ rào cản tuổi tác cùng cảm kị, hôm nay hấn đã là bác sĩ thực tập, còn cô là cô giáo nhà trẻ, trong xã hội bây giờ, tuổi tác đã không còn là vấn đề.

Khương Đường nhìn Viên Viên ở trên giường đang ôm chăn ngủ say, vẻ mặt càng ngày càng dịu dàng.

Chờ cô sau khi tỉnh lại, hấn nhất định phải nói cho cô biết, hấn muốn cùng cô ở chung một chỗ.

Hắn sẽ không xem cô như chị gái nữa, cũng sẽ không để cho bất kỳ người đàn ông nào ức hiếp cô, hoặc là dám nhìn bộ ngực của cô.

Từ nay về sau, hắn sẽ bảo vệ cô.

"Viên Viên, em yên tâm ngủ đi, có anh ở bên cạnh em, sẽ không có ai dám ức hiếp em." Khương Đường cúi đầu, hôn lên trán của cô.

Cho dù ở trong giấc mơ, Viên Viên cũng cảm giác được trên trán có cái gì đó nhẹ nhàng đụng vào, còn có người đàn ông trầm thấp níu non bên tai.

Cô theo bản năng đưa tay đụng cái trán, sau đó lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Trong mơ, cô giống như nghe có người ở một bên cười ha ha...

Viên Viên sau khi tỉnh lại, nghe Khương Đường kể lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đầu tiên là dọa đến sợ trắng bệch, ngay sau đó lại hiện đầy hắc tuyến.(Hắc tuyến : Đen lại)

"Viên Viên, em làm sao vậy? Anh đã đem em bình an trở về rồi, em không cần sợ hãi nữa."

Cô buồn bã nhìn hắn "Cục Đường à, anh như thế nào được hoan nghênh như vậy? Em sớm đã nghe Diệp Linh nói qua, anh rất được những cô y tá trẻ tuổi kia yêu thích, nhưng là không nghĩ tới ngay cả đàn ông cũng thích anh, cái thầy giáo Lưu kia, còn bạn học của anh nữa... Ôi, em tuyệt đối sẽ giành không lại bọn họ."

"Em đang nói hươu nói vượn cái gì vậy?" Khương Đường không khách khí vỗ vào đầu của cô.

Viên Viên bẽn lẽn nhìn chăm chăm hắn "Phải rồi, tôi chính là ngu ngốc! Tôi đã có tuổi rồi! Dáng người em khó coi, chỉ có bộ ngực là nhìn được một chút thôi, tôi nên vì điều này mà lấy làm tự tin hạnh diện phải không...Nếu như anh ở cùng tôi, tương lai anh sẽ thành đạt, anh sẽ chê tôi xấu xí, đã vậy còn già..." Cô cắn cắn ngón tay, lại bắt đầu thấy chán ghét chính mình "Nếu như tôi là anh, tôi sẽ không lựa chọn người phụ nữ như vậy..."

"Em im đi! Sau này không cho phép em nói như vậy nữa. Em có chỗ nào không tốt chứ? Lòng em lương thiện, yêu thương trẻ con, vóc người đẹp, gương mặt cũng thanh tú, mỗi điểm trên người em anh đều thích, không cần phải tự hạ thấp mình như vậy."

"Bây giờ thì anh nói như thế, nhưng sau này..."

"Nếu như em không cho anh cơ hội, thì làm sao anh chứng minh lòng mình với em đây?"

"Tôi, tôi không biết..."

Ôi, phiền chết! Cô thật sự không biết ! Trình Viên Viên quyết định trốn vào chăn trước đã rồi tính sau.

"Viên Viên, không cho em trốn tránh nữa, nếu không anh sẽ phạt em."

Viên Viên không để ý tới hắn.

Khương Đường không thể làm gì khác hơn là cũng bò theo vào trong chăn, một mặt sờ loạn còn một mặt nói: "Thật ra thì anh... lúc trước đây anh đã yêu thầm em từ rất lâu rồi, anh nhớ lần đầu tiên mộng xuân, nữ nhân vật chính không ai khác chính là em..."

"Đồ háo sắc! Không cho phép anh nói nữa!"

"Tên háo sắc này giờ đang muốn "ăn" em, lần này là em tự mình chui đầu vào lưới, ai bảo trốn lên giường anh làm gì!" Hắn cố ý giả giọng cười như tên "sói già háo sắc", vô cùng vui vẻ.

Hắn không nghĩ tới sẽ có ngày "mộng đẹp" trở thành hiện thực, trong giây phút này hắn thật sự muốn cho Diệp Linh nhìn thấy, ai bảo chị ấy từ sau đêm đó lúc nào cũng vô lương tâm đem chuyện "mộng xuân" ra cười nhạo hắn.

Mới nghĩ như vậy, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Hai người đang ngủ ngáy trong chăn cũng "khựng" lại, Khương Đường vén chăn lộ cái đầu ra nhìn về phía cửa, Diệp Linh đang đứng ở đó.

Không thể nào! Hắn chỉ là nói giỡn mà thôi, sao lại "lĩnh" như thế?

Hắn muốn đi mua vé số để thử vận may một chút, gần đây vận may của hắn thật là tốt.

"Cục Đường, người kia là ai, sao cùng với em núp trong chăn làm chuyện xấu vậy hả?"

Diệp Linh giống như bất gian tại trận lộ ra nụ cười đắc ý, bất kể hắn ngăn cản, cô đi tới trước giường tay bắt lấy chăn, dùng sức kéo ra.

"Hà? Viên Viên? Cậu... Cậu đi nhầm phòng sao?"

Tại sao bạn thân cô lại xuất hiện ở trên giường em trai mình ?

Trừ chạy lộn phòng, còn có lí do gì khác?

"Không, không phải như vậy... Diệp Linh cậu hãy nghe tớ nói, cái đó..." Viên Viên càng muốn giải thích, càng nói càng cà lăm.

Cuối cùng vẫn là Khương Đường thay cô giải thích "Chị, chị không nhìn lầm, Viên Viên cũng không có chạy nhào phòng."

Diệp Linh tốn năm giây để tiêu hóa những lời này.

Sau đó cô chỉ vào hai người nói "Hai người ở cùng một chỗ?" Cô nâng lông mày lên "Chuyện khi nào? Mình biết thẳng nhóc Cục Đường này đã thăm mền cậu từ trước, nhưng mà cậu khi nào lại bị nó lừa gạt vậy hả?"

Khương Đường không khỏi kháng nghị "Chị! Em là thật lòng yêu Viên Viên, không cần phải dùng thủ đoạn gì lừa gạt cô ấy."

Viên Viên ở một bên đang muốn nói, ban đầu là người nào đem cô chuốc say, sau đó đối với cô làm ra loại chuyện đó chứ?

Diệp Linh buông tay, giả bộ đáng vẻ bất đắc dĩ "Ôi, dù sao các người cũng đã gạo nấu thành cơm, tôi cũng không nói gì, bất quá..." Đột nhiên mắt cô lộ ra vẻ nguy hiểm, trừng Khương Đường "Nếu em dám để cho Viên Viên đau khổ, chị tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho em!" Nói xong, cũng không chờ hai người đáp lại, cô liền xoay người bước nhanh đi.

Khương Đường vội vàng nói: "Trước chúng em vẫn chưa muốn đem chuyện này nói cho ba mẹ nghe!" Hắn muốn tìm thời gian tốt đem Viên Viên chính thức giới thiệu cho cha mẹ, lúc này ngàn vạn lần không thể bị cái miệng rộng Diệp Linh làm hỏng.

"Không thành vấn đề!" Diệp Linh quay đầu lại nói, kế tiếp lại lập tức vọt tới ngoài cửa phòng cha mẹ "tuyên bố" cái tin tức "Ba, mẹ, mau ra đây nhìn! Tên nhóc Khương Đường kia đem phụ nữ về nhà qua đêm, hơn nữa phụ nữ còn là Viên Viên! Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút! Nếu chậm, bọn họ sẽ nhảy cửa sổ trốn mất!"

Khương Đường quay đầu lại, ôm đầu ngã xuống giường.

Hắn thật muốn trực tiếp đem Diệp Linh đánh cho bất tỉnh, sau đó đem cô tặng cho anh chàng Đầu Gỗ kia, nhờ anh ta "chiều cổ" tới cô một chút.

Lúc này, đột nhiên có cái gì đó đè ở bắp đùi của hắn, hắn cúi đầu nhìn thì ra là Viên Viên đang tựa đầu vào đùi hắn, mặt ảo não.

"Làm sao bây giờ? Lần này giống như toàn bộ thế giới đều biết."

"Biết cũng tốt." Khương Đường thờ dãi "Anh đột nhiên hiểu chị tại sao muốn làm như vậy, nếu không làm như vậy, em cả đời sẽ làm đà điểu, làm thế nào cũng không chịu đối mặt thực tế."

Viên Viên cúi đầu không nói, một lát sau, cô mới gật đầu một cái.

Xem ra chỉ có Diệp Linh là hiểu rõ khuyết điểm cô nhất!

Nếu "sự việc đã bại lộ", Trình Viên Viên đối mặt với lời mời ở lại cùng nhau ăn sáng của cha mẹ Khương Đường, đành nhắm mắt gạt đầu đại.

Trên bàn ăn không khí có chút kì lạ, trừ Khương Đường ra, ba người còn lại đều dùng ánh mắt tràn đầy hứng thú quan sát cô, làm cho cô cảm thấy rất không tự nhiên.

Cuối cùng là mẹ Diệp mở miệng trước: "Viên Viên, nhà chúng ta cũng đã rất lâu không có ở chung một chỗ nhàn nhã ăn sáng với nhau như vậy, nói đến điều này thì phải cảm ơn con rồi!"

Diệp Linh lập tức nói tiếp "Đúng vậy! Đúng vậy! Cục Đường sau khi lên đại học lại ở kí túc xá, rất ít khi về nhà. Trước kia, buổi sáng nó cũng chỉ nằm trên giường, nếu không thì ở trong phòng tắm thật lâu, không biết nó tắm cái gì ở trong đó, ha ha..." Vừa nói xong, cô không khỏi bật cười một tiếng.

"Chị, ăn cơm đi!" Khương Đường trừng cô một cái "Còn có, không được chê bai em nữa!"

"Tốt lắm, tốt lắm, thật không biết tình cảm chị em của các con lại 'tốt' như vậy, vừa thấy nhau là cái vãi ôm sòm." Mẹ Diệp cười lắc đầu một cái.

"Đúng rồi, mẹ, lúc trước mẹ không phải là vẫn nói muốn ôm cháu trai sao? Hiện tại có hi vọng rồi!" Diệp Linh cười rất vui vẻ, tiếp cô đột nhiên dùng đầu gối của chiếc đĩa đâm đâm bộ ngực Viên Viên "Hơn nữa mẹ xem, vóc người Viên Viên tốt như vậy, sửa mẹ nhất định...không thành vấn đề."

Viên Viên bị cô động đến sợ hết hồn, không nhịn được kêu lên một tiếng.

Khương Đường thấy thế, vội vàng đưa tay đem chiếc đĩa gạt ra, Diệp Linh không phục, cầm chiếc đĩa đâm tay của hắn, hai người kéo qua kéo lại, "rắc" một tiếng, chiếc đĩa trên tay Diệp Linh bị bẻ thành hai đoạn.

Viên Viên mở to mắt, nhìn hai chị em trong nháy mắt lộ ra sát khí, nhìn chằm chằm lẫn nhau.

Bây giờ chuyện gì đang xảy ra vậy?

"Không được đâm loạn bộ ngực của Viên Viên." Khương Đường lạnh lùng nói.

"Xi, em làm gì mà bảo vệ dữ vậy chứ?" Diệp Linh không vui nhìn chiếc đũa trên tay bị bẻ gãy đáng thương "Coi như Viên Viên có nguyện ý ở cùng với em, em cũng đừng quá kiêu ngạo! Chị cùng Viên Viên đã là bạn bè mười mấy năm, chị mới sẽ không dễ dàng như vậy liền đem Viên Viên nhường cho em đâu!"

Khương Đường nâng lên mắt lên. Trước đó đã có chuyện của Lưu Thủ Hồng, muốn hấn không nghi ngờ cũng không được, chẳng lẽ Diệp Linh cũng có ý đồ muốn chiếm đoạt Trình Viên Viên hay sao... Nhưng không phải là cô đã có tên Đầu Gỗ kia rồi, theo lý thuyết mà nói sẽ không đối với Viên Viên có ý định bất chính gì chứ?

"Hai người đừng có ồn ào nữa được hay không?" Viên Viên có chút sợ hãi nhìn về phía hai người kia.

Bình thường bọn họ cũng rất thân thiết, thế nào hôm nay lại ồn ào như vậy?

Đều là bởi vì cô sao?

Sớm biết như thế, cô đã...

Lúc này, Viên Viên cảm nhận được một ánh mắt quan tâm, nâng mắt nhìn, thì ra là người ngồi ở đối diện cô - Cha Khương Đường, đang dùng ánh mắt ôn hòa an ủi cô.

Thấy Viên Viên có chút không biết làm sao, cha Khương Đường đối với cô gật đầu một cái, nói: "Con không cần lo lắng, bọn chúng vẫn thường như vậy."

Khương Đường nghe cha nói chuyện với Viên Viên, vội vàng quay đầu, ánh mắt vẫn bén nhọn như cũ, không tiếng động nhìn về phía cha nhún nhủ một tin tức - cha cũng vậy, chớ chọc vào người phụ nữ của con.

Cha Khương Đường cúi đầu làm bộ vội vã ăn thức ăn.

Ai, con trai đã trưởng thành, trong mắt chỉ có bạn gái, đâu còn chứa cha nó? Nếu trở mặt, nói không chừng ngay cả người thân là mình nó cũng không nhận, ông nên an phận chút, tiếp tục ăn.

"Được rồi, đừng đem không khí làm cho căng thẳng như vậy." Mẹ Diệp cuối cùng cũng mở miệng "Bất kể như thế nào, nhà ta mới có cơ hội ở cùng như thế này, nếu đã ở chung với nhau thì phải biết trân trọng. Chuyện tương lai như thế nào không ai đoán trước được, mọi người nhất định phải cùng nhau cố gắng, có biết không?"

Hai chị em nghe xong, cũng gật đầu một cái.

Bị con trai lơ là không ngó tới, khóe môi của bà cũng bất giác mang theo một chút cười nhàn nhạt.

Trên bàn ăn tạm thời yên tĩnh lại, mọi người tiếp tục cơm.

Nhưng Diệp Linh vẫn không chịu nhún nhường, ăn xong bát cháo, chợt tuôn ra một câu "Mẹ, bắt quá con nhớ mẹ ôm nguyện vọng cháu trai, trong thời gian này chắc sẽ khó thành hiện thực."

"Hả? Tại sao?" Mẹ Diệp tò mò hỏi.

Khương Đường cùng Viên Viên hai người cũng cùng nhau nhìn về Diệp Linh.

"Vì cái này nè." Diệp Linh từ trong túi lấy ra một tờ hoá đơn, đưa cho mẹ.

Khương Đường liếc mắt nhìn, đột nhiên sắc mặt biến đổi, hấn rất muốn đoạt lại cái phiếu đó, nhưng là đã quá muộn.

Chỉ thấy Mẹ Diệp nhìn phiếu kia sau đó, nâng lên mắt lên nhìn, sau đó đem phiếu đưa cho Khương Đường, hỏi: "Cái này là của con sao?"

"Nhất định là thế! Nó về nhà thay quần áo xong lại ném luôn vào máy giặt, lúc con giặt đồ có kiểm tra túi quần còn sót lại gì không, thì phát hiện ra tờ giấy này." Diệp Linh lộ ra nụ cười đắc ý

"Hoá đơn gì vậy?" Viên Viên hỏi.

"Cậu hỏi nó đó." Diệp Linh đưa tay chỉ Khương Đường.

Khương Đường trợn mắt nhìn cô một cái. Có người chị nào lại đi hại em trai mình như vậy chứ!

"Thằng nhóc này cố tình chuẩn bị từ trước mà." Diệp Linh không quên nói lên câu này.

Viên Viên rất tò mò, muốn nhìn xem hoá đơn đó là gì, đưa tay muốn lấy, nhưng Khương Đường không muốn cho cô xem, đem phiếu giấu ra sau lưng,

nhưng lại vô tình đem hoá đơn đến trước mặt cha Khương.

Chỉ thấy cha Khương Đường mở to mắt, sau đó đọc lên nội dung trên hoá đơn “Dụng cụ bảo hộ chuyện hai người... . Đây là cái gì vậy? Một hộp có bảy cái, lại còn mua đến mười hộp?”

Khương Đường ngẩn ngơ, sắc mặt lộ ra vẻ không tin được chuyện vừa xảy ra.

Viên Viên thừa cơ đoạt lấy hoá đơn, nhìn một chút, gương mặt cũng đỏ lên.

"Cục đường!" Cô lấy tay ôm lấy hai gò má, xấu hổ mắng người "Anh... Anh sao lại không cẩn thận như vậy, để hoá đơn mua những “thứ này” tùm lùm tùm la, lại còn bị người khác phát hiện, bây giờ làm sao, xấu hổ chết mất thôi.”

“Anh đây đã suy nghĩ kĩ rồi! Hơn nữa chuyện này đối với em cũng tốt àm, chẳng lẽ em muốn mang thai, sau đó cùng anh – một tên bác sĩ thực tập nhỏ bé, sống qua ngày à? Ít nhất cũng phải anh ổn định kinh tế rồi chúng ta mới bắt đầu kế hoạch sinh con được chứ.” Khương Đường cho rằng cây ngay không sợ chết đứng, liền nói.

"Ai muốn sinh con cho anh!" Viên Viên then quá hoá giận, tay nhỏ bé không ngừng đâm vào cánh tay của hắn.

“Được! Được! Vậy thì hiện tại không sinh con, nhưng em thật sự cảm thấy “dùng mũ” không thoải mái sao? Vậy lần sau anh sẽ ... ”

"Không phải chuyện này!"

Trời ạ! Thế nào càng nói càng lộ!

Trên bàn ăn ba người đã ngồi ở cùng chiến tuyến, bộ mặt hứng thú nhìn đôi nam nữ diễn kịch hài.

Mẹ Diệp đẩy tay Diệp Linh "Con cũng nên đem Đại Thụ về nhà để chúng ta gặp mặt đi.” (Đại Thụ là tên thật của anh chàng Đầu Gỗ đấy.)

Diệp Linh mặt tươi cười, vui vẻ nhìn mẹ "Mẹ, mẹ yên tâm, con rất muốn sinh con nha, nếu như mẹ muốn ôm cháu ngoại trước, con với anh ấy sẽ cố gắng tạ tội nguyên cho mẹ!"

Bạn đang đọc truyện *Dưa Gang Nhỏ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Ăn sáng xong, Khương Đường đến bệnh viện, vừa đến nơi đã bị Ôn Phong Nhãn kéo một mạch lên lầu năm.

"Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì sao?" Hắn giống như đang nhin cười nhìn bạn học.

Ôn Phong Nhãn không dám nói lời nào, sợ mình vừa mở miệng sẽ cất tiếng cười to, cho nên hắn trực tiếp đem Khương Đường mang vào trong phòng bệnh.

Khương Đường thấy rõ trên giường bệnh là ai, kinh ngạc đến nỗi cái cảm thiếu chút nữa cũng rớt xuống.

"Vĩnh Triển? Cậu bị gì vậy?"

Ngày hôm qua còn cùng hắn đi vào khách sạn "bắt kẻ thông dâm", Thi Vĩnh Triển bây giờ lại sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, ngực còn quấn một đồng băng y tế.

"Giáo viên nhà trẻ thì có gì hay chứ? Ghê tởm! Tớ nhất định báo thù cho cậu!"

Mặc dù hắn và Thi Vĩnh Triển chẳng qua là bạn bè bình thường, chỉ vì cùng hắn đi "bắt kẻ thông dâm" mới có thể biến thành bộ dạng như vậy, hắn phải chịu trách nhiệm mới được.

Lúc này, Ôn Phong Nhãn rốt cục không nhin được nữa liền to tiếng cười "Ha ha ha... Cục Đường, chính cậu nên hỏi hắn, tại sao phải làm cho mình trở nên chật vật như vậy! Ha ha ha... Không được, tớ không chịu nổi rồi... Từ nửa đêm hôm qua tớ vẫn phải nhin cười, nhin đến nỗi bây giờ bụng thật là đau!" Ôn Phong Nhãn ôm bụng, khổ sở ngồi xồm trên mặt đất.

"Tối ngày hôm qua? Cậu nằm viện từ tối hôm qua sao? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Khương Đường gấp gáp hỏi tới.

Thi Vĩnh Triển liếc mắt nhìn Ôn Phong Nhãn đang ngồi xồm trên mặt đất liều chết bật cười, yếu ớt nói một câu "Cậu bảo hắn yên tĩnh một chút có được hay không? Ôn ào chết đi được."

Khương Đường không nói hai lời, liền đem Ôn Phong Nhã vẫn còn cười không ngừng đuổi ra phòng bệnh.

"Hiện tại cậu có thể nói cho tớ biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu quả thật là do tên giáo viên nhà trẻ đó, tớ nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!"
Hắn nắm chặt tay thành quả đấm, bộ dáng chuẩn bị xông ra đánh người.

Thị Vĩnh Triển thân nhiên nhìn hắn một cái "Là hắn không sai, nhưng tớ cũng có lỗi, tóm lại chính là do tớ quá kịch liệt."

Quá kịch liệt?

Đầu óc Khương Đường bắt đầu nghi ngờ, lời này là có ý gì?

Nhìn ra Khương Đường không biết rõ sự việc, Thị Vĩnh Triển còn nói: "Tớ cho là hắn rất gầy, cho nên để cho hắn ngồi ở phía trên, không nghĩ tới quá kịch liệt như vậy, bảo hại tớ tức ngực khó thở."

"Sao, cậu nói không phải là..."

"Cậu nghĩ đi đâu đấy? Cậu cho rằng ở trong khách sạn có thể làm cái gì?"

"Nhưng là hai người hai cậu đều là đàn ông, sao có thể kịch liệt như vậy?"

Hắn không cách nào tưởng tượng xem tình yêu giữa đàn ông với đàn ông sẽ như thế nào, dù sao hắn đối với điều này cũng không có hứng thú, nhưng đến nỗi tức ngực khó thở mà nằm viện thì nghe có vẻ giống như đang làm quá phải không?

"Ôn Phong Nhã đáng chết, tối hôm qua xe cứu thương đưa tớ vào tới, vừa lúc hắn trực. Hắn hỏi rõ ràng nguyên nhân, sau đó liền bắt đầu cười không ngừng nghỉ, ngay cả giáo sư đang giúp tớ kiểm tra cũng không chịu nổi phải đem hắn đá ra ngoài."

Hô, một hồi nói nhiều lời như thế, ngực lại bắt đầu mơ hồ đau. Thị Vĩnh Triển thấy mặt Khương Đường bắt đầu giật giật, liền liếc hắn một cái, hướng hắn phất tay một cái.

"Tốt lắm, không cần nhịn nữa, tớ biết cậu cũng rất muốn cười. Muốn cười liền cười đi, hiện tại tớ cho phép cậu cười, cười xong thì cút ra ngoài không được phiền tớ."

Khương Đường rốt cuộc cũng tuôn ra trận cười to, đến nỗi nước mắt cũng chảy ra. "Ha ha ha... Cuối cùng cũng được cười rồi, trời ạ! Xem lúc bình thường cậu rất kì quái, không nghĩ đến cậu có thể mãnh liệt như vậy! Đến nỗi khiến cho tức ngực, khó thở! Ha ha ha..."

"Cười cho đã đi đừng để cho ruột co lại đến nỗi không giãn ra được đấy!"

Khương Đường sững sốt, sau đó lại điên cuồng cười to, cuối cùng y tá trong phòng không chịu nổi được, đem hắn ra ngoài để bệnh nhân có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Bên ngoài phòng bệnh, Ôn Phong Nhã và Khương Đường đang ngồi trên mặt đất, thân thể không ngừng run run, vẫn không cách nào dừng cười được.

"Xin hỏi... Bác sĩ Thi ở phòng bệnh nào?" Thanh âm người đàn ông có chút xấu hổ vang lên.

Ôn Phong Nhã khôi phục trấn định, hắn lập tức đứng lên, đứng đắn hỏi: "Xin hỏi anh là ai?"

"Tôi là... bạn của cậu ấy." Người đàn ông kia giọng nói càng ngày càng nhỏ, giống như đang ngượng ngùng.

Khương Đường nghe thanh âm quen tai này, ngẩng đầu lên nhìn.

"A, ra là mày! Tối ngày hôm qua dám lừa gạt đem Viên Viên của tao đến khách sạn..."

"Thật xin lỗi!" Lưu Thủ Hồng lập tức cúi đầu nhận lỗi. "Khương Đường, thật xin lỗi, xin cậu tha thứ cho tôi! Đều là tôi không tốt, lúc đó không biết mình đang nghĩ cái gì mới có thể làm ra loại chuyện xấu xa đó, bất quá bây giờ tôi đã biết mình sai rồi, nếu cậu không thích tôi, tôi có miễn cưỡng cũng vô ích. Tôi thành thật xin lỗi cậu và cô giáo Trình, cậu cho tôi cơ hội sửa sai có được không?"

Khương Đường nhìn hắn một lúc lâu, hỏi: "Chỉ cần cậu cho tôi biết, tối hôm qua cậu làm thế nào để bác sĩ Thi tức ngực khó thở như vậy, nói xong tôi sẽ tha thứ cho cậu" (xem như Khương Đường đã nguôi giận, dù gì cũng từng là bạn nên... lịch sự xưng hô với nhau chút)

Lưu Thủ Hồng có chút đỏ mặt "Thật ra thì tôi cũng không phải cố ý muốn kịch liệt như vậy, chẳng qua là tối ngày hôm qua... À... Có thể là chúng tôi có bốc đồng một chút... Nhưng là tôi cũng không nghĩ tới... Vừa bắt đầu tôi còn tưởng mình sẽ chết, bị cậu ấy dọa cho sợ đến muốn chết... Sau đó... Tôi... Thất lung..."

Sau khi nói xong, Khương Đường vờ làm mặt nghiêm chỉnh vỗ vỗ bờ vai của hắn "Không sao, chỉ cần người không sao là tốt rồi. Vĩnh Triển ở bên trong nghỉ ngơi, cậu có thể vào xem hắn, nhưng tốt nhất là giữ trật tự một chút, đừng làm cho con tức ngực, khó thở của hắn bị tái phát."

Lưu Thủ Hồng gật đầu một cái, vội vàng đẩy cửa phòng đi vào.

Ba giây sau.

"Phốc — ha ha ha... Tớ không chịu nổi rồi! Đây thật quá buồn cười!" Khương Đường lần nữa ngồi xổm trên mặt đất, vừa cười vừa dùng sức vỗ vào vách tường.

Trong phòng bệnh Thi Vịnh Triền nghe tiếng cười, trên mặt không khỏi toát ra gân xanh.

Con mẹ nó, có ai tới đem hai tên bệnh thần kinh bên ngoài kéo đi chỗ khác được hay không?

※ ※ ※ ※ ※ ※

Một tháng sau.

Thời gian thực tập của Khương Đường đã sắp kết thúc, tiếp theo là tìm bộ phận tiếp nhận chính thức.

Ôn Phong Nhã đã quyết định làm bác sĩ chính thức, cho nên lựa chọn tiếp tục ở lại bệnh viện.

Khương Đường vẫn còn lưỡng lự giữa tiếp tục nghiên cứu hay làm bác sĩ chính thức.

Lúc này, có một vị giáo sư rất xem trọng tài năng của hắn, muốn đem hắn giữ lại để đào tạo thêm, tương lai có thể trở về giảng dạy ở trường Đại học.

Nhưng như vậy, hắn cần phải đi du học thì mới đủ tư cách đảm nhận dạy.

Nhưng là, nếu như hắn đi du học, Trình Viên Viên làm sao bây giờ?

Thật vất vả hai người mới có thể đến với nhau, cho nhau một cơ hội, nếu như lúc này hắn đi du học, sợ rằng cô sẽ lại suy nghĩ lung tung.

Chỉ cần nghĩ đến việc cô sẽ buồn, thậm chí là rơi lệ bởi vì lo lắng cho tương lai hai người, hắn sẽ không chịu được.

Nhưng là, một người đàn ông cần phải theo đuổi sự nghiệp, mới có thể có tương lai tốt, không phải sao?

Vấn đề này Khương Đường vắt óc suy nghĩ rất lâu, vốn là muốn cùng Viên Viên bàn bạc, nhưng nhiều lần muốn nói ra nhưng lại thôi.

Bởi vì hắn hoang mang, nếu như ngay cả cuộc sống tương lai của chính mình, hắn cũng không quyết định được, thì làm sao có thể đề nghị với người khác nghe theo?

Hơn nữa Viên Viên là người phụ nữ hắn yêu, ngay cả khi hắn có chính kiến của riêng mình, hắn cũng không thể vì lo cho sự được – mất của bản thân mà phán xét người khác nghe theo lời hắn.

Vì chuyện này mà mấy hôm nay khiến hắn ngủ không ngon, thời hạn trả lời giáo sư đã sắp hết mà hắn vẫn chưa ra quyết định, trong lòng càng thêm khó chịu.

Trình Viên Viên cũng cảm thấy hắn đang lo lắng gì đó, ban đầu cô cũng kiên nhẫn muốn hỏi thử xem rốt cuộc thì chuyện gì lại khiến hắn bất an như thế, nhưng mà Khương Đường giữ kín chuyện như bưng, một câu cũng không nói.

Cảm giác bị giấu diếm chuyện gì đó lâu như vậy cũng khôn khiến Trình Viên Viên thấy tức giận.

Chẳng qua là cô không hiểu, giữa hai người rốt cuộc có chuyện gì lại không thể thẳng thắn với nhau?

Thay vì một người phiền não, không bằng đem vấn đề nói ra, hai người cùng nhau giải quyết mới là phương pháp tốt nhất, không phải sao?

Sau một ngày, bọn họ rốt cuộc cũng xảy ra xung đột nho nhỏ.

Địa điểm là ở trong nhà Trình Viên Viên.

Cô tan việc, ghé siêu thị mua chút thức ăn về nhà, chuẩn bị nấu một bữa ăn tối thật ngon cho Khương Đường.

Nhưng là đêm hôm đó, bộ dáng Khương Đường vẫn như cũ, cô cố gắng hỏi mấy lần, nhưng hắn cũng không nói.

Viên Viên để chén đĩa xuống, lạnh lùng hỏi một câu “Anh bắt đầu cảm thấy chán ghét em rồi có phải không?”

Khương Đường chột nhìn cô, không hiểu cô tại sao lại hỏi như thế.

"Viên Viên, em đang nói hươu nói vượn cái gì đó?"

"Em nói hươu nói vượn?" Cô không khỏi kích động “Anh cái gì cũng không nói cho em biết, đương nhiên em phải tự mình suy nghĩ tìm đáp án. Và đáp án của em chính là anh đã bắt đầu chán ghét em rồi, có phải không hả? Cuối cùng thì anh cũng đã nhận ra em là một người phụ nữ già nhàm chán, anh đã

hối hận ở chung với em rồi đúng không? Nếu vậy thì anh hãy ra bên ngoài tìm mấy cô gái trẻ tuổi xinh đẹp hơn em đi!"

Ngay từ lúc bắt đầu nói, cô đã cảm thấy hối hận nhưng lại không có cách nào ngăn từ ngữ từ trong miệng mình.

"Em đã sớm biết chẳng qua là anh muốn vui đùa với em mà thôi! Không sao, nếu như anh thấy hối hận anh có thể rời khỏi em, em không muốn anh suốt ngày dùng bộ mặt đăm chiêu, ủ rũ như thế đối mặt với em. Em không cần anh thương hại!"

"Viên Viên, không được nói lung tung! Anh chưa từng có suy nghĩ như vậy!"

"Anh gạt người! Anh..." Thanh âm đột nhiên dừng lại.

Nước mắt bỗng rơi xuống, ngay cả Viên Viên cũng lấy làm kinh hãi.

Tại sao cô lại khóc đây?

Như vậy không phải rất giống trẻ con sao?

Không giải quyết được vấn đề, cũng chỉ biết rống to hơn, sau đó khóc lớn lên, để cho người khác đồng tình với mình.

"Em.. Em không khóc... Em không có khóc... Anh không được nhìn em..." Cô tránh đi, không muốn để cho người mình yêu nhìn thấy bộ dáng mềm yếu của mình.

Khương Đường ôm cô, đau lòng không thể nói gì được.

Bộ dáng này của cô, hẳn sao có thể rời đi đây?

Trong nháy mắt, tất cả đã rõ ràng, địa vị cùng sự nghiệp đều không quan trọng, hẳn chỉ muốn dùng hai tay của mình cả đời bảo vệ thật tốt người con gái ngọc ngà không có chút tự tin này, vừa trẻ con lại vừa lương thiện.

"Viên Viên, đừng khóc, là anh không tốt, anh nên đem chuyện nói rõ ràng với em, nhưng nếu có thể cho anh không nói được không? Anh tuyệt đối không có thích người phụ nữ nào khác, cũng tuyệt đối không có chán ghét em, em sau này đừng nói như vậy nữa, nếu không anh sẽ đau lòng lắm."

Viên Viên trầm mặc trong ngực hắn một hồi, sau đó từ từ gạt đầu một cái.

Cô cũng biết tâm tình mình không tốt, không nên như vậy, nhưng mà cô thật sự rất sợ, sợ sẽ mất đi Khương Đường, chỉ cần nghĩ tới không có hắn bên cạnh, cô cứ như vậy mà lo lắng bất an, không thể như bình thường lạc quan đối diện với vấn đề.

Tình yêu hành hạ con người như thế đấy!

Biết rất rõ ràng chỉ cần cách xa người này, cũng sẽ không có cách nào khống chế mình, nhưng là một mảng như vậy làm cho hắn không thể bỏ cho thân ảnh của hắn rời đi tầm mắt của cô.

Luôn luôn suy nghĩ về hắn, luôn luôn hy vọng có thể nhìn thấy hắn, nhưng đến khi hắn ở trước mặt rồi, thì lại lo sợ sẽ mất đi hắn.

Sẽ có ngày cô thật sự đánh mất hắn sao?

Viên Viên không dám nói ra lo lắng trong lòng, bởi vì cô sợ một khi nói ra, điều đó sẽ trở thành sự thật.

※ ※ ※ ※ ※ ※

Đêm hôm đó, Khương Đường về nhà, tìm cha nói chuyện.

Mặc dù đây là chuyện của mình, nhưng có thể cùng cha tâm sự biết đâu cha sẽ cho hắn một sáng kiến không chừng. Hơn nữa, cha là người hiểu rõ hắn nhất.

Cha Khương Đường nghe hết ngọn nguồn, cười hỏi: "Con đã ra quyết định tốt rồi, không phải sao?"

Khương Đường hồ nghi nhìn cha "Con có sao?"

"Cha thật muốn đem lời con vừa nói ghi âm lại, cho con tự mình nghe một chút. Con mới vừa nói đến những thứ khiến con phiền não kia, trong đó có đến 8 phần liên quan đến Viên Viên, con không tự nhận ra điều đó sao? Trong lòng con thật ra đã có đáp án từ trước, chẳng qua là con không muốn từ bỏ cơ hội đi du học lần này cho nên mới khó khăn tìm ra cách giải quyết như vậy."

Khương Đường trầm mặc một hồi, đột nhiên nắm chặt tay: "Ba, con quyết định rồi, con sẽ không đi du học."

Ánh mắt cha Khương sau kính cận có chút kinh ngạc, mở to.

"Con xác định rồi sao? Đây là cơ hội rất tốt, có bao nhiêu thực tập sinh muốn được giáo sư bổ nhiệm, trực tiếp ra ngoài nâng cao trình độ, sau

này có thể đường đường chính chính trở thành giảng viên Đại học. Con thật muốn bỏ qua cơ hội này?"

"Nhưng ... Nhưng là con bây giờ không yên lòng về Viên Viên. Nếu như không có con ở bên cô ấy, con thật rất lo lắng cô ấy sẽ làm ra chuyện điên rồ gì."

Cha Khương gỡ kính cận xuống, híp mắt quan sát con trai đã trưởng thành.

Sau đó cha hần nói: "Đưa con ngu ngốc này!"

Khương Đường sùng sốt một chút, cha hần lần đầu tiên mắng hần như vậy.

"Ba, con không thông minh là không sai, nhưng ..."

"Xem ra đàn là di truyền."

"Hả? Ba, ba nói như vậy là có ý gì?"

"Con điểm này thật đúng là giống ba, một khi đã quyết định cũng biết là sẽ mất đi cơ hội, nhưng như thế nào cũng không chịu buông tay. Nhớ năm đó ba cũng vậy, rất được công ty chú trọng, chính ngài Chủ tịch muốn cử ba sang chi nhánh ở New York. Nhưng là vì ba gặp được mẹ của Diệp Linh, một lòng yêu bà ấy, thế nào cũng không thể không rung động, rồi bỏ qua cơ hội thật tốt, cuối cùng nửa đời còn lại của ba lại quay quần bên gia đình!"

"Sao, ba nói như vậy là để cho con cảm thấy ba đồng tình với con à?"

Chẳng lẽ hần đời này cũng sẽ "không có tiền đồ" giống như cha sao?

Cha Khương làm ở công ty hơn hai mươi năm, tuy không được coi trọng, nhưng sau khi về hưu cũng lĩnh không ít tiền hưu, chẳng qua là, đối với một người đàn ông mà nói, sống đơn giản như thế cả đời thật sự có chút hối tiếc.

Cha Khương vỗ vỗ bờ vai của hần, lại lắc đầu thở dài "Đây là di truyền, di truyền rồi! Con trai, con nhận đi, con có thể làm một bác sĩ nhỏ, không có được cuộc sống giàu có."

"Ba, ba không nên nhìn con trai của mình tệ như vậy chứ?"

"Xem này ba còn tiết kiệm một chút, chừa chút tiền hưu trí cho con, tránh cho tương lai con..."

"Ba, con mới không cần sử dụng tiền của ba, con nhất định sẽ cố gắng, tương lai coi như kết hôn rồi, con cũng sẽ không dùng đến tiền hưu của ba dù chỉ một đồng."

"Nói con đàn, con thật đúng là đàn!"

"Con rốt cuộc là đàn chỗ nào!" Thiết là, cha khi nào thì bắt đầu thích nói chuyện vòng vòng như vậy?

"Con muốn kết hôn, ngẫm lại xem bao nhiêu tiền? Không có một trăm vạn thì làm sao làm? Hôn lễ, khách khứa, hưởng tuần trăng mật... Những thứ kia cũng không cần tiền sao?"

"Con cùng Viên Viên công chứng kết hôn là tốt rồi."

"Kết hôn cũng không phải là chuyện chỉ có hai người bọn con, đây chính là chuyện đại sự hai nhà! Ba nghe nói nhà Viên Viên giàu có, con nghĩ xem, người ta sẽ bằng lòng để con gái nhà mình lặng lẽ công chứng kết hôn với con thôi sao?"

"Ba, ba bây giờ nói chuyện này làm gì? Số tử vi của con không phải bảo là ..."

"Vậy con mua "mũ bảo hộ" là mua hàng giả à?" (mũ bảo hộ = BCS nhé)

"Cái đó là biện pháp phòng hộ thôi! Con là vì Viên Viên nên mới làm như vậy!" Nếu không ai lại thích mang loại đồ vật này ra trận, một thoải mái cũng không có.

"Tóm lại, ba hi vọng có thể thấy con kết hôn, nhưng theo ba loại không có tiền đồ này là di truyền, ba nghĩ ba còn thông minh một chút, trước giúp con chuẩn bị một chút tiền kết hôn, tránh cho đến lúc đó con nói muốn đủ tiền mới bằng lòng kết hôn, ba sợ rằng đợi không được đến lúc đó thì khó."

Nghe vậy, Khương Đường bộ mặt Khương Đường khộng khỏi đen lại "Ba, ba cảm thấy làm tổn thương lòng tự trọng của con trai mình rất thú vị sao?"

"Đúng vậy." Cha Khương Đường nở nụ cười ha hả, đến vỗ vỗ vào vai hần "Con trai là dùng để khi dễ, để gây tổn thương, còn con gái là dùng để yêu thương chiều chuộng. Con chấp nhận đi! Chờ tương lai con làm cha, sẽ biết cảm giác của ba. Cố gắng lên! Con trai!"

※ ※ ※ ※ ※ ※

Khương Đường quyết định, đem nguyên nhân phiền não nói cho Viên Viên nghe. Khi hần nói quyết định không đi du học, Viên Viên không thể tin vào lỗ

tai của mình.

Loại cơ hội quá tốt này từ trên trời rơi xuống, hẳn lại muốn bỏ qua?

"Tại sao? Tại sao?" Viên Viên liên dồn dập hỏi không ngừng, "Anh tại sao không muốn đi du học? Khó mới cơ hội tại sao lại muốn bỏ qua như vậy? Bất quá là đi mấy năm mà thôi, đến lúc đó anh trở lại là có thể ở trong trường học làm giáo viên! Giáo viên đại học đó! So với giáo viên nhà trẻ như em tốt hơn nhiều, hơn nữa..."

Bị cô hỏi tới tấp có chút không chịu nổi, Khương Đường đưa ngón trỏ ra ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của cô "Tóm lại đây là quyết định của anh, sẽ không thay đổi nữa."

"Nhưng là, nhưng là..." Viên Viên gấp đến độ giơ chân múa tay "Em không hiểu, tại sao..."

"Cô bé ngốc của anh, em còn không biết đáp án sao?" Hắn cầm tay của cô, đặt ở bên mép hôn một cái, "Làm sao anh có thể để em lại một mình ở Đài Loan đây?"

Viên Viên cả người ngây ngẩn.

Cô ngần vịn lần không nghĩ tới, Khương Đường lại là vì cô mà bỏ qua cơ hội đi du học này.

Nháy mắt mấy cái, cô đột nhiên cảm thấy trước mắt một mảnh mờ hồ.

"Ngu ngốc... Anh là đại ngu ngốc!"

"Mắng chửi thì được chứ đừng khóc, như vậy không có khí phách tí nào." Hắn đau lòng lau đi nước mắt của cô đang cuộn cuộn rơi xuống.

"Nhưng mà... Nhưng mà em không có tốt như vậy, không đáng để anh..."

Khương Đường đưa bàn tay nhẹ nhàng vỗ vào gò má của cô "Ngốc à, sau này không cho phép nói như vậy nữa. Nếu như em chưa đủ tốt, anh sẽ không ở lại Đài Loan cùng em, cho nên em không được mắng anh nữa, biết chưa?"

Viên Viên nghe vậy, lập tức chùi đi nước mắt trên mặt, dùng sức gật đầu một cái "Ừ, em biết. Em sau này nhất định sẽ cố gắng hơn, làm một người phụ nữ có thể xứng với anh."

"Em bây giờ đã rất tốt rồi." Khương Đường nở nụ cười, cảm giác mình ở lại Đài Loan là một quyết định đúng đắn.

Có thể nhìn người phụ nữ hắn yêu bởi vì hắn mà vừa khóc vừa cười, còn giả bộ đáng vẻ kiên cường, hắn đã cảm thấy thỏa mãn. Hiện tại, hắn có thể hiểu tâm tình lúc cha hắn yêu mẹ Diệp Linh rồi.

Coi như cả đời làm bác sĩ nhỏ cũng không sao, chỉ cần Viên Viên ở bên cạnh hắn là đủ rồi.

Hắn cúi đầu hôn cô, hai tay ôm hông của cô, hôn thỏa nguyện, hắn liền ôm ngang cô lên, hướng phòng ngủ của cô đi tới.

Lúc này, Viên Viên đột nhiên nói với hắn: "Thật ra thì em có thể cùng anh đi Mỹ du học. Trước đây em đã từng có ý định đi Mỹ du học lấy bằng Thạc sĩ, bởi vì em muốn hiểu hơn về tâm lý trẻ em bây giờ, em cũng đã bắt đầu lo thủ tục, chẳng qua là vì chuyện chúng mình nên vẫn còn trì hoãn đến giờ."

Khương Đường dừng bước lại "Em nói thật sao?"

"Đúng vậy, cho nên em mới nói anh đi, nếu như anh nói sớm cho em biết chuyện này, em nhất định sẽ bỏ công việc ở nhà trẻ, hoặc là giữ chức dùng lương, sau đó cùng anh đến Mỹ, cùng nhau đọc sách. Ở đâu cũng không quan hệ, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh là tốt rồi... A? Anh muốn dẫn em đi nơi nào?"

Phòng ngủ ở phía bên kia mà!

Khương Đường trực tiếp ôm Viên Viên lao ra cửa, thùng thùng chạy xuống thang lầu, đem cô dọa cho sợ đến sợ hãi kêu liên tiếp, ôm chặt cổ của hắn.

"Anh muốn dẫn em đi nơi nào vậy?"

"Đi bệnh viện tìm giáo sư! Buổi sáng anh vừa mới từ chối ông ấy, không biết ông ấy đã tìm người khác thay thế chưa, hiện tại đi nhanh có lẽ còn kịp."

"Nói nửa ngày, thật ra thì anh muốn đi nước ngoài du học sao!" Viên Viên vừa bực mình vừa buồn cười siết chặt mũi của hắn.

"Trong khi cá không thể có cả hai, nhưng có loại biện pháp vẹn toàn đôi bên này, anh dĩ nhiên muốn cố gắng thử một chút! Viên Viên, mau giúp anh cầu nguyện đi! Hi vọng giáo sư không có tìm người khác, như vậy chúng ta có thể cùng nhau đến Mỹ, không còn phải ... để ý chị anh cùng những bạn học nhàn chán kia."

"Nói thì nói không sai, nhưng anh có thể cho em xuống trước được không? Anh tính cứ như vậy đem em ôm đến bệnh viện sao? Người ta sẽ cho là em đã xảy ra chuyện nữa!"

Hơn nữa bọn họ hiện tại đang dưới phò! Thật là mắc cỡ chết người.

Nhưng là, bộ mặt đỏ bừng Viên Viên lại cảm thấy rất vui vẻ.

Thật rất vui vẻ.

"Cục Đường, mau buông em xuống, như vậy thật xấu hổ."

"Không nên gọi anh là Cục Đường!"

Thanh âm hai người càng ngày càng xa, cách đó không xa một đôi nam nữ nhìn thấy hai người bộ dạng điên cuồng đấy, không hẹn mà cùng lui ngược về sau ba bước.

"A Tùng, người đó không phải là bác sĩ lần trước sao?" Cô gái ôm chặt lấy cánh tay bạn trai, trong thanh âm có chút sợ hãi.

Mặt người đàn ông trắng bệch, lập tức quay đầu nhanh chóng rời đi.

"A Mân, anh nghĩ thân thể anh đã tốt rồi, không cần phải đi bệnh viện đâu, nên trở về là tốt hơn."

Nói giỡn à, nếu là gặp lại tên bác sĩ kì quái đó thì làm sao bây giờ?

Xem ra hẳn phải mau chóng tìm chuyện đứng đắn để làm, tránh cho cả ngày lẫn đêm gặp phải loại người kì quái đó.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dưa Gang Nhỏ Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.